

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMMA CHASE

gerçeğe dönüş

Başarılı doktor Connor Daniels için oğulları ve kariyeri hayatının merkezidir. Eski eşiyle sürekli kavga ettikleri ve birbirlerini yıprattıkları boşanma sürecinin ardından hayatına devam eden Connor, kendini flört etmeyi yeniden öğrenirken bulur. Hem işi hem de bekâr bir baba olarak sorumlulukları, hareketli bir aşk hayatına pek vakit bırakmaz.

Ancak aşk, yanı başında bekliyordur.

Acil servis hemşiresi Violet Robinson, Connor için hissettiği aşkı saklamakta ustalaşmıştır. Ona ne kadar âşık olduğunu ya da o yanındayken kalbinin ne kadar hızlandığını Connor hiçbir zaman öğrenmeyecektir. Genç kadın, arkadaşının bekârlığa veda partisinde bu sırrı ağzından kaçırdığında kader ağlarını örmeye başlar. Violet'in neşesini, gülümsemesini ve hayata olan tutkusunu gören Connor, ondan hoşlandığını fark eder. Gerçek aşkın sonunda karşısına çıktığını düşünür.

**Hayat güzel, çılgın ve öngörülmez olabilir.
Ancak sizi her şeye rağmen sevmesini
istediğiniz o kişiyi bulduğunuzda... Bazen
kadere bile meydan okumak gerekir.**

gerçeğe dönüş

Başarılı doktor Connor Daniels için oğulları v merkezidir. Eski eşiyle sürekli kavga ettikleri yıprattıkları boşanma sürecinin ardından hay Connor, kendini flört etmeyi yeniden öğreni hem de bekâr bir baba olarak sorumlulukları hayatına pek vakit bırakma

Ancak aşk, yanı başında be

Acil servis hemşiresi Violet Robinson, Conno saklamakta ustalaşmıştır. Ona ne kadar âşık yanındayken kalbinin ne kadar hızlandığını C öğrenmeyecektir. Genç kadın, arkadaşınır partisinde bu sırrı ağzından kaçırdığında kac başlar. Violet'ın neşesini, gülümsemesini tutkusunu gören Connor, ondan hoşlanc

*2020 yılında zor zamanlar geçirenlere ve
bugün hâlâ zorlananlara. Bu hikâye bana mutluluk verdi.
Sıcak bir kucaklama, tatlı ve coşkulu bir kaçış gibiydi.
Umarım sizin için de öyle olur.*

Öyle bir adam olacağımı hiç düşünmemiştim.

Hani yetişkinliğin ilk deneme yanılma, bozma onarma yıllarını atlatıp nihayet hayatı çözen ve her şeye en baştan başlayabilen şu kişilerden.

Şimdiye çoktan, yaz aylarında güneşin altında parlayan gölün suları gibi durgun, sakın bir yaşama yelken açmış olacağımı düşünmüştüm.

Şu anda, kırklı yaşlarımın başındayken yirmili yaşlarda olduğumdan daha iyi bir görünüme sahiptim aslında. Zamanın güzelleştirdiği yüz hatlarıyla doğma şansına erişmiştim. Harika bir kariyerim, banka hesabımda param, üç tane mükemmel çocuğum, süper bir köpeğim vardı. Dünya bana güzeldi. Ta ki... evliliğimin yere çakılıp alevlere gark olduğu güne ve bunu takip eden olaylı boşanmama dek.

Bazı erkekler her şeye en baştan başlamayı sorun etmezlerdi. Gider bir dövme yaptırır, bir motosiklet satın alır, ilk eşlerinin

yerine Candy adında, dolgun vücutlu, sarışın bir kız arkadaş bulurlardı.

Fakat ben evliliği seviyordum. Bir eşim olması, onunla bir takım oluşturmak hoşuma gidiyordu.

Bu konuda iyiydim.

Ve yeminimdeki “ölüm bizi ayırana dek” kısmında çok ciddi idim. Gerçi herkes yemin ederken bir bakıma ciddi olurdu. Kimse partneriyle mihrapta dikilirken, “*Bir gün senden çok fena boşanacağım*” diye düşünmezdi herhalde.

Yine de bazen... böyle olaylarla karşı karşıya kalırdınız.

“Beni Nordstrom’a götürdü.”

En küçük oğlum Spencer, Minecraft yeşili büzme çantasını masaya fırlatıp mutfağın ortasında durdu. Omuzları, on yaşındaki bir çocuğa göre fazla kamburdu.

“Miami seyahati için mayo alacakmış,” diye devam etti. Annesiyle cumartesi alışverişine çıkmıştı ama hiç eğlenmediği belliydi. “Saatlerce mağazada kaldık.”

Boşanma davamız sonuçlandıktan sonra Stacey ev hanımlığından istifa edip Manhattan’da bir iş bulmuş ve Hoboken’da daire tutmuştu. Bense eski evimize arabayla beş dakikalık mesafede, yaşanabilir bir bodrum katı, bir havuzu ve çitlerle çevrili bir bahçesi olan dört yatak odalı bir ev satın almıştım ve artık sekiz yaşındaki yaramaz Alman kurdumuz Rosie’yle oğlanlar benimle yaşıyordu.

Çünkü çocuklarımı her zaman, kendi büyüdüğüm Jersey kasabası Lakeside’da büyütmek istemiştim. Çünkü burada mutluydular; okulları, arkadaşları, spor takımları ve ailemiz buradaydı. Çünkü hayatlarında zaten çok fazla şey değişmişti, bunun da değişmesini istememiştim.

Bu yüzden artık *yeni* bir sıfatım vardı: Bekâr baba.

Stacey ise... Eh, o *bambaşka bir meseleydi*.

“Sonra tırnaklarını yaptırmaya gittik. Benim de yanında oturmamı istedi,” dedi Spencer. “Tam üç kez solunum aletimi kullanmam gerekti.”

Eski karımdan nefret etmiyordum. Gerçekten. Çoğu zaman onunla ilgili hiçbir şey hissetmiyordum hatta. Sadece, evlendiğimiz zamanki kadınla şimdi dönüştüğü kadın arasında nasıl böyle büyük bir fark olabileceğini düşünmeden edemiyordum.

Fakat bu gibi zamanlarda, yumuşak kalpli, tatlı oğlum bana yavru köpek gözleriyle böyle baktığında nefret hissine kapılmamak için kendimi zor tutuyordum.

Stacey’nin, Christian Louboutin ayakkabıları, aptal Birkin çantası ve çirkinlik abidesi Chanel elbisesi gibi kıymetli eşyalarını arka bahçede yakıp kül etmemek için de tabii. Ah, onları yanarken seyredip alevlerinde marşmelov kızartmak ve tıpkı üniversite günlerindeki gibi birkaç bira devirmek ne güzel olurdu.

Ama... çocuklara yardımı dokunmazdı. Ters bile tepebilirdi.

Ben bir doktordum. Lakeside Memorial Hastanesi acil servisinde çalışıyordum. Bilime, tıbbı inanıyor, zihinsel ve duygusal sağlığın en az fiziksel sağlık kadar önemli olduğunu biliyordum. İyileşme şansı olmayan pek çok hasta çocukla karşılaşmışım ve şu dünyada benim için oğullarımın sağlığından daha önemli hiçbir şey yoktu.

Yani yangın çıkarma hayallerimi sadece kendi zihnimde yaşamalıyım.

Daha sonra eski karımı arayıp zaten çok iyi biliyor olması gerekeni –Spencer’ı, astımını tetikleyecek yerlere götürmemesini– hatırlatacaktım ama şu anda oğlumla göz hizasma gelmeli ve boşanmış olsa da iyi ebeveynlik yapan kişilerin yapacağı şeyi yapmalıyım.

Bu da öfkeme hâkim olup Spencer'ı yatıştırmak ve olabildiğince nazik bir şekilde durumu ona açıklamak demek oluyordu.

Ancak en büyük oğlumun başka fikirleri vardı.

“Hâlâ niye hafta sonları onunla görüşüyorsun anlamıyorum. Brayden ve ben artık neredeyse hiç gitmiyoruz. Annem tam bir sürtük, Spencer.”

“Aaron,” dedim net, katı ve onaylamaz bir sesle.

On yedi yaşındaki bir çocuğun beyni bir köpeğinkinden çok da farklı sayılmazdı; önemli olan kelimeler değil, kullandığınız ses tonuydu.

“Haklısın, biraz ağır oldu,” diye kabullendi. Sonra elini kardeşinin omzuna koydu. “Annem tam bir pislik, Spence.”

Ona sinirli bir bakış atıp bu muhabbetten ayrılmasını garanti edecek sihirli sözcükleri söyledim: “Bir yerlerde sana seslenen elektronik bir aygıt falan yok mu?”

Süt bardağını bana doğru kaldırdı. “Mesaj alındı.”

Aaron mutfaktan çıkınca Spencer'a döndüm.

“Annen seni seviyor, dostum.”

“O zaman niye böyle davranıyor?” diye sordu, sızlanmayla alakası olmayan acı dolu bir fısıltıyla.

“Çünkü şu anda bir dönemden geçiyor.”

Küçük kaşları çatıldı.

“Brayden'in sürekli banyoya girip bütün tuvalet kâğıtlarını birtirmesi gibi bir dönem mi?”

Brayden on üç yaş denen tuhaf dönemden geçiyordu.

“Evet, bir bakıma öyle. Biraz benzetilebilir.”

“Ama Brayden bir çocuk, baba. Yetişkinlerin böyle dönemlerden geçmemesi gerekir.”

İnsan sadece çocukken ebeveynlerinin kusursuz olduğunu düşünürdü. Anne babanızın her şeyi kontrol altında tutacağını-

dan, sizi her türlü kötülükten koruyacağından emin olmanın verdiği bir güvenlik hissi ve masumiyetle yaşırdınız. Spencer'in bunu tadamaması berbattı.

Siyah saçlı kafasının yanını kavrayıp sarılmak için onu kendime çektim.

“Biliyorum. Ama bazen geçiyorlar işte.”

Biz küçükken babam hiç kapı tıklatan türden bir ebeveyn olmamıştı. Evin masraflarını kendi karşıladığı için mahremiyet gibi küçük şeylere önem vermez, bunların kendi inisiyatifinde olduğuna inanırdı.

Oğullarından biri kapalı kapıların ardında bir şey yapmak istiyorsa bunun muhakkak alkol ya da “tüttürmekle” alakalı bir şey olduğunu ya da onu erken yaşta dede yapacağımızı falan zannedirdi.

Tamam, bu konuda yerden göğe kadar haklıydı.

Ama insanın kendi çocuğunun olmasının en güzel yanlarından biri, ebeveynlerinden gördüğü saçma sapan şeyleri onlar üzerinde uygulamak zorunda *olmamaktı* ve bu bir nevi intikam aldığınızı hissettiriyordu.

Aaron'ın odasının önünde durup kapalı kapısını tıklattım.

“Gel,” dedi hemen.

Yatağında uzanmış, kesime ihtiyaç duyan açık kahverengi saçlarının üstüne neon kırmızı kulaklığını geçirmişti. Odası terli çorap kokuyordu ve sürekli kapalı duran karartma perdeler sayesinde mezar karanlığındaydı.

“Biraz konuşabilir miyiz?”

“Hayır deme şansım var mı?” diye sordu, hem zeki hem ukala olduğu için beni her zaman eğlendiren oğlum.

Kafamı iki yana salladım. “Maalesef yok.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

Yatağının ucuna oturup dirseklerimi dizlerime dayadığımda o da kulaklığını boynuna indirdi.

“Spencer’m önünde annen hakkında ileri geri konuşmanı istemiyorum.”

Bunu sindirmesi ve isterse karşı gelmesi için ona zaman verdim. Bir şey demediğinde de devam ettim.

“Annene kızgın olduğunu biliyorum. Sana kızma da diyemem ama...”

“Ona kızgın değilim.”

Aaron’ın yüzü nötr, çenesi ve dudakları gevşekti. Bana bakan koyu renkli gözlerinde soğukkanlı bir denge görüyordum.

Bu, yalan söyleme ifadesiydi.

Her çocuğun bir yalan söyleme ifadesi olurdu ve en büyük oğlum ukalalıkta altın madalyayı hak etse de yalan konusunda hep sınıfta kalırdı.

“Bana öyleymişsin gibi geliyor, Aaron. Bir süredir kızgınsın.”

“Yooo,” dedi inatla. “O, anne olmayı bırakmaya karar verdi, ben de onun oğlu olmayı bırakmaya karar verdim. İki taraf da kazandı.”

“Haklısın,” dedim fazla üstüne gitmemek için. “Ama Spencer daha çok küçük ve bir yandan seni örnek alırken bir yandan da hâlâ anneni çok seviyor. Onun önünde öyle konuştuğunda da annenizi mi savunsun yoksa sana mı destek olsun bilemiyor. Bu onun için hiç iyi değil. Anlatabiliyor muyum?”

Aaron derin bir nefes aldı. “Evet, anlıyorum. Küfürleri ve kötü sözleri bir daha kullanmayacağım. Ama... o bizi resmen terk etti, baba. Bizi senin başına atıp arkasına bile bakmadan gitti. Spencer’ın bunun gerçek sebebini, sorunun kendisinde değil de *onda* olduğunu bilmesi daha iyi olmaz mı sence de?”

Gençler, yetişkinlere çok fazla karşı çıkar ve nadiren haklı olurlardı. Bu yüzden de mantıklı konuştukları zamanlarda ebeveyn olarak göğsünüz gurur ve rahatsızlık karışımı bir duyguyla doluyordu. Yavru kuşun yuvadan uçmaya, çırağın usta olmaya hazır olduğunu görmek gibi bir şeydi bu. Öte yandan da huzurevine bir adım daha yaklaştığınızı hissediyordunuz.

Yine de çocuğuma hakkı olan övgüyü vermeden geçemezdim.

“Beni tuş ettin.”

Annem, ben de dahil dört oğlunu birer centilmen olarak yetiştirmek için elinden geleni yapmıştı. Daniels oğlanlarının kibar, terbiyeli ve saygılı bireyler olması onun için çok önemliydi.

Farklılıklarımızı çözmek için her defasında yumruklarımızla tekmelerimizi konuşturmayı, itişip kakışmayı ve birbirimizin suratına osurmayı seçtiğimizden dolayı bu onun için hiç kolay olmamıştı ama kadıncağыз yine de denemişti.

Tam da bu yüzden, eski kayınvalidem geçen haftaki sel yüzünden mahvolan mobilyalarını kaldırıma çıkarmak için ona uğrayıp uğrayamayacağımı sorduğunda evet demekte tereddüt etmedim. Yarım saatlik yolu tepip Hammitsburg’e gittim ve kamyonetimi Stacey’nin annesinin, kızları on yaşındayken dünyadan göçüp giden eşinin sigorta parasıyla yeniden dekore ettiği bej rengi, iki katlı çiftlik evinin önüne çektim.

Yalnız değildim. Kardeşlerim Ryan, Garrett ve Timmy de yardıma gelmişlerdi. Tek sebebi gençlik günlerimizde kışlarını kurtarmalarına sık sık yardım etmiş olmam değildi; aynı zamanda birbirimize çok yakındık. Dördümüz de birbirimizi severdik.

Yani çoğu zaman.

“Çocuklar, selaaaamm!”

Stacey'nin annesi Joyce Skillman, sundurmada durmuş bize el sallıyordu. Üzerinde yüksel belli, siyah, kadife şort ve yüzde elli göğüs dekolteli, şortuyla takım bir tişört vardı.

Joyce ele avuca sığmaz bir kadındı. Ne kendi anneme ne de tanıdığım diğer annelere benzerdi. Her zaman farklı olmuştu. Genç kalmayı isteyen biriydi; altmışında bile sarışınlığından ve yaşam enerjisinden bir şey kaybetmemişti. Yoga, temiz yemekler, hava nemlendiriciler, botoks, meme implantları ve şuraya buraya birkaç dolgu vazgeçilmeziydi.

Çocuklarım bile, onun isteği üzerine anneannelerine adıyla seslenirlerdi.

“Martini hazırladım!” Diğer elinde tuttuğu yarı dolu martini kadehini salladı. Martinileri de çok sever ve bu tutkusunu paylaşmaktan asla çekinmezdi.

Aaron on bir yaşındayken ona bile içirmek istemişti.

“Selam, Joyce,” dedim, kardeşlerimle verandaya ulaştığımızda.

Kadın parmak uçlarında yükselip vücudunu benimkine iyice bastırarak bana sarıldı.

“Connor, görüşmeyeli ne çok oldu, değil mi?”

O kadar da çok olmamıştı. İki ay kadar önce, çocukların hâlâ anneleriyle vakit geçirdiği zamanlarda, hafta sonu onları almaya gittiğimde Joyce'u, Stacey'nin evinde görmüştüm.

“Çok iyi görünüyorsun.” Pazımı sıkıp elini tişörtümün üzerinden göğsümde dolaştırdı.

Sonra aşığı... karın kaslarıma doğru kaydırdı.

“Egzersiz mi yapıyorsun yoksa?”

Kafamın içinde robotik bir ses yankılandı.

Tehlike, Will Robinson! Tehlike!

Eski kayınvalidem her zaman sevgisini gösteren tipte biri olmuştu ama kimseyi ellediğini görmemiştim. En azından bana böyle bir şey yapmamıştı.

“Şey... teşekkürler.” Geriye doğru bir adım atarak kendimi kurtardım. “Her zamankinden farklı bir egzersiz yapmıyorum.”

Tepkilerini ölçmek için kardeşlerime baktım; acaba ben mi fazla büyütüyorum diye merak ediyordum.

Timmy, sapık bir geri zekâlı gibi sırtıyordu. Eğer “*burada ne sikim dönüyor*” diye bir yüz ifadesi olsaydı Garrett’in suratındaki bu olduğu söylenebilirdi. Ryan ise... komşunun garaj yolundaki 1967 Camaro’ya bakmakla meşguldü ve muhtemelen bizi duymuyordu bile.

“Eh, bekârlık sana yaramış,” dedi Joyce, masadan berrak sıvıyla dolu bir kadeh alıp sinsi bir gülümsemeyle bana uzatarak. “Martini ister misin?”

“Yok, istemem. Teşekkürler.”

Bedava içkiyi asla geri çevirmeyen Timmy hemen elini uzattı.

“Ben isterim.”

Joyce kıkırdayıp içkiyi tek dikişte bitirdi, sonra gözlerini bana çevirip kadehin içindeki kürdanlı zeytini yavaşça dudaklarına doğru götürdü.

Sanki Alacakaranlık Kuşağı’ndaydım. İşlevsiz aile temalı Alacakaranlık Kuşağı.

“Mobilyaları taşımaya başlasak iyi olacak.” Başparmağımla arkamı gösterdim. “Aaron, Brayden ile Spencer’in başında dur-

mayı kabul etti ama Bray son zamanlarda onu çok zorluyor. Bu yüzden onları uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum.”

Daha önce pek çok kez birlikte olamayacağım kadınların flört girişimiyle karşı karşıya kalmıştım. Hastalar, hastane yöneticilerinin karıları... Böyle şeyler olurdu. Ben de bir kadını nasıl nazikçe geri çevireceğimi biliyor ve çocuklarımın bahsinin geçmesinin, Joyce’u tehlikeli bölgeden kaçıracağını umuyordum.

Fakat kadın yemi yutmadı.

Bunun yerine bana gözlerini kırıştırdı ve, “Ne şanslı kadı-
nım ama,” dedi. “Güçlü kuvvetli dört erkek benim için buraya
kadar geldi.”

Sonraki saati iki antika kanepeyi, kırmızı minderli şezlong tipi koltuğu, yemek masasını ve bir düzine katlanır sandalyeyi bodrum basamaklarından çıkarıp kaldırıma bırakmakla geçirdik.

Eski tarz mobilyalar, masif ahşaptan yapıldıkları için acayip ağırdı ve merdivenin darlığı da ilerlemeyi zorlaştırıyor, sınırları zorluyordu.

Gerçi Ryan ve benim için bu bir problem değildi.

“O tarafta iyi misin?” diye sordum, masanın diğer ucundan.

“İyiyim.”

Ryan benden sadece iki yaş küçük olduğundan, koruyup kollamam gereken bir kardeşten çok suç ortağım gibiydi. Gerçekçi ve net biriydi, kolay kolay öfkelenmezdi.

“Tanrım, Timmy! Bugün için planlarımın arasında parmaklarımın ezilmesi yoktu. Saçma saçma hareket etmeyi kesip biraz sağa dönsen mi acaba?”

Garrett, benden dört yaş küçük olduğu için onu kardeşim gibi görebiliyordum. Çabuk kavrayan, akıllı, ilgili bir adamdı ve insanları okumakta iyiydi.

“Ama saçmalamak benim işim. Bunu size öğretmek de öyle.”

Son olarak da Timmy geliyordu.

Kendisi, ebeveynlerimizin kız çocuk için son deneme yanılmasıydı ve küçüklüğümüzden beri ona karşı ekstra korumacı hissediyordum. Üç ağabeyin gölgesinde yetişmek kolay olmasa gerekti. Ayrıca, Garrett’la aralarında yedi yaş vardı ve çocuk gözle bu bayağı büyük bir farktı.

Bir keresinde, Garrett on beş yaşındayken anne babamız akşam yemeğine çıkmış, Ryan’la ben de bir yere gitmiştik. Garrett’in evde kalıp tüm gece Timmy’ye bakması gerekiyordu. Ama o zamanki kız arkadaşı, şimdiki karısı Callie film izlemek için bize gelmişti ve sonrasında Garrett onu yürüyerek evine bırakmak istemiş, Timmy’ye de kapıyı kilitleyip o dönene dek evde beklemesini tembihlemişti.

Fakat Timmy, sekiz yaşındaki sinir bozucu küçük kardeş olarak, bu yaptığını anne babamıza anlatmakla tehdit etmiş, kaçırılırsa Garrett’in başının büyük belaya gireceğini söyleyerek sızlanmıştı.

Garrett, eğer kaçırılırsa onu bulduğumuzda çok fena pataklayacağını söylemişti, Timmy de ona iki eliyle hareket çekip kapıyı suratına çarpmıştı.

Hayatlarının geri kalanındaki ilişkilerinin temelini işte bu olay oluşturunuyordu.

“Bazen cidden tam bir pislik oluyorsun,” diye hırladı Garrett.

Timmy cevap yetiştirmeden durmadı. “Beni bu yüzden seviyorsun, dostum.”

Son mobilya da sokağa çıkarıldıktan sonra Joyce oturma odasında hepimize birer bardak limonlu, soğuk su doldurdu.

“Siz çocuklar martini istemediğiniz için ben de alternatif bir içecek düşündüm.”

Suyumdan bir yudum alırken bakışlarının boğazımda olduğunu hissedebiliyordum. Tişörtümün eteğiyle alnımdaki teri sil-diğimdeyse bu bakışlar iyice yoğunlaştı. Hepimiz çok terlemiştik. Joyce hariç.

Termostata gidip nefes vererek, “Ayy, ne aptalım! Soğuğa çevireceğime sıcağa çevirmişim,” dedi.

Ardından kardeşlerimin arasından geçip tam dibimde durdu ve daha da yakınlaşmak için eğildi.

“Yardımın için teşekkür ederim, Connor. Sen olmasan ne yapardım bilemiyorum.”

Geri çekildim. “Hiç sorun değil.”

Joyce bir süre bana bakıp dolgun altdudağımı yaladı.

“Bence şu aklımdakileri söyleyeyim, içimden atayım gitsin.”

“Belki de atmamalısın,” diye denedim.

“Stacey elindeki güzellikleri değerlendirmeyi hiç bilmiyor. Böyle iyi bir adamı elinde tutmayı beceremedi.” Sesini alçaltıp tahrik edici bir ton kattı. “Ama ben biliyorum. Ne zaman istersen bana uğrayabilirsin, Connor. Ciddiyim. Muhabbet için olur... Seni ne kadar beğendiğimi göstermem için olur...” Göz kırptı. “Bir düşün derim.”

Vay canına.

Boşandıktan sonra birkaç kadımla çıkmış, seks yapmıştım. Çoğu iyi deneyimlerdi; iki üç kez tekrar ettiğim bile olmuştu.

Fakat Joyce ile Stacey her zaman rekabetçi, çarpık bir ane-kız ilişkisine sahip olsalar da *eski karım*, bu kadının öz kızıydı.

Ben de bunca yılın ardından onun oğlu sayılmaz mıydım?

Tek diyebildiğim, “Tabii. Hoşça kal, Joyce,” oldu.

Sonra anahtarımı aldım ve kardeşlerimle birlikte kamyonetime yollandım.

Kardeşlerim de ben de başarılı kariyerlere sahip yetişkin adamlardık. Timmy, yanan binalara giren bir itfaiyeciydi. Garrett, genç zihinleri yetiştiren bir öğretmen ve futbol antrenörüydü. Ryan koca bir polisti.

Fakat hepimiz bir aradayken seks konusu açılınca nasıl oluyorsa on iki yaşında birer ergene dönüşüyorduk.

Arka koltuktaki Timmy kıkırdadı. “Bu. Cidden. *Müthişti!*”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Kafamı iki yana salladım.

“Kanka, kayınvaliden sikini çok fena istiyor. Hem kadın bayağı *ateşli*.”

“Eski kayınvalidem,” diye düzelttim çatlayan sesimle. Kendimi kirlenmiş hissediyordum.

“Olsun. Ben derim ki bu fırsata *derhal* atla,” diye tavsiye verdi Timmy. “Yaşlı kadınlarla seks süper oluyor. Joyce’la seksi düşünemiyorum bile.” İnleyip yumruğunu ısırıldı. “Kadının sevişme sanatında usta olduğundan yüzde yüz eminim.”

Ryan’ın, “Tim’e katılıyorum,” demesi cidden çok yardımcı oldu. “İkiniz de yetişkinsiniz ve Joyce gerçekten güzel kadın.”

“Bir dakika.” Görünüşe bakılırsa sapkınlıktan uzak olan tek kardeşim Garrett, Ryan’a gözlerini dikti. “Sen Angela’nın annesiyle yatar mıydın?”

Ryan, karısı Angela’yla on altı yaşındayken tanışmıştı. Yani annesi artık *onun da* annesiydi.

Bu da muhabbeti tamamen farklı seviyedeki bir sapkınlığa ulaştırdı.

“Angela’nın annesi Joyce gibi değil,” dedi Ryan. “O daha çok... İtalyan spagetti sosu kavanozlarının üzerindeki ninelere benziyor.”

Garrett kaşlarını kaldırdı. “Joyce gibi olsaydı yatar mıydın?”

Ryan biraz düşündü.

Sonra omuzlarını silktilti.

“Muhtemelen.”

Timmy katıla katıla gülmeye başladı.

Garrett ise homurdandı. “Dostum, sapkın bir pisliksin sen.”

Timmy, Garrett’a döndü. “Yani sen Bayan Carpenter’ı yata...”

“Sus! Sakın söyleyeyim deme!” diye kükredi Garrett.

Küçük kardeşimiz ona, yetmiş yaşında hâlâ deli gibi sigara içen, enerjisini korumayı bilen ve eskiden hippi olan kayınvalidesini yatağa atıp atmayacağını sormak üzereydi.

“Bu görüntüyü zihnimde istemiyorum.”

Garrett gözlerini sıkıca yumup inledi.

“Lanet olsun, çoktan zihnimde.”

“Bak.” Ryan ilk konuya geri döndü. “Bence yap gitsin. Stacey’ye bir şey borçlu değilsin. O gemi çoktan kalktı ki doğru düzgün bir gemi bile değildi. *Titanik*’le yarıştırdı.”

Tim, olgunlaşmamış bir köpek gibi dilini oynattı.

“O zaman herkesin kafasındaki soruyu da cevaplayabilirsin hem. Hangisi yatakta daha iyi? Anne mi kız mı? Tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan sorusuyla eşdeğer bir şey bu.”

“Of, siktirin gidin!” diye patladım sonunda. “Çocuklarımdan anneannesini becermeyeceğim! Bu konuyu şu anda, burada noktalıyoruz çünkü aşırı tuhaf.”

Konuşmayı kestiler.

Sadece üç dakikalığına.

Çünkü bu olay aramızda bir efsaneye dönüşecekti ve kardeşlerim, beni rahatsız ettiğini bildikleri için her Şükran Günü'nde, doğum günü partisinde ve Paskalya'da gündeme getireceklerdi.

Aileler böyle günler için vardı.

Siteden ayrılırken Timmy "Stacy's Mom Has Got It Going On" adlı şarkıyı söylemeye başladı.

Garrett ile Ryan'ın, şarkının sözlerini bilmemesini ummam boşunaydı çünkü kısa süre içinde onlar da kardeşimize katıldı ve yol boyunca bana serenat yaptılar.

Ben de yol boyunca, tek çocuk olmanın ne harika olacağını düşündüm durdum.

* (İng.) Stacy'nin annesi çok çekici. (ç.n.)

Benim eve dönmeden önce ShopRite'a uğradık. Garrett'ın, bir yaşındaki kızı Charlotte için bebek bezi alması gerekiyordu. Üç yaşındaki oğlu Will, geçen ay beze elveda demişti.

Lakeside gibi küçük bir yer için ShopRite otoparkı bir nevi kasaba meydanı sayılırdı ve illa ki tanıdığınız biriyle karşılaşırdınız. Dört kardeş, markete girmek üzereydik ki Michelle McCarthy'yi, koruyucu annelik yaptığı David Burke'le birlikte kapılardan çıkarken gördük. Önlerinde, alışveriş torbalarıyla dolu bir market arabası vardı.

Bayan McCarthy, Lakeside Lisesi'nin müdiresiydi. Ben orada okurken de müdireydi, muhtemelen torunlarım liseye geçtiğinde de görevinin başında olacaktı. Engelli motosikletiyle koridorlarda dolaşıp öğretmenlere korna çalar, pantolonlarının beli düşen öğrencilere lanet kemerlerini evde unutmamaları için bağırıp çağırırdı artık.

“Merhaba Bayan McCarthy, selam David,” diye selam verdi Garrett. Burke, onun eski öğrencilerindendi. “Rutgers’da dersler nasıl gidiyor bakalım?”

“İyi gidiyor.” Genç adam kafasını sallayınca küllü sarı saçları alnına düştü.

“Hâlâ İngilizce bölümünde misin?”

“Aynen.”

“Eğitim derslerine de katılıyor,” diye ekledi Bayan McCarthy kibirli bir tavırla. “Formasyon alacak.”

“Beni buna Bayan McCarthy zorluyor,” dedi David, pes etmiş gibi bir sesle. Bunun, kaybetmeyi kabullendiği bir tartışma olduğu belliydi. “Ben yazar olmak istiyorum.”

Kadının cevabı gecikmedi. “İngilizce bölümünde okuyorsun. Bu bölümden mezun olanlar ne olur biliyor musun? İngilizce öğretmeni. İstersen yaz tatillerinde bir sonraki popüler Amerikan romanını yazabilirsin. Hem ıslahevi geçmişin sayesinde belli bir karizman olacak ve çocuklar seni çok sevecek.”

David, Bayan McCarthy’yle yaşamaya başlamadan önce kasa-banın çocuk parkını yaktığı için bir süreliğine ıslahevinde kalmıştı.

Garrett kıkırdadı. “Eh, B planın olması her zaman mantıklıdır. Bana baksana, profesyonel ligde ilerleyeceğim derken küçük bir kaza geçirdim ve şimdi Lakeside’in gelmiş geçmiş en iyi öğretmeni ve futbol koçuyum.”

Tanrı özgüven dağıtırken kesinlikle Garrett’a fazladan vermişti.

Fakat Bayan McCarthy, insanların ego balonlarını patlatmakla meşhurdu.

“O kadar da abartmayalım. Gerçi Lakeside tarihinin en iyi *müdür yardımcısı* olabiliirdin ama sıradanlıkta çürümeyi tercih ettin.”

Kadın, bir süredir Garrett'i müdür yardımcısı pozisyonuna yükseltmeye uğraşıyordu. Ama kardeşim sınıfta ders anlatmayı, çocuklarla bağ kurmayı seviyordu.

Bayan McCarthy bana döndü ve ses tonundaki sertlik kaybolup yerini kısık New Jersey ağzı aldı.

"Connor... sen nasılsın?"

Kasabalılar benimle artık böyle konuşuyordu. Lanet hayatımdaki biri ölmüş gibi. Küçük yerlerde hep böyle olurdu zaten. Herkes herkesin yaşamında neler olup bittiğini bilirdi. Lakesidelılar da boşanmanın benim fikrim olmadığından en başından beri haberdardı. Zavallı Connor Daniels.

Ah, merhamet.

"İyiyim, Bayan McCarthy. Şikâyet edilecek bir durumum yok."

"Sen her zaman en sevdiğim Daniels oldun, Connor."

Garrett elini kalbine koydu. "Bu acıttı."

Ryan da arkamdan lafa girdi. "En sevdiğiniz Daniels benim sanıyordum, Bayan McCarthy."

Ona dik dik bakarken kadının dolgun, sıkı yanakları aşağı sarktı. "Değilsin, Ryan James."

Bayan McCarthy, ebeveynlerimiz dışında Ryan'ın göbek adını otomatik olarak kullanan tek insandı ve bunun arkasında da bir hikâye vardı.

Kardeşim bugün Lakeside'in sevilen ve saygı duyulan polis memurlarındandı, hizmet geçmişi de mükemmeldi ancak yeniyetmelik yıllarında tam bir fırlama olduğu inkâr edilemezdi. Ama öyle alelade, çocukça davranışları olan fırlamalardan değildi. Birinci sınıflara acı çektiren, tuvaletlere havai fişek atan, devre arasında rakip futbol takımına kıcını gösteren türden, kınanmayı hak eden bir çocuktü.

Fakat lise üçe geçtiğinde, Brooklyn doğumlu, kıvrır kıvrır saçlı, Angela Caravusio adlı bir kız Lakeside'a taşınıp onunla çıkmaya başladığında her şey değişmişti.

O günü dün gibi hatırlıyordum. Angy, oturma odamızda anne babamız ve kardeşlerimizin önünde dikilmiş ve Carmela Soprano'yu anımsatan aksanıyla Ryan'a, "Lanet olası bir pislikle çıkmayacağım, Ryan. Büyü artık!" diye çıkışmıştı.

Sanırım kardeşimin ona âşık olduğu gün, o gündü. Hatta hepimiz ona âşık olmuştuk.

Çünkü o gün Ryan'ın adilikleri nihayet son bulmuştu.

"Her neyse. Dondurmam eriyor, bizim gitmemiz lazım," dedi Bayan McCarthy. "Garrett, pazartesi sabah görüşürüz. Geç kalma. Connor..." Sesi yine cenaze tonuna büründü. "Başını dik tut. Bekârlığın da güzel getirileri var. Bak bana, nasıl iyiyim."

Aynen. Süpersin. Hayallerdeki hayatı yaşıyorsun.

"Sağ olun Bayan McCarthy. İçimi rahatlattınız."

Markete girip Charlotte için bez, Ryan için "her ihtimale karşı" bir büyük şişe süt ve Tim için denemeyi çok istediği protein barından bir paket aldıktan sonra kamyonetime dönmek için çıktık.

Güneş gökyüzünde alçalmış ve kör edici turuncu ışınlarını insanın gözünün içine içine soktuğu şu açığı almıştı. Dışarı adım atar atmaz görüşümün netleşmesi için biraz beklemek zorunda kaldım.

Yeniden düzgün görmeye başladığımdaysa gözüme biri takıldı. Tanıdığım biri.

Birkaç metre ötede, market arabasını otoparktaki bebek mavis Volkswagen Beetle'ına doğru sürüyordu. Üzerinde yırtık kot şortla daracık beyaz tişört vardı. Çikolata rengi saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve yumuşacık görünen dalgalı tutamları ilkbahar melteminde salınıyordu.

İşteyken saçların yüze gelmemesi önemliydi, bu yüzden de maskenin sıkı lastiğiyle arkada sabitlenmesi ya da kafanın tepesinde topuz yapılması gerekirdi. Saçlarını daha önce hiç salık görmemiştim ama uzun, gür ve ipeksi hallerini itiraf etmek istemeyeceğim kadar çok düşünmüş, hayal etmişim.

Ryan sırtıma çarptı. “Yürümeyi yeni mi öğreniyorsun?”

Fakat Garrett bakışlarımı takip etti. “O kim?”

“Violet Robinson. Hastaneden bir hemşire.”

Timmy de yanımda durup baktığım yere baktı. “Şirinmiş.”

“Evet,” dedim engel olamadığım bir iç çekişle.

Gerçek şuydu ki Violet Robinson şirin olmaktan da öteydi.

Kendisi farkında bile değildi ama hiç çabalamadan muhteşem görünmeyi başarıyordu.

Üstelik hemşirelikte de bir numaraydı. Dayanıklıydı, baskı altında çalışabiliyordu, akıllıydı ve hastanemiz için vazgeçilmezdi. Ben de şok anlarında çabuk kendine gelebilen biriydim ama bir keresinde Vi’nin muayene alanının bir ucundan öbür ucuna koşarak boğulan bir hastaya Heimlich manevrası yapmasma şahit olmuştum. Tekniği mükemmel, elleri güçlü, tutuşu sıkıydı.

Benim kitabımda, Heimlich manevrasını iyi yapabilen biri iyi sakso çekebilen biri kadar seksiydi. Hatta belki de daha ateşli bile sayılabilirdi.

Şimdi de dördümüz otoparkta dikilmiş, Violet’i izliyorduk ama genç kadın bizi görmemişti. Market arabasının tutma yerine göbeğini dayayıp ayaklarını yerden kaldırarak otoparkta neşeyle süzülürken kendi küçük dünyasında kaybolmuş gibiydi.

Bu muhtemelen çocuklarıma yapmamalarını söyleyeceğim bir hareketti ama Violet’in ince, uzun ve mükemmel bacaklarına bakarken bir balerin gibi zarif görüldüğünü düşünmeden edemiyordum.

Kolumu kaldırdım. “Hey! Hey, Vil!”

Sesimi duyunca bana doğru döndü ve gözlerimiz ağır çekimde buluştu. Bakışlarında beni tanıdığına dair kıvılcımlar belirirken dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Sonra gülüşü yok oldu.

Ve bedeni zeminle buluştu.

Market arabası bir direğe toslayınca Violet yüzüstü yere çarptı. Sonra araba yana devrildi ve tüm torbalar etrafa saçıldı.

Belki de *zarif* tanımını biraz fazla kaçıyordu.

Zira Violet... ara sıra sakarlaşabiliyordu. Ara sıra derken sık sık.

Çalışırken hiç sakarlık ettiği olmuyordu ama gün içinde yemek yerken, yürürken ya da... nefes alırken çoğunlukla eli ayağına dolanıyordu.

“Kahretsin.” Peşimde kardeşlerimle genç hemşirenin yanına koştum.

Çünkü daha önce de bahsettiğim gibi, hepimiz birer centilmendik.

Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. “İyi misin?”

Doğrulmayı başardığında elimi bırakıp dizlerine ve bacaklarının alt kısımlarına yapışan minik taşları silkeledi.

“Evet, iyiyim.” Yüzünü bana çevirdiğinde güzel yanaklarının al al olduğunu gördüm. “Onurum dışında bir yerim hasar almadı.”

Kıkırdadım. Kahretsin, *aşırı* sevimliydi.

Ryan market arabasını düzeltirken Tim ile Garrett dağılan eşyaları toplamak için eğildiler.

Yanımızdaki yeşil Lincoln’ın altında bir kutu olduğunu fark edince eğilip aldım ve Violet’e uzattım. “Al bakalım.”

Bu bir tampon kutusuydu. Ağır geçen günlerde kullanılan süper emici, normal boy, kırk sekiz adet tampon.

“Sağ ol.” Gülümsedi. “İhtiyacım olduğunda bunları bulamasam kötü olurdu.”

“Eminim.” Kafa salladım.

Acil servis çalışanlarının bir şeylerden utanmasının neredeyse imkânsız olduğu söylenebilirdi. Çıplaklığa, kana, vücut sıvılarına, renkli küfürlere ve hem zihinsel hastalığı olanların hem de tehlikeli derecede kafayı bulanların abuk subuk laflarına bağışıklığımız vardı.

Her şeyi görmüş, duymuş ve... koklamıştık.

“Bu hafta çalışıyor musun?”

“Evet. Salıdan itibaren gündüz vardiyasmda olacağım.”

Bizim hastanede hemşireler haftada üç gün on iki saatlik vardiyalarla çalışıp üç gün dinlenirdi.

“Ben de salıdan itibaren gündüzdeyim.”

Gülümseyerek kafa salladı. İri kahverengi gözleri güneşin altında iki elmas parçası gibiydi.

Hastanedeyken herhangi birine doğru düzgün bakma şansım olmuyordu. Her günümüz fazlasıyla yoğun, her dakikamız son derece mühimdi. Ama şimdi Violet'e rahatça bakabiliyordum.

Kalp şekilli dudaklarını, yanaklarının yumuşak eğimini, korunmasız iri gözlerinin üzerinde zarif birer yay çizen kaşlarını ve her göz kırptığında krem rengi tenine değen uzun, gür kirpiklerini inceledim.

Tanrım, bu kadın çok güzel.

“Salı günü birlikte çalışacağız o zaman.”

“Evet,” dedim. “Öyle olacak.”

Gürültülü bir duraksama oldu ve konuşacak daha fazla bir şey bulamayınca başparmağımla omzumun arkasını işaret ettim.

“Neyse, biz artık gitsek iyi olacak.”

“Ben de gitmeliyim.” Vi el salladı ama bu basit hareketi bile öyle sevimliydi ki aletimin seğirmesine neden oldu. “Hoşça kal, Connor. Hoşça kalın, Connor’ın kardeşleri.”

Garrett ile Ryan çenelerini kaldırarak selam verirken Timmy kız tavlama ses tonuyla, “Görüşürüz,” diye cevap verdi.

Violet önümüzden geçip arabasına doğru ilerlerken dönüp sapık gibi arkasından bakmamak için kendimi zor tuttum.

O duyma mesafesinden çıkınca Timmy bir ısıklık öttürerek, “Bekâr mı?” diye sordu.

“Evet, sanırım.”

Sanmıyordum, biliyordum.

Pek çok yeteneğimden biri, başka bir işle meşgul olsam da etrafımdakilerin konuşmalarına kulak kabartmaktı. Hem bu Tanrı vergisi yetenek, birlikte yaşadığım ergenlerin hayatlarında olup biten şeylerden haberdar olmamı da sağlıyordu.

“Ona hiç çıkma teklif ettin mi?” diye sordu Timmy, araca yöneldiğimizde.

“Hayır.”

“Ben teklif etsem senin için sorun olur mu?”

Yüz ifadem ve ses tonum sertleşirken çenesini derhal kapatması için, “Evet, olur,” diye yanıtladım.

Ryan lafa girdi. “Sen *neden* teklif etmiyorsun ki?”

Omuz silktim. “İş arkadaşınız çünkü.”

“Ne olmuş yani?” dedi Garrett. “Callie’yle ben de iş arkadaşınız ve bu muhteşem bir şey.”

“Sizinki farklı bir durum ama.”

Garrett ile Callie, lise boyunca birlikteydiler. Üniversiteye geçtiklerinde ayrılmışlardı ancak on sene sonra, Kaliforniya’da yaşayan Callie geçici süreliğine Jersey’ye dönüp lisede vekil dra-

ma öğretmenliği yapmaya başladığında yeniden bir araya gelmişlerdi. Tabii durum böyle olunca Callie kasabada kalıcı olmuştu ve kısa süre sonra da yuvalarını kurmuşlardı.

“Violet... çok genç,” diye açıkladım.

Ryan, “Ne kadar genç?” dedi.

“Otuz yaşında.”

“Otuz yaş genç sayılmaz ki,” dedi Garrett.

“Kendi adına konuş, ihtiyar,” diye karşı geldi Timmy. “Ben otuz yaşındayım ve hâlâ ağzım süt kokuyor.”

Garrett, “Sen hâlâ annesine çamaşır yıkatan olgunlaşmamış bir mankafasın,” diye lafı yapıştırdı. “Arada fark var.”

Timmy ona ortaparmağını gösterdi. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Ryan ise meseleye diplomatik yaklaşmayı seçti. “Otuz yaş genç değil, sadece senden daha genç.”

Tim tek bekâr kardeşim olarak, boşandıktan sonra ekürim olmuştu. Hafta sonları birlikte barlara gitmiştik, bana flört uygulamalarıyla ilgili ipuçları vermişti ve birkaç sefer de birlikte takıldığı kadın ve arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştık.

Sorun şuydu ki Tim’in tanıdığı herkes onun gibi otuz yaşında ya da daha gençti. Kızlar göze hitap etseler de acayip sıkıcıydılar. Buluşabileceğimiz hiçbir ortak nokta yoktu.

Bir keresinde, akşam yemeğinde benim sevdiğim birayı pek beğenmediklerinde, “Jack’in hüsrana uğramış karaciğeriym,” diye espri yapmıştım ve kız bana, Jack’in kardeşlerimden biri olup olmadığını sormuştu.

Yani, kim *Dövüş Kulübü* atıflarını anlamazdı ki? Görünüşe göre yirmi sekiz yaşındaki kızlar anlamıyordu.

O akşamdan sonra sadece otuz beş yaş üzerindeki kadınlarla görüşmeye karar vermiş ve zamanla da yanılmadığımı anlamıştım.

“Kayınvalidesini yatağa atabileceğini itiraf eden birinden tavsiye almam ne kadar doğru olur sence?” diye sordum Ryan’a.

Güldü. “*Muhtemelen* dedim, geri zekâlı. Ayrıca Angy’ye sakın söylemeyin, kaçık olduğumu düşünür.”

Timmy onun şapkasına vurup düşürdü. “Kaçıksın zaten, dostum. Çocuklarının annesi bunu bilmeyi hak ediyor.”

Ryan araca binmeden önce şapkasını yerden alıp Timmy’nin koluna bir yumruk geçirdi. Garrett hepimizden birkaç adım gerideydi; Violet’in aracının otoparktan uzaklaşmasını izliyordu.

“Hey, geliyor musun?” diye seslendim.

Bakışları bir anlığına yoğunlaştı. Derin düşüncelere daldığı belliydi. Futbol takımı için yeni taktikler üretirken beyaz tahtaya da aynı bu şekilde bakardı.

Sonra gözlerini kırptı ve o ifade yok oldu.

“Evet.” Yanıma koştu. “Geldim.”

3

Violet

Benim yaşımdaki erkeklerde bir sorun vardı. Fazla benmerkezciydiler. Karakterleri çok zayıf ve yumuşaktı. Ve... çok gençtiler.

Gelişim merdiveninde birkaç basamağı atlamış ya da lise çağında tırmanmayı tamamen kesip on sekiz yaşta takılıp kalmış gibiydiler.

Mesela şu anda, Redbank, New Jersey şehir merkezindeki ışıltılı, trend bir restoranda karşımda oturan Evan bunun bir örneği. Görücü usulü ilk randevumuzdaydık. Evan'ın annesi, iş arkadaşlarımdan birinin erkek kardeşinin en yakın arkadaşının ablasıydı.

Bunu üç kez hızlı hızlı söylemeyi deneyince insanın zihninde ister istemez ayrımın altı derecesi teorisi canlanıyordu.

Bir zamanlar, algoritmaları sayesinde ruh eşimi bulacağım sihirli bir yola gireceğimi umarak flört sitelerinde dolaşmayı adet edinmiştim fakat bir süredir bu tür şeylerden uzak durmaya ye-

minliydim. Öyle siteler, muhtemel seri katiller ve çok sayıda pislikle doluydu. Fare postu doldurmaya meraklı olan ve koleksiyonunu göstermek için beni çatı katına götürmek isteyen adam gibi.

O günden beri yalnızca gerçek insanların aracı olduğu randevulara çıkıyordum.

Bu akşamki randevum da görücü usulü bir görüşmeye göre fena gitmiyordu. Evan'ın boyu 1.80'e yakındı. Koyu sarı saçları, pürüzsüz elleri, nazik bir gülümsemesi vardı ve kişisel hijyene dikkat ettiği belliydi.

Yine de... eh...

“... sonra kendi kendime dedim ki üç yıl daha orada okuyacaksam neden çift anadal yapıp beş yıl okumuyorum?”

Evet, hâlâ okuyordu. Anlattığına göre hem felsefe hem de Latince ve Sanskritçe gibi antik diller alanında doktora derecesi almaya çalışıyordu.

Eğitimin önemli olduğuna ben de inanıyor, bu yolda ilerlemesini takdire şayan buluyordum ama adam hâlâ ailesinin evinde, garajın üstündeki odada yaşıyordu. Ceptelefonunda da hâlâ aile paketini kullandığına bahse girebilirdim; her şeyini ailesiyle paylaşan bir tipe benziyordu.

Evan henüz hayata başlamış sayılmazdı. Ev aramak, kendi evi için elektrikli süpürge almak, kira ödemek gibi pek çok deneyimi yaşamamıştı.

Ben on dokuz yaşından beri kira ödüyor, yirmi yaşından beri hem okuyup hem de tam zamanlı çalışıyor, bir yandan küçük kardeşlerime bakarken diğer yandan doktor randevularıyla veli toplantılarını dengelemeye uğraşıyordum.

Evan şimdiye dek sadece kendisiyle ilgilenmişti. Bir tane Japon balığı bile olmamıştı. Biliyordum çünkü sormuştum.

Yetişkin bir erkek gibi görünüp konuşan fakat nereden bakılırsa bakılsın hâlâ çocuk olan birinden hoşlanmak çok zordu.

Eline bir Xbox kumandası verilse on iki yaşındaki ergenlerle aşık atabileceğinden emindim.

Böyle olan tek erkek o değildi; son zamanlarda pek çok Evan türemiştir.

Ve ben çoğuyla çıktığımdan emindim.

“Eee Violet, acil servis hemşiresisin demek?”

Kafa salladım. “Öyleyim.”

Kadehini kaldırdı. “En kutsal meslek. Karşılaştığın en ilginç vakayı anlatsana. Yılan sokması ya da deri yiyen parazitler falan.”

Lakeside küçük bir kasabaydı. Hastanede sadece kasabalılar tedavi edilseydi vakaların çoğunu spor yaralanmaları, arı sokmasına alerjik reaksiyonlar, olta iğnesi delinmeleri ve seyrek de olsa kalp krizleri oluşturmazdı. Bazen de haddinden fazla ihmal edilmiş bir kadının eşini zehirlemesi olayıyla karşılaşabilirdik.

Daha geçen ay böyle bir vaka gelmişti. Bay Learner, Bayan Learner’la otuzuncu evlilik yıldönümlerini unutmuş ve gölde levrek aramakla geçen uzun ve zor bir günün ardından son dakika kadını arayıp onunla arkadaşları için güzel bir sofraya hazırlamasını istemiştir.

Tatsız bir durumdu.

Bayan Learner o akşam Bay Learner’a “özel” bir yemek hazırlamıştı. Adam ölmemişti ama sıvı kaybı nedeniyle tedavi görmesi gereken birkaç saatte ölmüş olmayı dilemişti.

“Biz ikinci seviye travma merkeziz,” dedim Evan’a. “Bu yüzden sık sık araba kazası, açık kırık, bıçaklama, kafa travması, enfeksiyon vakaları ve... kışlarına bir şey sokan insanlarla karşılaşırız.”

Evan kadehini dudaklarına götürürken duraksadı.

“Şaka yapıyorsun.”

“Şaka değil.”

İnsanların kışlarına, bira şişelerinden Barbie bebeklere kadar neler soktuğuna *inanamazdınız*. Tabii soktuktan sonra çıkarmaları genelde mümkün olmuyordu.

Buna vakumlama deniyordu ve dünyanın dört bir yanına duyurulması gerekti.

Hepimizin iyiliği için.

Peçetemi boş tabağımın üzerine bıraktım. “Ama şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı vaka, testisleri dolanmış halde gelen hastaydı.”

“Dolanmış mı? Böyle... böyle bir şey mümkün mü?”

“Tabii. Buna testis torsiyonu deniyor.” Bir elimi yumruk yaparak nasıl olduğunu göstermeye çalıştım. “Testislerin biri, testis torbasına dolanarak kan akışını kesiyor. Tipik olarak ergenlerde görülüyor ve fazlasıyla acılı oluyor.”

“Öyledir.” Yüzünü buruşturdu.

“Fakat bu hasta kırklı yaşlarındaydı ve çılgınca olan şeydi ki hiçbir şey hissetmiyordu. Tıbbi bir anormallik olduğu kesindi. O gün serviste çalışan Doktor Daniels, şişme nedeniyle sinirlerin baskılanması yüzünden olduğunu söyledi.”

Evan yutkundu. “Şişme mi?”

“Evet. Üzüm gibi şişmişlerdi ve giderek de büyüyorlardı. Manuel müdahalede bulunduk çünkü biraz daha bekleseydik testis torbası ortadan ikiye ayrılacaktı.”

Elimle bir şeyi kesiyormuş gibi yaptım ve o anda karşımdaki adamın betinin benzinin attığını gördüm. Ama artık duramayacak kadar ileri gitmiştim.

Ellerimi kucağıma indirdim. “Ne yazık ki geçici bir tedavi oldu. Cerrah geldiğinde mecburen...”

Evan kafasını çevirerek cümlemi yarıda kesti ve garsona doğru parmağını kaldırdı.

“Hesap lütfen.”

Eve yalnız döndüm. Hem de saat daha dokuz bile olmadan. Hem de cumartesi akşamı.

Bu artık alışkanlığa dönüşmeye başlamıştı ama pek de umurumda olduğunu söyleyemezdim. Bazen umursamam, biyolojik saatim ilerlediği için endişelenmem gerektiğini düşünüyordum.

Ama... umursayasım gelmiyordu işte.

Bunun bir sebebi, evimin mükemmel ötesi olması ve buradan başka bir yerde olmayı pek istemememdi. Tek yatak odalı kulübem, gölün hemen yanındaydı ve güney cephesi sarmaşıklarla kaplıydı. İçeride kemerli kapılarım, gömme raflarım ve bir masal kitabından fırlamış taş bir şöminem vardı. Burada yaşamak, yedi cücelerin sorumluluğunu almadan Pamuk Prenses'in kulübesinde yaşamak gibi bir şeydi. Ödemelerimin miktarı da gayet makuldü ve yirmi dokuz kısa yıl içinde bu bebek tamamen benim olacaktı.

Ayrıca tek başıma yaşıyor olabilirdim ama doğamda "yalnız" hissetmek yoktu.

Şarap kadehimi mutfak masasında laptopumun yanına koydum ve FaceTime uygulamasını açıp üniversiteden en yakın arkadaşlarım Aubrey Stewart ve Presley Cabot'ı aradım.

Yükseköğrenimimin ilk senesini Boyer Üniversitesi'nde tamamladıktan sonra annem hastalanınca Delaware'e dönüp yerel üniversiteye geçiş yapmam gerekmişti. Fakat Port Hudson, New York'ta geçirdiğim yıl, gençliğimin en güzel zamanlarıydı.

O zamanlar, yazmayı seven kızlardan oluşan Yazan Kadınlar adlı birliğin bir üyesiydim. Üniversiteden sonra Presley, Aubrey ve Libby Warren bir araya gelerek Port Hudson merkezli bir multimedya şirketi olan YK Kuruluşu'nu kurmuşlardı. Ben de uzakta olsam da onlarla iletişimimi kesmemiştim; arkadaşlığımız hâlâ çok sağlamdı.

Aubrey'nin ela gözleri, lacivert eşofman altımda ve sutyensiz giydiğim gri tişörtümde dolaştı.

“Neden eve bu kadar erken döndün?”

Omuz silkip alkol derecesi yüksek içkimi yudumladım. “Randevu tam bir fiyaskoydu. Aramızda kimya yoktu.”

Presley bileğine baktı. “Adamla dışarı çıkalı daha iki saat oldu. Adı neydi bu arada? Brad mi, Chad mi?”

“Evan.”

“Yaklaşmışım. Her neyse, bu kadar kısa zamanda aranızda kimya olup olmadığını anlayamazsın.”

“Ama anladım işte. O da anladı. Kahve ya da tatlı isteyip istemediğimi bile sormadı. Ana yemekler biter bitmez paldır küldür hesabı istedi.”

Arkadaşımın gözleri şüpheyle kısıldı.

“Ona şu taşak hikâyesini anlattın, değil mi?”

Aubrey homurdandı. “Yine mi Violet?”

“Ama güzel hikâye!”

“Bu konuyu konuşmuştuk.” Beni hep sahip olmayı dilediğim ablammış gibi azarlarken Presley'nin gür, siyah saçları savruldu. “Kendini sabote ediyorsun resmen. Seni tanımlarına fırsat bile vermeden adamları itiyorsun. Bunun için de patlayan testis hikâyesini kullanıyorsun.”

“Bir hastanın testis bezinin yarılması olayını ilk randevuda anlatamazsın!” diye ekledi Aubrey.

Presley'nin sevgilisi Nolan, arkadaşlarımla arkasındaki koltuktan kalktı. “Ben gidip Knox'ın mutfaktan gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğüne bir bakayım.”

O sırada ekranda görünmeyen Knox'ın sesi duyuldu. “Bebeğim, yine mi taşak hikâyesi?”

Aubrey, “Ben de aynısını dedim!” diye seslendi ona. Sonra bana döndü. “Baksana, hiçbir şeyden utanmayan Knox bile taşak hikâyesinden bıkip usandı.”

Kendimi savunmaya geçtim. “Adam ilginç vakalarla karşılaşır mıyım diye sordu, ne yapayım!? Hem Connor demişti ki...”

“İşte başlıyoruz.” Presley parmağını ekrana doğrulttu. “Senin asıl problemin bu. Connor Daniels enfeksiyonu. Aylardır, hatta yıllardır bundan mustaripsin.”

Lakeside Memorial’da tam zamanlı acil servis hemşireliği pozisyonu için iki yıl önce Lakeside’a taşınmıştım. Boyer’daki okul yılı hariç, Delaware dışına ilk çıkışımdı. Kimseyi tanımıyordum, kasaba hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Marketin nerede bulunduğu, hangi benzin istasyonunun daha ucuz akaryakıt sattığına, yerel pizzacının hamurlarının ince mi yoksa normal mi olduğuna dair bir fikrim yoktu.

Hastanedeki ilk günüm de kolay olmamıştı. Her yer çok parlak, çok soğuk gelmişti ve aşırı rahatsız hissetmiştim.

Acil servis hemşirelerinin de sıcak ve nezaketli insanlar olduğu söylenemezdi.

Yani, eninde sonunda birilerine ısınıp arkadaş, yoldaş ediniyordunuz ama o zamana dek hastanede sırtınızı kollayacak kimseniz olmuyordu. Tabii biraz vakit alan bir şeydi bu. Öyle bir yerde çalışabilecek kadar iyi ve güvenilir olduğunuzu kanıtlamanız gerekiyordu. Ve dürüst olmak gerekirse biz hemşireler çoğunlukla hastalarla ilgilenmekle meşgul olduğumuz için nezakete ekstra çaba harcamıyorduk.

İlk vardiyamın sonunda zihnimdeki kuşkucu ses, korkunç bir hata yaptığımı sayıklayıp durmuştu. Bana farenin deliğine kaçtığı gibi kendi memleketime kaçmamı söylemişti çünkü en güvenli ve en kolay seçenek buydu.

Ona neredeyse inanıyordum. Ama sonra arkamı dönmüş ve... Süpermen’inkiyle yarışacak kadar geniş ve sert bir bedene toslamıştım.

Geriye doğru sendelediğimde bu bedene bağlı iri, güçlü eller beni hem sıkı hem de son derece nazik bir şekilde tutmasaydı kış üstü düşebilirdim.

Adam bana kadifemsi kahverengi gözlerle bakıp iyi miyim diye sormuştu.

Sonra da gülümsemişti.

Connor Daniels'ın muhteşem bir gülümsemesi vardı. Sıcak, rahat, kendinden emin, dengeliydi. Tam kararında bir kendini beğenmişliğe sahipti ve haddinden fazla seksiydi.

Gülümsemesi gün ışığı gibiydi. İnsana kendini çok daha iyi, çok daha hafif hissettiriyordu. Her şeyin *yolunda* olduğuna ya da bir şekilde yoluna gireceğine, onun bunu sağlayacağına inanıyordunuz.

Connor Daniels işte o anda zihnime kazınmıştı.

Ve Lakeside, o andan beri ev gibi hissettirmişti.

Birlikte çalıştığım doktora umutsuzca, aptalca hayrandım.

“Connor Daniels enfeksiyonu mu?” dedim Presley’ye. “Bunu kendi başına mı uydurdun?”

Bana dilini çıkardı. “Yaratıcı biriyim. Ona hastane formasını yırtıp atmak istediğini söyledin mi?”

“Hayır.”

“Ondan hoşlandığını söyledin mi?” diye sordu Aubrey. “Ve onu çekici bulduğunu? Bir yetişkin gibi davranıp işten sonra kahve içmeyi teklif ettin mi?”

Bunu düşünmek bile boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

“Tabii ki hayır! Ya *evet* derse? Kesin adamın kasıklarına sıcak kahve döküp deri nakli yaptırmak zorunda kalmasına neden olurum. Onun etrafındayken sakar bir geri zekâlıya dönüşüyorum. Kendim ve diğerleri için tehlike oluşturunurum.”

Bu cidden küçük düşürücüydü. Normalde gayet zarif... ya da en azından fonksiyonel olarak koordine biriydim. Ancak Connor, hastalara müdahale dışında herhangi bir yerde yürüme girdiği anda uzuvlarım ve beynim sapıtıyor, bedenim kısa devre yapıyordu.

Tıpkı bu öğleden sonra olduğu gibi.

“Connor’dan bahsetmişken, bugün ShopRite otoparkında o ve kardeşleriyle karşılaştım.”

“Harbiden mi?” dedi gözleri ilgiyle kocaman açılan Presley.

“Harbiden. O kalın, mükemmel sesiyle bana selam verdi ve ben de... market arabamı direğe çarpıp tepetaklak yere yuvarlandım. Bütün eşyalarım konfeti gibi etrafa saçıldı.”

Aubrey yüzünü buruşturdu. “Olamaz.”

“Oldu bile.” Kafa salladım. “Eşyalarımı toplamama yardımcı olma nezaketini gösterdiler. Connor, ihtiyar Bayan Jenkinsons’ın aracının altından tampon kutumu alıp bana verdi.”

Presley avucunu alnına bastırdı. “İyyy.”

Bahsi geçen tamponların şu anda yatak odamdaki bir rafta durduğunu ya da bazı insanların konser biletlerini ya da çiçek buketlerini saklaması gibi benim de bu kutuyu saklayacağımı onlara söylemedim. Çünkü arkadaşlar arasında bile paylaşılacak bazı delice detaylar vardı.

“Sanırım küçük bir parçam, artık regl olduğumu gördüğüne göre yaşayan bir insan olduğumu, hademenin hastane bodrumundaki bir eşya dolabında beni şarja takmadığını fark edeceğini umuyor.”

Connor bugün dostane bir tavır sergilemiş olabilirdi ancak bana asla bir insan ya da bir kadın olarak ilgi göstermemişti. Eline fırsat geçse bir zıplama çubuğuna sarılırmış gibi onun üstüne atlayacak genç, sağlıklı, arzu dolu bir kadın olduğumun farkında değildi.

Ona göre ben sadece bir hemşire, bir iş arkadaşı, işini yapmasına yardımcı olan bir varlıktım.

Tıpkı... ultrason makinesi gibi.

İçkimden iki büyük yudum daha aldım.

“Bunun üstüne bir de korkunç bir randevuya çıktın, ha?” dedi Aubrey yumuşak bir sesle. “Bizimle ve şarabınla baş başa olmayı neden daha çok sevdiğini anlayabiliyorum.”

Uzun kadehimi kaldırıp güneş rengi sıvıya baktım.

“Sen beni asla yarı yolda bırakmazsın, değil mi?”

Presley, “Buradan bakınca çok sağlıklı görünüyorsun,” diye belirtti. Sonra sesi neşelendi. “Bu olay hakkında bir şiir yazmalısın. Yazmayı düşündün mü?”

YK’nin yayın departmanı müdürü olan Presley, edebiyatla yapıp kalkardı.

Ben de şiir yazardım. İyi şeyler değillerdi ve insan gözünden uzak tutulmalıydılar. Bunu yapmamdaki tek amaç kendi neşemi ve akıl sağlığımı korumak, aynı zamanda da en yakın arkadaşlarımı eğlendirmektir.

“Evan’la randevum hakkında mı? Yazarım belki.”

“Ayyy. Hadi şimdi yap.” Aubrey ellerini çırpı. “Duymak istiyorum. Doğaçlama şiirlerin çok eğlenceli oluyor.”

Eh, tabii yapabilirdim. Boğazımı temizledim. “Pekâlâ... başlıyorum:

Bir zamanlar Evan adında bir oğlan vardı

Çıktığı randevuda kıymetli bir ders aldı

Zayıf bir miden varsa bazı şeylerden uzak durmalıydın

Bir acil servis hemşiresiyle çıkmamalı

Şahit olduğu vakaları sormamalıydın

*Acil servis hemşiresi de o akşam bir şey öğrendi
Romantik bir gece peşindeyse eğer
Bir oğlan çocuğuyla çıkmamalıydı
Zira ancak gerçek bir erkek
Patlayan taşak sözlerini duyup da randevudan kaçmazdı*

*Şimdi zavallı Evan yalnız kaldı
Hemşire de evinde tek başınaydı
Şarabını yudumluyor
FaceTime'da arkadaşlarıyla konuşuyor
Ve bu berbat şiiri yazıyordu.”*

Sandalyemde oturduğum yerde eğilerek selam verdim.
“Şiirimin adı *Hayatımın Hikâyesi*.”

Aubrey ile Presley kahkahalar eşliğinde alkış tutmaya başla-
yınca içim coşkuyla dolarken kadehimi tekrar doldurdum.

Arkadaşları, FaceTime’ı ve bolca şarabı varken hangi kız er-
keklere ihtiyaç duyardı?

Bu kız kesinlikle duymuyordu.

Gerçi... penis denen şey de son derece keyif vericiydi.

Bu düşünce aklıma belirli bir penisi getirdi. Hastaneye koşar-
ken yedek bir ekstra sıkı *boxer* short getirmeyi unutmuş olan, be-
lirli bir doktorun penisini. O gün hiç aklımdan çıkmıyordu. İnce
yeşil kumaşın altındaki hafif sola yatmış kabarıklığı, ereksiyon
halinde değilken bile nasıl uzun ve kalın görüldüğünü unuta-
mıyordum.

Bir güzellik örneği idi. Penislerin Chris Hemsworth’üydü.

Hakkında bir şiir bile yazmıştım.

Çünkü adamın geri kalan her yeri gibi penisi de kusursuzdu. Belki de Connor etraftayken aptala dönmemin sebebi buydu. Çok büyük hayranlık duyduğunuz birinin yakınındayken küçük, aptal ve korkmuş hissetmeniz doğaldı. En azından benim için.

“Bir gün şiirlerini yayımlamama izin vermek zorundasın!” diye yalvardı Presley. “Bekâr kadınlar için şiir kitabı yazabilirsin. Acayip komik olur.”

“Aynen.” Gülümsedim. “Çabalamadan komik olmanın kitabını ancak ben yazarım.”

“Neden onu dinlemem gerektiğini anlamıyorum.”
Hiç şaşmazdı. Ve beni hiç şaşırtmazdı.

“Ben bir hekimim, o bir hemşire.”

İntörnlerden bahsediyordum. Meslekteki ilk senesine başlamış olanlardan. Teknik olarak hekim olsalar da henüz hekim sayılmayacak yeni mezunlardan. Deneyimli hekimlerin gözetiminde, her hafta hastanenin farklı departmanlarında çalışan bu intörnler genellikle birer pislik olma eğiliminde olurlardı. Yepyeni tıp derecelerinin getirdiği gurur, yeteri kadar bilgi sahibi oldukları düşüncesi ve özgüven birleşince tehlike çanları çalardı.

“Ondan emir almam gerektiğini düşünmüyorum.”

Genelde de her grupta bir çıkıntı bulunurdu. Kibir ve güç zehirlenmesi yaşayan, altın madalya seviyesinde sinir bozuculuğa sahip bir çıkıntı.

“Asıl onun benden emir alması gerek.”

Ve her sene, onlara danışmanlık yapan doktorların aklına aynı korkunç soruyu getirirlerdi: *Sevgili Tanrım, ben de intörn-ken böyle bok kafalının teki miydim?*

Kabullenmesi zor ama gerçek cevap şuydu: *Muhtemelen evet.* Kendimize verdiğimiz cevapsa çoğunlukla şu oluyordu: *Hayır, böyle değildim. Böyle olsaydım hemşireler beni gebertirdi.*

“Konuşmayı bırak,” dedim yirmili yaşlardaki, siyah saçlı, boş kafalı çekirgeye.

Adı Jamie, Jonathan ya da Janas gibi bir şeydi.

“Öncelikle sen henüz hekim değilsin. Bu binadayken, özellikle de tek başınayken hekim sayılmazsın. Bizden gördüklerinin o kalın, uçmuş kafatasına nüfuz etmesi umuduyla etrafta dolaşma-na izin veriyoruz sadece.”

Konuşurken bir yandan da koridorda ilerliyordum çünkü çok yoğundum. Ama işler kontrolden çıkmadan şu çocuğa da haddini bildirmem gerekiyordu. Jackson, hastane hizmetlileriyle sedyelerin etrafından dolanarak beni takip etti.

“İkinci olarak, Marisol sen daha doğmadan önce bile hemşireydi. Eğer hastalarından biriyle ilgili bir sıkıntı olduğunu ve onu görmem gerektiğini söylüyorsa hastalarından biriyle ilgili *kahrolası bir sıkıntı vardır* ve onu görmem gerekiyordur. Derhal.

“Üçüncü olarak, hemşireler senin için çalışmaz, seninle *birlikte* çalışır. Hekimler ve hemşireler bir takım oluşturur. Acil servis ekosisteminde bu, hayati bir simbiyotik ilişkidir. Eğer hemşireler senden nefret ederse –ki inan bana şu anda senden *acayip* nefret ediyorlar– işin hayal edemeyeceğin kadar zor olur. *Anlıyor musun?*”

“Evet ama...”

Johannesburg beni anlamıyordu.

Olduğum yerde durup gözlerinin içine baktım. “Seni öldürürler. Arkalarında tek bir iz bırakmadan insan öldürmenin binlerce farklı yolunu biliyorlar. Hatta muhtemelen şu anda hemşire odasında bunu planlıyorlardır.”

Genç adam, durumun ciddiyetini nihayet anladı ve yutkundu.

“Gerçekten mi?”

Gözlerimi devirdim. “Hayır, gerçekten değil. Ama seni ağlatacaklarından emin olabilirsin. Daha önce çok şahit oldum. Ve ağlamak çok daha beterdir.”

“Ölmekten de mi beter?”

“Kesinlikle.”

“Ne yapmam gerek peki?” diye sordu kısık, panik dolu bir tonla.

“Kırıntılı kek.”

“Ne?”

Cebimden çıkardığım not defterine bir adres karaladım ve kâğıdı göğsüne bastırdım. “Bay...” Duvara monte edilmiş dar kutunun içindeki dosyayı aldım. “... Wilson’ı muayene ettikten sonra Polowski Pastanesi’ne gidip bir kırıntılı kek alman gerek. En pahalısından, büyük boy bir kek. Böyle şeyler için bazen paraya kıymalısın. Her neyse, keki hemşire odasına götür ve Marisol’dan özür dile. Tek umudun bu, *padawan*.”

Bana çaresizce bakıyordu. Eh, bu iyi bir başlangıçtı.

“Pardon?”

Tanrım, bugünlerde çocuklara hiçbir şey öğretmiyorlar mı?

Onu geçiştirdim. “Sen keki almaya bak. Tabii Bay Wilson’ın muayenesinden *sonra*.”

Bir numaralı muayene odasının kapısını iki kez tıklattıktan sonra içeri girdim. İntörn Jacques de daha az bilgili, daha az yakışıklı versiyonum olarak peşimden geldi.

* Yıldız Savaşları film serisinde, Jedi olmak için eğitim alan çıraqlara verilen isim. (ç.n.)

“Günaydın, Bay Wilson. Ben Doktor Daniels.”

Seksen yaşındaki, orta boylu, gür gri saçlı, çatık kaşlı Bay Wilson, hastane önlüğü ve alt bacaklarının yarısına kadar çektiği siyah çoraplarıyla muayene masasında oturuyordu. Violet tansiyon aletini adamın kolundan çıkarırken odada gürültülü bir cırt sesi yankılandı.

“156’ya 98,” dedi Vi.

Hastanın dosyasını incelerken yüksek tansiyonunu zihnimin bir kenarına yazdım.

“Sizi buraya getiren nedir?”

Triyaj notlarını görüyordum tabii ama durumu hastanın ağzından duymak her zaman en iyisiydi.

“Karım,” diye homurdandı ihtiyar adam, köşedeki sandalyede oturan minyon kadına dik dik bakarak.

“Karınız mı?”

“Evet. Başımın etini yiyip beni buraya kadar sürükledi.”

“Anlıyorum.” Kafa salladım. “Genel sağlığınız ne durumda?”

“Mükemmel,” dedi, gerçek bir palavracının kendinden eminliğiyle.

Adamın eşi ayağa kalkıp, “Damar tıkanıklığı, yüksek kolesterolü, diyabeti ve glokom hastalığı var,” diyerek şüphelerimi doğruladı.

Bay Wilson inatçıydı. “Ama bunların dışında boğa kadar sağlamım.”

Bayan Wilson gözlerini devirdi.

“Doktor beye ayağını göster, Melvin.”

“Ayağında bir sorun yok be kadın!” diye söylendi adam. “Birkaç gün önce ayağımı çarptım. O zamandan beri doktora gidelim diye dırdır edip duruyor.”

Şöyle bir gerçek vardı ki karşınızda bir çift varsa ve biri, diğeri çığlık kıyamet hastaneye sürüklediye, hele bir de kıyameti koparan taraf yaşlı bir erkeksen o zaman ortada muhakkak ciddi bir sorun var demektir.

“Eh Melvin, buraya kadar gelmişken ayağına da bir bakalım derim.” Makul görünmeye çalışıyordum. “En azından dırdırlar sona erer, değil mi?”

Melvin biraz durduktan sonra huysuzca kafa salladı ve çorabını çıkarmak için eğildi. O bunu yaparken dırdır yorumum için özür diler gibi Bayan Wilson’a baktım ama kadın aynı takımda olduğumuzu biliyor gibiydi.

Sonra hastanın ayağına döndüm.

Merhaba lanet kangren, uzun zamandır görüşmemiştik.

Hasarlı ayağı daha yakından inceleyip yoklayabilmek için ellerime lateks eldiven geçirdim. Ardından kalbini ve ciğerlerini dinleyip sarılık var mı diye gözlerini, şişlik var mı diye lenf nodüllerini kontrol ettim.

“Ayağında ülser gelişmiş, Melvin. Kangrene doğru hızla ilerliyor. Bir gün daha gecikseydin başparmağını kaybederdin. Birkaç gün bekleseydin tüm ayağını kesmek zorunda kalırdık.”

Melvin kafa salladı. Çünkü bunu zaten biliyordu, sadece inanmak istememişti.

“Yarayı temizleyip sana antibiyotik serumu takacağız. Kan şekerini gözlemlemek ve gerekirse insülin seviyeni düzenlemek için hastaneye yatışını yapacağım. Sonra da sana kati bir reçete yazacağım... ki bir dahaki sefere karının sözünü daha erken dinle.”

Adam hırıltılı bir sesle güldü ve yanma gelen karısının elini tutup hafifçe sıktı.

“Dinleyeceğim. Teşekkürler, doktor.”

Kafa salladım. “Birazdan dönerim.”

Kuyruğumda Jamestown'la odadan çıktım ve saatime bakıp ona, "Bana dördüncü muayene odasındaki astım krizi vakasının kan değerlerini getir. Nebulizatör tedavisi şimdiye bitmiş olmalı," dedim. "Sonra buraya geri gel, diyabet hastalarına nasıl debridman uygulanacağını göstereceğim. Ardından pastaneye koşabilirsin."

"Peki, Doktor Daniels."

Duraksadım ve ona hayatının en önemli profesyonel nasihatini verdim.

"Acil serviste çalışmayı planlıyorsan en önemli ilişkileri cerrahlar, kardiyologlar ya da diğer branş hekimleriyle değil, hemşirelerle kuracaksın. Sana saygı göstermeliler ama bunu sadece onlara saygı duyarak kazanabilirsin. Çoğu durumda yanında sadece onlar olacak ve sadece onlara ihtiyaç duyacaksın. Bu yüzden bir daha o şekilde davranma."

Yüzünü yere çevirdi. Düşünceliydi.

"Tamam, Doktor Daniels. Teşekkür ederim."

Omzuna vurup onu işinin başına gönderdim.

Sonra döndüm ve olduğum yerde kaldım. Çünkü Violet Robinson karşımdaydı. O çarpıcı, iri gözleriyle bana bakıyordu.

Bu sabah onu, hemşire arkadaşı Cooper Palmer'la konuşurken duymuştum. Palmer'ın ona ayarladığı randevudan bahsediyor, adamın *hoş* olduğunu söylüyordu. Dediğine göre gittikleri restoran da *hoştu*. Ve *hoş* zaman geçirmişlerdi.

Bu duyduklarım beni keyiflendirmişti çünkü on beş yıl evli kalmış biri olarak *hoş* sözcüğünün ne anlama geldiğini *çok iyi* biliyordum.

Ölüm öpücüğüyle eşdeğerdi.

Bir kadına çiçek verdiğinizde tepki olarak *hoş* sözcüğüyle karşılaşırırsanız bu hiç etkilenmediği anlamına gelirdi.

Hediye ettiğiniz mücevherin *hoş* olduğunu söylerse ondan nefret etmiş demektir.

Eğer bir erkeğin hoş olduğundan bahsediyorsa bundan onunla ilgilenmediğini, hatta bir daha asla görmek istemediğini çıkarabilirdiniz.

Violet'in hüsrarla sonuçlanan randevularıyla ilgili hikâyeleri her dinlediğimde alçakça bir heyecan hissediyordum. Bunun yanlış olduğunun farkındaydım. Vi'nin ilişkilerden, gelecekte evlenmek istediğinden bahsettiğini duymuştum ve yine farkındaydım ki harekete geçmeyi planlamıyorsa ona, karşısına çıkacak iyi bir adamla mutlu, huzurlu bir ilişki dilemeliydim.

Ama... o kadar iyi bir insan değildim.

"Ona hemşireler hakkında söylediklerin çok güzeldi," dedi yumuşak bir sesle.

"Sadece gerçekleri söyledim."

Saçlarını bugün başının tepesinde sıkı bir topuzla toplamıştı ama kulaklarının ve incecik boynunun arkasında topuzdan kaçan birkaç dalgali tutam vardı. O tutamlara dokunmanın nasıl hissettireceğini, dudaklarımı boynuna değdirsem ne olacağını, teninin nasıl koktuğunu merak etmeden edemedim.

"İlk yıllarında intörnlere karşı çok iyisin. Senin onayını istemelerini sağlıyorsun ama bunu senden korktukları için değil... sana hayran oldukları için yapıyorlar. Bence bu en iyi yönlerini ortaya çıkarmak için mükemmel seçenek."

Kalbim birden hızlanıp göğüs kafesime çarpmaya başladı.

"Eh, görevim bu."

Gülümseyip hafifçe kafa salladı. "Evet."

Bir saniye sonra daha ciddi ve resmi ses tonuma geçip yaptım. "Bay Wilson'ın ayağına debridman uygulamam gerek."

Violet de hemen iş moduna geçti. "Hemen hastayı ve malzemeleri hazırlıyorum."

"Güzel."

Bana uzattığı dosyayı alırken parmaklarım elinin tersine değdi.

İnsan parmaklarının ucunda üç bin duyu reseptörü bulunurdu ve benimkilerin her biri Violet'in bebeksi yumuşaklıktaki, pürüzsüz tenine odaklanmış durumdaydı.

Hastanenin ısısı, bakteri üremesini engellemek için devamlı olarak 18 derecede tutulurdu. Doktorlarla hemşirelerin ellerinin ve stetoskopların buz küplerini andırmasının sebebi buydu. Fakat Violet'in eli soğuk değildi. Yıkamaktan ya da dezenfektan kullanmaktan ötürü nasırlanmamıştı.

Sıcacık, ipeksi ve... acı verici derecede kadınsıydı.

Aslında bunları düşünmemeliydim çünkü profesyonellikten tamamen uzaktı. Diğer hemşirelerin ellerinin nasıl olduğunu bir kez bile fark etmemiştim.

Ama Violet'inkileri... fark etmemem mümkün değil gibiydi.

On bir yaşındayken BMX bisikletimle, mahalledeki bir çocuğun kurduğu rampadan atlayınca tekerleğim patlamıştı. Sert düşüşün ardından kendi başıma Kmart'a yürümüş, kendi paramla yeni bir tekerlek almış, kendi kendime bisikletime takıp şişirmiş ve gazete dağıtma işimi zamanında bitirmiştım.

Çünkü X kuşağımdandım. Kardeşlerim ve ben, çalışan ebeveynler tarafından evde yalnız bırakılan çocuklar değildik, annemiz yanımızdaydı. Fakat biz kuşak olarak, zombi kıyametinden bile kendi başımıza sağ çıkacak şekilde yetiştirilmiştik.

Şimdi de bu yaşam becerilerini; kendi kendine yetebilmeyi, sorumluluk almayı ve bağımsızlığı kendi oğullarıma öğretmek için elimden geleni yapıyordum. Aaron, okul yılı boyunca çalışmıyordu çünkü futbol oynuyordu ve notları da yeterince yüksekti. Fakat yazları gölde cankurtaran olarak yarı zamanlı görev ya-

pıyordu. Brayden da on beş yaşına girdiğinde yarı zamanlı bir iş bulacaktı. Muhtemelen Lakeside'in yaz etkinliklerinde çalışırdı.

Hastanede gündüz vardiyasında olduğum zamanlar için onlardan bir eve dönüş rutini oluşturmaları istemiştim. Ödevlerini bitirdikten sonra akşam yemeği hazırlıklarına başlıyorlardı. Öyle karmaşık, süslü şeyler yapmalarına gerek yoktu elbette. Ama evi yakıp kül etmeden çorba, sandviç, peynirli makarna ve salata hazırlayabileceklerine inancım tamdı.

"Baba, artık şu dandik yumuşatıcıyı almasan?" dedi Brayden. Benim akşam yemeği niyetine biftekli sandviç yediğim mutfak masasının öbür ucunda çamaşırları katlıyordu. "Cidden çok kötü."

Ebeveynlerin favori çocukları olmazdı; her evladımız için canımızı feda edebilirdik. Fakat bazı çocuklar daha kolay olurdu; aşırı ilgi beklemez ve kendilerine denilenleri yapıp genel olarak mutlu yaşarlardı.

Kolay olan çocuklarımızı favori olarak belirlemezdik tabii ama onlarla zaman geçirmek keyifli olurdu.

"Dandik yumuşatıcılar olduğunu bilmiyordum, Bray."

Brayden benim kolay çocuğumdur. Ortanca çocuk olarak böyle olması sıra dışı bir şeydi ama benim için harikaydı. Yere düşen buz küplerini buzdolabının altına tekmelemek yerine eğilip alır, sebze yemeyi sever, kendi çamaşırını kendi yıkardı. Meşgul olacak bir şeyler bulmakta çok iyi olduğu için çoğunlukla evde olduğunu bile anlamazdım.

"İyi yumuşatıcıların ismi vardır," diye açıkladı, bana annesinin gözleriyle bakarak. "Downy, Snuggle gibi. Şişede sadece yumuşatıcı yazıyorsa dandik demektir."

Dudaklarım bir gülümsemeyle gerildi. "Anlaşıldı."

"Rosie, içeri geeeeeeeelllll!" diye haykırdı Spencer arka kapıdan. Sonra bana hitaben haykırmaya devam etti. "Babaaaa, Rosie yine sincapları kovalıyor!"

“Arka kapıyı açık bırak, canı isteyince girsin,” diye seslendim. Sonra sessizce ekledim: “Umarım yalnız girer.”

Alman çoban köpeğimiz, arka bahçedeki orman hayvanlarının baş belasıydı. Gerçi kötü bir niyeti olduğundan değildi, sadece onları arkadaşısı sanıyor ve oynamak istiyordu. Ama oyunları hiçbir zaman iyi bitmiyordu.

“Bence bir köpek kapısı yapalım,” dedi Aaron, Spencer onun yanındaki sandalyeye yerleşip Nintendo Switch’iyle oynamaya başlarken. “Zil de takarız. Sincaplar onun çıktığını anlar.”

“Hafta sonu yaparız,” dedim kafa sallayarak. “Hafta sonu demişken, cuma akşamı evde kalman gerekecek.”

Aaron başını anında telefonundan kaldırdı.

“Ama Mialara gidecektim.”

Mia’yla birkaç aydır çıkıyorlardı. Garrett ile Callie gibi gerçek lise âşıkları değillerdi ama kız iyi biriydi ve önümüzdeki ay mezuniyet balosuna birlikte gideceklerdi.

“Mia’ya söyle buraya gelsin.”

“Burada takılmayı sevmiyorum! Brayden ile Spencer bizi rahat bırakmıyor.”

Aaron kolay çocuğum değildi.

“Yapacak bir şey yok,” dedim. “Ben dışarıda olacağım, bu yüzden kardeşlerine göz kulak olman gerek.”

“Evde kendi başlarına kalacak kadar büyüdüler! Onları çok şımartıyorsun.”

Brayden gündüzleri yalnız kalabilirdi ve Spencer’ın çatıdan atlamasını ya da mobilyaları mahvetmesini önleyecek kadar sorumluluk sahibiydi. Ama geceleri korkuyordu. Sebebi de muhtemelen gizlice indirdiği son *Testere* filmi veya internette okuduğu sayısız gerçek hayat korku hikâyesiydi.

“Uzatmanın manası yok, Aaron. Cuma gecesi evde kalacaksın, tartışma bitmiştir.”

Ne yazık ki on yedi yaşındaki bir genç için tartışma asla bitmezdi. Sonsuza dek devam ederdi.

“Sen mercimeği fırına verebilesin diye ben planlarımı değiştirmek zorunda mıyım?”

Peçetemi masaya fırlattım.

“Bir, şöyle konuşmayı kes. İki, cuma akşamı BBM buluşmam var, sonrasında da amcalarınla birlikte Dean’in bekârlığa veda partisi olan balık tutma etkinliğine katılacağız.”

Garrett’in en yakın arkadaşı Dean Walker benim dördüncü kardeşim sayılırdı ve birkaç haftaya evlenecekti. Müstakbel eşi Lainey’yle tanışmadan önce striptizcilerle sayısız gece –ve gündüz– geçirdiği için bekârlığa veda partisini bir gece kulübünde yapmak yerine tekneyle göle açılmayı tercih etmişti.

“Teknede olacağım için senin burada olmana ihtiyacım var. Çocuklar korkarsa büyükannenlerin gece gece buraya taşınmasını istemem. Ve üç, aracımın taksitlerini ve sigortasını ödeyecek duruma geldiğinde belki ben de senin için planlarımı değiştirim. O zamana dek böyle bir şey olmayacak maalesef.”

Stacey’yle hâlâ evli olsaydık bu sorun olmazdı çünkü iki ebeveyn her zaman birden iyiydi ve evde oğlanlarla kalan o olurdu. Gerçi çocuklarımız dünyaya geldiğinde Brady Bunch’ın jenerik şarkısındaki hayatı –dört adam bir evde kalıyor– yaşayacağımızı düşünmemiş olsam da oğullarımla gayet iyi idare ettiğimizi düşünüyordum. Hatta iyiden de öteydik.

Aaron pes ederek kafasını eğdi ancak pek de mutlu değildi.

“Boşanmanın en berbat yanı dadılığın bana kalması.”

“Biz de seni sevmiyoruz,” dedi Spencer, ağabeyine pis bir sırıtişla bakarak.

Spencer tatlı çocuğumdu. Nazik bir ruhu vardı ve edebileceği tek hakaret buydu.

Brayden boşluğu doldurmakta gecikmedi. “Aynen. Mankafa.”

Aaron geri durur muydu? “Dangalak.”

“Çocuklar!” diye patladım. “Yeter.”

Mutfağa öfkeli bir sessizlik çöktü ama Aaron’ın son bir ho-murtu çıkarması şaşırtıcı olmadı. Kendini tutamıyordu.

“Yine de boktan bir durum.”

Bir yanım onu anlıyordu. Ben de onun yaşındayken kasabada peşimde kardeşlerimle dolaşmaktan hoşlanmazdım. Fakat haya-tın döngüsü buydu.

“Öyle. Ama ölmezsin, merak etme.”

“Sonra Paul, artık beni çekici bulmadığını söyledi. On beş yıl ve on sekiz kilo, beni evli kalmak istemediği birine dönüştürmüştü.” Ahşap katlanır sandalyede oturan kadın, peçetesiyle yüzünü ka-patıp hıçkırdı. “En korkuncu da haklı olması! *Gerçekten* kendimi saldım ve bu benim suçum.”

Adı Karen’di ve Boşanmış, Bekâr ve Mutlu –kısaca BBM–adındaki destek grubumuzun yeni üyesiydi.

Her ayın ilk cuma ve üçüncü pazar günleri, kasabanın etkin-lik salonunda buluşuyorduk. Eskiden çarşamba günleri, İsimsiz Seks Bağımlıları toplantısından sonra bizim buluşmamız oluyor-du ama seks bağımlıları sürekli boşanmışları ayarttığı için günü-müz değişmişti.

“Seni anlıyoruz. Dök içini, boşalt tüm hüznünü.”

Dinine bağlı, etine dolgun, kızıl saçlı bir kadın olan Delilah, kolunu Karen’in omzuna sarıp onu kucakladı. Kendisi de değer

görmeden geçirdiği yirmi yılın ardından geçen göz kocasını boşamıştı çünkü kendi deyimiyle, “Onu artık g t ne bile takmıyordu”.

“Fakat şunu unutma, Paul senin i  güzelliğine layık bir adam değildi. şu anda böyle düşünmenin zor olduğunu biliyorum ama buna inandığın günler de gelecek, söz veriyorum.”

 l p gitmiş uzun süreli bir ilişkinin ardından grup terapisine katılıp acıklı hikâyeleri, başkalarının yalnızlığını ve kalp kırıklığını, uğradıkları ihaneti dinlemenin i  karartıcı olacağını düşünenler vardı.

Ama aksine eğlenceli oluyordu.

Sebebi de daire şeklinde dizilmiş sandalyelerde oturan her bir kişinin farklı bir karakteri olmasıydı. Dürüst, sıra dışı, kararlı ve komik insanlardı. Tabii ayıkken. Birkaç kadeh içtiler mi grup terapisti,  niversite birlik evlerindeki alkol partilerine dönüşüyordu.

“Paul güzel bir dayağı hak ediyor,” dedi Lou.

Lou altmışlı yaşlardaydı ve Kuzey Jersey’de doğmuştu. Mafya  yesi olduğundan neredeyse emindim.

Eskiden karısıyla bir bowling salonları vardı ama üç çocukları evden ayrılınca işletmeyi satılığa çıkarmışlardı ve kadın, artık ortak bir noktaları kalmadığını fark etmişti.

Diş hekimini Carl ve köpek kuaf r  Maria onaylarcasına kafa salladılar.

Birbirinden tamamen farklı kişiliklerden oluşan grubumuzun yöneticisi olan sarışın,  illi Doktor Balish onu nazikçe payladı. “şiddet asla çözüm değildir.”

“Eh, bazen öyledir,” diye ısrar etti Lou omuz silkerek. “Asla, asla dememeli, değil mi?”

Laura ona, korkak bir adamı sindirecek, hayal kırıklığı dolu bir bakış attı, sonra gruba döndü.

“Hikâyeni paylaştığın için teşekkürler, Karen. Unutmayın, başkalarının duygularını kontrol edemeyiz. Sadece kendi tepkilerimizi kontrol edebilir ve mutluluğu kendi içimizde bulmaya odaklanabiliriz.”

Dr. Laura, boşanmamı takip eden aylarda Aaron, Brayden ve Spencer’in da terapistiydi. Geçiş dönemini en doğru şekilde atlatabilmelerini istemiştim.

“Başka kim konuşmak ister?” diye sordu Laura. “Ne dersin Connor? Bize son zamanlardaki düşüncelerinden bahseder misin?”

İlk başlarda “grupla paylaşma” kısmı çok tuhaf gelmişti. Kendimi çıplak hissetmişim. Fakat odadaki diğer kişilerin de ne yaptıklarına dair hiçbir fikri olmadığını, herkesin gelişine dert anlatıp en iyisini umut ettiğini fark ettiğimde konuşmak kolaylaşmıştı.

“Son zamanlarda düşünüyorum da... belki de yeni bir ilişki kaderimde yoktur.”

Yaşamımın bu noktasında sadece kendim olmak ve sadece kendi olmayı seven bir kadınla iyi vakit geçirip eğlenmek, muhteşem bir seks hayatına sahip olmak isterdim.

Basit, güzel ve *keyif verici* bir ilişkim olması müthiş olurdu.

Çok fazla şey istemiyordum gerçekten. Ama görücü usulü randevuları, tek gecelik ilişkileri ve aptal flört uygulamalarını denediğim iki yılın ardından, gökkuşağının altındaki altın sıçan tek boynuzlu atın yalnızca bir efsane olduğuna inanmaya başlamıştım.

Omuz silkip devam ettim. “Belki de bazılarımızın ilişkilerde tek bir şansı oluyordur.”

Tikki dilini şaklattı. “Ah bebeğim, bu doğru değil. Aşk bir nehir gibidir; hayat aktıkça o da akar. Sen sadece karışacak doğru dereyi bulamadın. Ama dışarıda bir yerlerde olduğundan emin olabilirsin.”

Tikki dokuz kez evlenip boşanmıştı. İlişkilerde deneyimli olduğu aşikâr olsa da uzun süreli bir ilişki için tavsiye verecek doğru kişinin o olduğundan emin değildim.

Geçen buluşmamızda yeni biriyle çıkmaya başladığından bahsetmiş olan yatak satış temsilcisi Stewart beni dirseğiyle dürttü.

“Dostum, dikkat et. Gerçekten zorlanıyormuş gibi konuşursan hiç beklemediğin anda aşk sana çarpar ve seni kendine kul köle eder.”

“Dudaklarından dökülenler doğrudan Tanrı’nın kulağına gider, Stew,” dedi Delilah.

“Aslında bu bir gerçek,” dedi Dr. Laura. “Bazen bundan, aşkı çağırmamak diye söz ediliyor. Hatta sadece ilişkiler için değil, hamile kalmak ya da bir spor dalında başarılı olmak için de geçerli. İşin özü şu ki aşkı bulmak, hamile kalmak ya da beyzbolda topa düzgün vurabilmek için kendimize aşırı baskı yapmak, çok istediğimiz bu şeyleri bizden uzak tutar. Ne zaman akışa bıraksak ve ısrardan vazgeçsek, örneğin topa vurmak için sopayı sert savurmaya değil de eğlenmeye odaklansak, dileklerimiz kendi ayaklarıyla bize gelir.”

“Yani, *ölene kadar yalnız kalmak kaderimde var*, diye düşünmeye devam mı etmeliyim?”

Dr. Laura ellerini kaldırıp omuz silkti.

“Denemekten zarar gelmez.”

Hemşirelik okurken bir yandan da erkek kardeşimle kız kardeşlerime bakmak ne kolay ne de ucuz olmuştu. Hayat cidden çok pahalıydı ve iyi para kazanmayan bir aile için her peni çok değerliydi.

Bir gün kız kardeşimi okuldan alıp eve dönerken bir bahçe satışına denk gelmiş ve beş dolara, yepyeni görünen bir dikiş makinesiyle kullanma kılavuzu bulmuştum. Çocukların yıpranan kıyafetlerini onararak ya da satın aldığım büyük giysileri bedenlerine göre ayarlayıp sırayla giydirerek biraz iktisat yapabileceğim düşünesiyle onu satın almıştım.

Fakat makine, ailemiz için bir anda beklenmedik bir gelir kaynağına dönüşmüştü. Dikiş kabiliyetim duyulunca kendimi komşular için giysiler, perdeler ve Cadılar Bayramı kostümleri dikerken bulmuştum.

Sonu gelmeyen o zor gecelerde, dikiş makinesinin uğultusuyla huzur bulan annemin yanında oturduğumu hatırlıyordum. Makinenin sesi uyumasına yardımcı olmuyordu -zaten derin

uykuya dalması mümkün değildi- ama ona, minnettar olduğum bir dinginlik veriyordu.

Lakeside'a gelince de arkadaş gruplarımdan birini -Lainey Burrows'un dikiş grubu- dikiş sayesinde edinmiştim.

Lainey, bir sosyal medya fenomeniydi ve *Lainey'yle Yaşam* adlı bir blogu vardı. O da Lakeside'da yeniydi; buraya Facebook için eski bir göl evini onarıp yenilemeye gelmişti. Nişanlısı ve aynı zamanda liseli oğlunun matematik öğretmeni Dean Walker'la da bu şekilde tanışmıştı.

Dean ile Lainey, iki hafta sonra göl kenarındaki evlerinin arka bahçesinde evleneceklerdi. Düğün dekorasyonunu ve planlamasını Lainey üstlenmişti. Sosyal medyada da banka hesabımı çökertmeden bunun nasıl yapılacağını takipçilerine gösteriyordu. Masalara yayılacak örtülerin minik pembe-gri güllerini dikiş grubu olarak biz dikmiştik mesela.

Genç kadın, yerel barlardan biri olan Chubby's'teki bekârlığa veda partisini de tek başına organize etmişti.

"Selam Vi!" Doğum hemşirelerinden biri olan Effie, kalabalığı yarararak yanıma gelip beni kucaklarken müziği bastırmak için bağırarak, "Nasılsın bakalım?" diye sordu.

Effie benim yaşlarımdaydı ve o da dikiş grubundaydı. Geçen sene kızı Ava'yı normal doğumla dünyaya getirirken -Tanrı mazoşist kalbini kutsasın- Lainey'nin hemşirelerinden biriydi.

"İyiyim. Burası harika görünüyor!"

Tavanı kaplayan gül rengi balonlardan gümüşü kurdeleler sarkıyordu ve perdeleri indirilmiş pencerelere "Tebrikler Lainey" yazılı bir pankart asılmıştı. Köşelerdeki dört büyük ekran televizyonda altyazılı *Father of the Bride* filmi oynuyor, hoparlörlerden "It's Raining Men" şarkısı yükseliyordu. Lainey ile Dean, striptizci olmayan ayrı partiler düzenlemeye karar vermişlerdi ve dışarıda, yakında çakırkeyif olacak konukları evlerine götürmek için bekleyen dört beyaz limuzin bekliyordu.

“Kızım, bunlar ne ki!? Lainey resmen kendini aşmış! Gel, sana göstereyim.”

Geniş salonu turlayınca Effie’nin haklı olduğunu gözlerimle gördüm. Lainey muhteşem bir kızlar gecesi için hiçbir şeyi eksik etmemişti.

Bir köşede bir boyun masörü, diğer köşede tahta benzeyen minderli koltuklara yerleşen konuklara manikür-pedikür yapan iki görevli oturuyordu. Şeker Diyarı’ndan fırlamış gibi görünen bir şeker masası, tepsiler dolusu kapkek ve nerede durursanız durun kolaylıkla ulaşabileceğiniz sebze tabakları vardı. Pembe kâğıtlarda pişirilmiş kapkekler beyaz kremalıydı ve üzerlerine dikilen pembe çikolatadan penisler doğum günü mumları gibiydi. Sebze tabaklarındaki havuçlar, salatalıklar ve kabaklar da lokmalık penisler şeklinde oyulmuştu. *Never Have I Ever* bingo kartlarıyla kazananlar için ödül olarak ev yapımı meyveli banyo topları ve *Doğruluk mu Cesaret mi* şampanya şelalesi hazırlanmıştı. Arka kapının yakınlarındaki bir masaya da falcıyla şat bardakları yerleştirilmişti.

İki saatin ardından, Lainey’nin *influencer* olmayı bırakıp organizasyon işine girmesi gerektiğine karar verdim. Daha ilk yılını bitirmeden endüstriyi sallardı.

Effie ve birlikte takıldığımız diğer birkaç kız tualete gidince ben de fal masasına geçtim. Minik şat bardaklarına gökkuşağının tüm renklerinde içecekler doldurulmuştu ve masanın arkasında siyah elbisesi ve yeşim taşı renginde eşarbı olan şık bir kadın oturuyordu. Kulaklarından upuzun zümrüt küpeler sarkıyordu. Arkasındaki kocaman çarkıfeğin üçgen bölmelerinde PARA, SAĞLIK, AŞK, MACERA yazıyordu.

“Çarkıfelekte şansını denemek ister misin?” diye sordu, kırmızı dudakları bir gülümsemeye gerilirken.

* Grupla oynanan, partilerde bazen cezası şat içmek olan bir oyun. (ç.n.)

“Tabii. Neden olmasın?”

Kadın uzandı ve çark baş döndürücü bir hızla döndükten sonra ağır ağır durdu.

Ok, AŞK kelimesinin tam ortasıydı.

Ve daha önce penisini düşündüğüm yakışıklı bir yüz gözlerimin önünde belirdi.

Falcı kadın ellerini çıırttı. “Aşk! Şahane aşk.” Masadan bir şat bardağı seçti. “Bunu içip aşkının adını yüksek, güçlü bir sesle söylersen hayat boyu mutluluk ve sevinç dolu bir aşk yaşarsın.”

Normalde böyle hurafelerle ve batıl inançlarla işim olmazdı ama bir partideydik. Başka nerede her şeyi salıverip gerçekleşmesi mümkün olmayan şeylere inanabilirdiniz ki?

Şat bardağındaki bulanık sıvıya baktım.

“Bu nedir?”

Yirmi birinci doğum günümde üniversiteden bazı arkadaşlarım benim için koca bir şişe değerinde tekila şat ısmarlamışlardı. Sonrasında günlerce hasta olmuş ve bir daha tekilaya elimi sürmemiştim.

Taht Oyunları’nda Kuzey’in her şeyi hatırlaması gibi benim midem de hiçbir şeyi unutmazdı.

Kadın eliyle ağzını kapatıp, “Birkaç damla limon sıkılmış votka,” dedi.

Pekâlâ, votka içebilirdim.

Bardağı ağzıma götürüp içindekini tek dikişte içtim ve alkol boğazımı yakarak mideme doğru ilerlerken gözlerimi yumup cesaretli, yüksek, güçlü bir sesle, “Connor,” dedim.

Bu iki hecenin dudaklarımdan dökülmesinin hemen ardından, omzumun arkasından keyifli bir ses yükseldi.

“Hangi Connor?”

Ve ancak korku filmlerinin verdiği büyük bir dehşet hissiyle, bu sesin Callie Daniels'a ait olduğunu fark ettim. Genç kadın, Connor'ın kardeşi Garrett'in karısıydı. İkisi de lisede öğretmendi ve kasabanın daimi mezuniyet balosu kral ve kraliçesi sayılıyorlardı.

Lanet olsun!

“Connor Daniels mı yoksa?”

Yavaşça arkamı dönerken, sesin sahibinin düşündüğüm kişi olmamasını tüm varlığımla diledim. Fakat Callie Daniels'ın dostane yeşil gözleriyle karşılaştığım anda umudum acı verici bir ölümle bana veda etti.

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım panikle daralmıştı. Terlemiş elimi olabildiğince kaygısız şekilde salladım. “Hayır. Connor Daniels değil. Kesinlikle değil. Başka bir Connor'ı kast ediyordum.”

Callie'nin açık sarı kaşları çatıldı ve sarı kafası merakla yana eğildi.

“Ah. Başka bir Connor demek.”

Yalan söylemeyi beceremezdim. Bu yüzden aklıma ilk gelen şeyi söyleyiverdim.

“Tacoma'dan.”

Savunmamın iyi olacağını hiçbir zaman söylememiştim.

Callie gözlerini kıstı. Eh, onu suçlayamazdım.

“Tacoma'dan bir Connor, ha?”

“Evet.”

“Washington'daki Tacoma mı?”

On iki yaşındayken komşumuzun oğlu Noah Jarvis beni otobanın karşısındaki Dunkin Donuts'a koşturmak için ikna etmiş ama güney yönüne doğru giden şeridin tam ortasındayken panikleyip geri koşturmayla çalışmıştı.

Maalesef bir Range Rover ona çarpınca tüm yazı traksiyon tedavisiyle geçirmek zorunda kalmıştı.

Bu hikâyeden çıkarılacak ders şuydu ki plana sadık kalmak,¹ her zaman ileri gitmek en doğrusuydu.

“Aynen. Oradaki Tacoma.”

“Ciddi misin?” diye sordu genç kadın, bana inanmıyormuş ama nezaket sınırını aşmamak için bunu dile getirmiyormuş gibi.

İşte o zaman pes ettim. Çünkü yalan söylemek aşırı yorucuydu. Uygunsuz gerçeği makineli tüfek gibi konuşarak dillendirdim.

“Peki, tamam. Ciddi *değilim*. Connor Daniels’ı kast ediyordum ama Tanrı aşkına, ona bir şey söyleme! Hatta kimseye söyleme!”

Callie birkaç saniye sessiz kaldı ve bana öylece baktı. Sonra güzel yüzünde ağır ağır, sinsi bir gülümseme belirdi.

“Bu harika!”

“Kimseye söyleyemezsin!” Neredeyse çığlık atacaktım ama kendimi tutmuştum.

“Connor benim kocamın ağabeyi. Sizi tanıştırabilirim.”

Ellerimi yüzüme sürttüm çünkü kadın beni dinlemiyordu.

“Violet hastanede çalışıyor. Kendisi hemşire.”

Lainey Burrows sohbete katılmıştı ve bana pek yardımcı olduğunu söylenemezdi.

Çünkü mesleğimi öğrenmek, Callie Daniels’ı daha da keyiflendirmişti.

“Bu *mükemmel*!” dedi. “Yani Connor’la zaten tanışıyorsunuz.”

İki kadını kollarından tutarak köşeye çektim çünkü küçük düşürücü hayranlığım ile ilgili konuşmanın duyulmasını istemiyordum.

“Evet, tanışıyoruz. Birlikte çalışıyoruz. Bu yüzden bana söz vermelisin; İzci Kız sözü, gezgin vajina kardeşliği sözü, artık ne

dersen. Bu akşam burada duyduklarını hiç kimseye, özellikle de KOCANA söylemeyeceksin. Şu klasik, ‘Ay tatlım, sana bir şey diyeceğim ama ağabeyine söylemeyeceğine söz ver’ repliği de olmayacak. Evli çiftlerin bunu hep yaptığını ve o sırrın saklı kalmadığını biliyorum. Garrett bir erkek, yani konuşacağından eminim.”

“Bu doğru.” Lainey, devasa Gelin kadehine doldurulmuş pembe içeceğin gümüş rengi pipetinin arkasından dili hafifçe dolanarak konuşuyordu. “Garrett geçen gün Dean’le yeni futbol sezonu için taktik konuşmaya geldi ama tek yaptıkları hangi oyuncunun kimle çıktığı, kimin ilk maçtan önce terk edileceğiyle ilgili dedikodu etmek oldu. İhtiyar teyzeler gibiydiler.”

“Gördün mü!? Hiçbir şey söyleyemezsin, Callie. Anlaman lazım.”

“Hayır, *senin* anlaman lazım!” dedi Callie, bir adım geri atmama neden olan bir hararetle. “Connor’ın çıktığı kadınları görmedin.” Yeni manikür yapılmış tırnaklarını tek tek indirerek saymaya başladı. “Yüzünde ejderha dövmesi olan kız, sadece G harfiyle başlayan yiyecekleri yiyebilen kadın, daha sonra FBI’ın arananlar listesinde olduğunu öğrendiğimiz kadın. Bunlar bok şovunun görünen kısmı üstelik. Connor ilişki isteyen, aile kurmaya hevesli bir erkek. Yalnız kalamaz. Bu yüzden de ruh eşini arayıp durmaya devam edecek ve kim bilir nasıl felaketlerle yüz yüze gelecek. Ama sen muhteşem birisin! Ayrıca normal görünüyorsun... ve bir hemşiresin! Demek istediğim şu, eğer Connor bir bilgisayarda hayalindeki kusursuz kadını yapmaya kalksaydı çıkan sonuç sen olurdun!”

Ani bir ağırlık göğsüme çöküp sesimi kısıtı. Hüzünlü, gerçekçi bir fısıltıyla konuştum.

“Beni görmüyor bile. İki yıldır birlikte çalışıyoruz ama yanında olduğumun farkında değil.”

Callie elini benimkinin üstüne koyup sıktı. “Ya yanıyorsan? Connor’ın, *senin* gibi birini fark etmemesi mümkün değil. Ya

seni görüyorsa? Veya seni görmesi için hafifçe dürtülmesi gerekiyor? Erkekler bazen gerçekten aptal olabiliyor ve yardıma ihtiyaç duyabiliyorlar.”

Lainey parmağını sihirli değnekmiş gibi Callie’ye doğrultup salladı. “Bu da doğru.”

Connor’la aramızın yapıldığını hayal etmek için kendime birkaç saniye izin verdim. Beni evimden almaya geleceğini, belki bir buket çiçek getireceğini, benim kız kardeşlerim ve erkek kardeşim, onun çocukları ve genel olarak hayat hakkındaki muhabbetimizin nasıl koyu olacağını düşündüm.

Onu gülümsetmenin, kahkaha atmasını sağlamanın, hatta daha da iyisi onu inletmenin ve bana gözlerinde aç alevlerle bakmasının nasıl hissettireceğini gözümde canlandırmaya çalıştım.

Bunun gerçek olmasını o kadar çok isterdim ki kalbim göğsüme çarpmaya, başım dönmeye, ağzım kurumaya başladı.

Ama sadece birkaç saniyeliğine.

Sonrasında dünyaya geri döndüm. Gerçekliğime.

“Böyle bir riske girmeyi göze alamam. Bu kasabayı, hastaneyi ve işimi seviyorum. Connor ona olan hislerimi öğrenirse ve duygularımız karşılıklı değilse yüzüne bir daha nasıl bakarım bilmiyorum.”

Callie’nin yüzü anlayışla, belki acımayla yumuşadı.

“Hayatım senin ellerinde, Callie. Lütfen kimseye bir şey söylemeyeceğine söz ver.”

Genç kadının yüz hatları tereddütle gerildi; onu geçmek istemediği bir sınırın ötesine sürüklediğini düşünüyormuş gibiydi. Sonra içini çekti. “Peki, tamam. İstedğin buysa söz veriyorum.”

Ferahlama hissi göğüs boşluğunu sardı.

“Teşekkür ederim.”

Callie kolunu benimkine geçirdi. “Hadi gel, birer içki içelim.”

“Evet, görüyorum ki ellerin boş.” Lainey bunu daha yeni fark etmiş olmalıydı. “Burada kimsenin eli boş kalmaz, hanımlar!”

Onlarla şampanya şelalesine giderken sırrımın güvende olduğundan, hayatımda hiçbir şeyin değişmeyeceğinden emin olmanın verdiği rahatlıkla doluydum.

Fakat Callie Daniels dışarıdan çok tatlı, şirin ve hilekârlıktan uzak görünse de derinlerinde bir yerde... buna degeceğine inandığı konularda yalan söylemenin sorun olmadığına inanan koca bir yalancı yatıyordu.

Ve bana söz verirken sol elini ciddiyetle kaldırmış olsa da sağ eli arkasındaydı ve parmaklarını çaprazlamıştı.

Boşluğumdan yararlanmıştı.

Tabii ben bunu uzun zaman sonra öğrenecektim.

Her şey için çok geç olduğunda.

Hastanede yine gündüz vardiyasıdaydım. Yavaş geçen bir perşembe sabahıydı ama acil serviste işler her an tersine dönebilirdi. Forrest Gump'ın çikolata kutusu gibi, burada neyle karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz.

Meslekteki bu öngörülemezlik durumunu her doktor sevmeydi ama ben seviyordum. Daima uyanık kalmamı ve devamlı olarak bir şeyler öğrenip kendimi geliştirmemi sağlıyordu.

Saat on bir buçukta üç trafik kazasından dokuz hasta geldi.

Şükür ki hiçbirisi ciddi yara almamıştı; birkaç dikiş, bir düzine röntgen, iki kol askısı ve bir boyunlukla vakayı kapatıp ağrı kesici ve istirahat önerisiyle onları evlerine gönderdim.

Günlük programımızda öğle yemeği aramız oluyordu ama hastanede programlar kuraldan çok birer öneri sayılırdı.

Bu yüzden, Garrett ile Dean'in beni beklediği kafeteryaya ancak iki saat sonra inebildim. Pazartesi günü kardeşim bana mesaj atıp müsait olduğumda öğle yemeğinde buluşmak istediğini söylemişti.

Kendime bir sandviç alıp kare masada Garrett ile Dean'ın karşısına yerleştim.

“Selam. Beklettiğim için özür dilerim.”

Kardeşim, “Sorun değil,” dedi. “Buranın çikolatalı pudingi acayip iyi; Charlotte’un doğduğu zamandan hatırlıyorum. Demem o ki beklemek hiç sorun olmadı.”

Yemeğimden bir ısırık aldım. Bugünlerde sık sık sandviç yiyordum. Hızlı, doyurucu, genel olarak sağlıklıydı ve fazla temizlik işi gerektirmiyordu. Yani tam bekâr yemeğiydi.

“Eee, ne oldu? Niye görüşmek istediniz?”

“Bir nedeni mi olması gerek? Sadece ağabeyimi görmek istemiş olamaz mıyım?” dedi Garrett. “Bu hafta birkaç gün boşluğumuz vardı.”

“Tatilleri severiz,” diye ekledi Dean. Konuşurken mavi gözleri kafeteryayı ve kapıyı inceliyordu.

“Peeeki.” Bir Dean’e bir kardeşime baktım çünkü bir şeyler döndüğünü hissediyordum.

Şüpheli bir durum var gibiydi.

Ben baskı yapamadan Dean’in dikkati yine kapıya döndü. “Hey, bakın, Violet geldi.”

Sandalyemde döndüm. Araba kazalarının ikisinde birlikte çalışmıştık ama bugün ilk defa ona doğru düzgün bakabiliyordum.

Vi kapı eşiğinde durdu ve çalışırken pek fazla takmadığı siyah çerçeveli, kütüphaneci stili, aşırı seksi gözlüğünün ardından kalabalık kafeteryayı inceledi.

Bugün tavşan desenli formasını giymişti. Hemşire formaları Violet’e çok yakışıyordu ama üzerinde minik beyaz tavşan yüzleri olan *bu* lacivert forma bambaşkaydı.

Bana pijamayı anımsatıyorlardı ve bu da Vi’nin yatarken ne giydiğini düşünmeme neden oluyordu. Tüllü, dantelli iç çama-

şırları mı yoksa bahar tatilinde ıslanan tişörtler kadar saydam, pamuklu takımlar mı? Bunu düşünürken de otomatik olarak Violet'i *yatakta* çırlıçıplak hayal ediyordum. Hayalimde upuzun saçları yastığa yayılmış, şehvetli gözleri bana bakıyor oluyordu.

Ve bu güzel resim neredeyse her seferinde beni fena tahrik ediyordu.

Gençlik günlerimden beri insan içinde ereksiyon olmamıştım ama Vi'yi ve tavşan desenli formasını düşünmeye devam edersem rezil olmam an meselesiydi.

"Sen onu nereden tanıyorsun?" diye sordum Dean'e, Vi'nin yemek sırasında ilerlemesini izlerken.

"Lainey'nin dikiş grubunda."

"Lainey'nin dikiş grubu mu var?"

1800'lü yıllarda saçlarına aklar düşmüş kadınlar tarafından kurulan dikiş gruplarının o zamanlarda kaldığını sanıyordum.

Dean tek omzunu kaldırdı. "Hiçbir işe yaramayan şeyleri mükemmel parçalara dönüştürmek Lainey'nin işi. Sihirbazlık gibi bir şey. Seksi, modern sihirbazlık."

Sonra ellerini ağzına siper edip odanın öbür ucuna seslendi. "Hey, Vi!"

Vi kalabalığın gürültüsü yüzünden onu duymayınca bu kez de iki parmağını dudaklarına götürüp ıslık çaldı. Violet korkuyla sıçradı, sonra bizi fark etti.

Dean elini sallayarak onu çağırdı. "Burada boş yer var. Gel, bizimle otur."

Violet'in bakışları kısa bir an için ihtiyatla Garrett'ı buldu ama yüzüne hemen bir gülümseme yerleştirip bize doğru döndü.

Ve takıldı.

Hem de havaya.

Anlık bir panik göğsümü doldurdu ama Vi düşmeden hafifçe dönüp dolu bir sandalyeye tutunmayı ve onun için etkileyici bir çeviklikle, içindeki hiçbir şeyi dökmeden tepsisini sandalyedeki adamın kafasının üstünde tutmayı başardı.

“Merhabalar,” dedi sağ salım masamıza varıp yanımdaki boş sandalyeye otururken. “Teşekkürler. Burası bugün ne kalabalık böyle.”

Soğuk çayından bir yudum aldıktan sonra Dean’le yaklaşan düğünü hakkında konuşmaya başladı. “Masa örtülerinin nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Dean ile Lainey’nin düğününe sen de mi katılacaksın?” diye sordum.

“Evet.”

“Aaa,” dedi Dean, öne eğilerek. “Tam şu anda aklıma bir fikir geldi. Oturma düzeni bir süredir Lainey’nin kafasına takılmış durumda. Bazı masaların sandalye sayısı tek ama Lainey çift sayıları sever.”

Lainey Burrows’la tanışmıştım, o da en az Brayden kadar rahat ve tasasız biriydi. Birdenbire simetri takıntısı geliştirmiş olması mümkün değildi.

Ama Violet, sanki bu duyduğu son derece normal bir şeymiş gibi kafa salladı.

“Doğrudur. Yani, herkes çift sayıları sever, değil mi?”

“Kesinlikle,” diye devam etti Dean. “Bu yüzden şöyle düşündüm, nasıl olsa sen düğüne tek başına geliyorsun Vi. Connor da kimseyi getirmeyecek. Sizi yan yana oturtsak sorun olur mu?”

Kardeşimle Dean’in hastaneye beni ziyarete gelmelerinin sebebi böylece açığa çıkmıştı.

Violet birkaç saniyeliğine hiçbir şey demedi.

Ben de konuşmadım çünkü onun cevabını duymaya odaklanmıştım.

“Ah... Tabii, olur,” dedi sonunda. Ama pek de emin değilmiş gibiydi. “Connor’la birbirimizi tanıyoruz, yani eğlenceli olacaktır. Mumları devirip masayı ateşe vermem.” Keskin bir kahkaha attı, sonra kısık sesle, “Umarım,” diye ekledi.

Annemin, yapmaması için hep uyardığı gibi sandalyesinin arka ayakları üzerinde dengede duran kardeşim hızla öne eğilip ayaklarını zemine pat diye vurdu.

“Benim daha da iyi bir fikrim var. Nasıl olsa aynı masada oturacaksınız, niye düğüne de beraber gelmiyorsunuz?”

“İyi düşündün D,” dedi Dean rahatça. “Bu *gerçekten* de daha iyi bir fikir.”

“Connor, sen Violet’i evinden alabilirsin. Hem bu sayede otoparkta ekstra boş yer olur.”

Dean kafa salladı. “Hem de düğünümüzün karbon ayak izi azalmış olur.”

“Hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız,” dedi Garrett ciddiyetle, içine Al Gore kaçmış gibi.

Violet’in gözleri iki adam arasında gidip geliyordu. Sanki kardeşimle en yakın arkadaşı parlak far lambaları, kendisiyse bir ge-yikti. Konuşmaya çalışırken sesi tiz çıktı. “Ben... şey... sanırım...”

İşimde iyi olmak için –ki işimde çok ama çok iyiydim– bazen hastaların durumunu vücut dillerine bakarak anlamam gerekebiliyordu. Acı çekiyorlarsa ne kadar şiddetli olduğunu bilmeliydim. Konuşamayan hastalar olabilirdi, bu yüzden acılarını yüzlerinden okumak zorundaydım.

Violet savunmasızdı, etkileyici bir dürüstlüğe sahipti. Hissettiği her şey yüzünden okunabiliyordu.

Şu anda da tereddüt, belirsizlik ve şüphe hissediyordu. Sebebi Garrett'in önerisine karşı olması değil, benim karşı olup olmadığımı bilmemesiydi.

Karşısındaki erkeğin onu dışarı çıkarmak isteyip istemediğini bilmemek bir kadın için çok kötü olmalıydı. Umursamaz büyü-kanneleri ya da işgüzar teyzeleri tarafından görücü usulü randevu ayarlanan kadınlar bu durumu iyi bilirdi.

Utanç, Violet'in yüzüne yayılıp güzel yanaklarını çilek reçeli rengine boyadı.

Ve bu hiç hoşuma gitmedi.

Çünkü Violet çok güzel, çok harika biriydi ve hiçbir konuda, hiçbir şekilde utanması gerekmiyordu.

Bu yüzden cesaretimi toplayıp lafa girdim.

"Bence çok iyi bir fikir."

Hızla bana dönerken dudakları şok ve huşuyla aralanmıştı.

"Öyle mi?"

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda etrafımızdaki hava partikülleri adeta yavaşladı ve ikimizi kafeteryanın yoğunluğundan uzaklaştırıp anın içine hapsetti.

"Evet, öyle."

Karşımızdaki Garrett ile Dean'in bizi pür dikkat izlediklerini hissedebiliyordum.

"Seninle yapmayı çok isterim Violet."

Ve o özel an bozuldu.

Omuzları titremeye başlayan Dean burnundan alaycı bir ses çıkardı. Kardeşim öksürerek gülüşünü bastırmaya çalıştı.

Kendilerine engel olamıyorlardı. Tüm günü yeniyetmelerle geçirmek, beyinlerinin en azından yarısının hâlâ ergen gibi çalışmasına neden oluyor olmalıydı.

Gerçi dürüst olmak gerekirse ben de onlardan daha iyi sayılmazdım.

Çünkü gafımı düzeltmek isterken daha da beter ettim.
“Benim arabamda yani.”

Şimdi Dr. Seuss’un kitaplarındaki cümlelerin +18 versiyonları zihnimde dört dönüyordu.

*Trende, uçakta, bir kutunun içinde, pelüş tilkinin önünde...
Violet’i orada, burada, şurada, her yerde...*

Peçetemi yumruğumun içinde sıktım.

“Seni evinden alıp düğüne götürmeyi çok isterim, Vi. Tabii sen de istersen.”

Violet

Ben de istersem mi?

Ben de *istersem* mi?

Bu adam *şaka* mı yapıyordu?

En büyük, en derin, en ıslak fantezimin gerçekleşmesini ister miyim diye sormasıyla eşdeğerdi bu.

“Tabii,” demeyi başardım biraz tiz ama rahat bir tonla.
“İsterim. Çok... iyi olur.”

Geçen hafta Callie’nin söylediği bir şey aklımdan çıkmıyordu. Connor’ın ilişki adamı olduğundan ama bir türlü iyi birini bulmadığından bahsetmişti.

Hayatında birine ihtiyacı olduğunu söylemişti.

O biri neden ben olmuyordum?

Belki onun da dediği gibi Connor sahiden beni görüyor ve gördüğünü beğeniyordu.

Dünyada bundan daha tuhaf şeyler de gerçekleşmişti. Pentagon, UFO'ların gerçek olduğu ilan etmişti ama kimse umursamamıştı. Kanye başkanlığa adaylığını koymuştu. Ve *bubble tea* diye bir şey çıkıp cidden sevilmişti.

Ayrıca burada bir düğünden bahsediyorduk. Göl kenarında, mumlar ve peri ışıklarıyla dolu bir mekânda sıcacık, kıpır kıpır şarkılarla dans edecektik.

Romantizmin zirvesi olacaktı.

“Süper.” Connor’ın yüzü samimi bir tebessümle aydınlandı.

Tanıştığımızdan beri ilk kez sol yanağındaki mükemmel, yalanası gamzeyi fark ettim. Ve başım öyle bir döndü ki neredeyse sandalyemden düşecektim.

Bu konuşmanın ardından yemek yemem imkânsızdı. Bu yüzden köşedeki sütunun önüne konmuş çöp tenekesine gitme niyetiyle ayağa kalktım.

“Detayları sonra konuşuruz o zaman,” dedi Connor. “Seni kaçta almaya geleceğimi falan yani. Birbirimize numaralarımızı veririz.”

“Olur.” Takılmamaya dikkat ederek sandalyemi masaya doğru ittim.

Sesimi dengeli tutmak için elimden geleni yapsam da kafamın içinde CONNOR DANIELS’LA LANET OLASI BİR RANDEVUYA ÇIKACAĞIM! diye haykıran coşkulu sesi susturamıyordum.

Daha sonra, evimin mahremiyetinde hoplayıp zıplayarak sevincimi yaşayabilirdim ama toplum içinde görgü kurallarına uymalıydım.

Sakin kalmam, asaletimi ve tabii ki gizemimi korumam gerekiyordu. Yapmam gereken tek şey yürümek ve kafeteryadan pürüzsüz bir çıkış yapmaktı.

Bunu yapabiliyordum. Küçüklüğümden beri yürümeyi biliyordum sonuçta, değil mi? Bu konuda profesyoneldim.

“Pekâlâ...” Tepsimi alıp ihtiyatlı bir şekilde gerilerken gözlerimi olabildiğince onun gözlerinde tutmaya çalıştım. “Sonra görüşürüz.”

“Tabii.” Sıcak bir tavırla kafasını salladı. “Görüşürüz.”

Sonra arkamı döndüm ve... Tanrı’nın cezası duvara tosladım.

Alnım, sütunun doksan derecelik keskin kenarına sert bir şekilde çarptı.

Tepsimdekilerin yere düşmesiyle çıkan gürültüden daha yüksek bir ses varsa o da arkamdaki üç erkeğin konuşmalarıydı.

“Kahretsin.”

“Off.”

“Kesin iz kalacak.”

Çarpmanın hızıyla geriye doğru sendelerken kafam acıdan zonkluyordu ama dehşet içindeki kalbimin her atışıyla tüm vücudumu saran utanç çok daha şiddetliydi.

Connor birden yanımda belirdi ve dengemi sağlamama yardımcı olmak için kuvvetli elini omzuma bastırdı.

“İyi misin?”

Avucumla yüzümü örttüm ve az önce yaşananlar hiç olmamış gibi davranarak geri adım atıp ondan kaçmaya çalıştım.

“İyiyim. Gayet iyiyim.”

Bu koca bir yalandı ama kafatasımın acıdan çatladığını ve kalbimin utançtan kuru bir eriğe dönüştüğünü saklamak için bir kahkaha attım.

“Çok sert çarptın,” dedi Connor, daha da yaklaşıp yüzümü inceleyerek.

Bir adım daha geriledim.

“İyiyim. Her şey yolunda. Hiç sorun yok.”

Sorun yok diyordum ama bir yandan alnım kanıyordu.

Avucum sıcak sıvıyla kayganlaşmıştı; kafa yaraları, lanet olası drama kraliçeleri gibi kanamaya bayılırdı.

Connor da kanı fark etti. Zaten burnuma kadar aktığı için görünmemesi artık imkânsızdı.

“İyi değilsin.” Kaşları endişeyle çatılırken sesi, hayır kelimesini cevap olarak kabul etmeyen otoriter hekim tonuna bürünmüştü. Bu haliyle çekiciliği kat kat artıyordu. “Yarana bakmam gerek. Hemen. Hadi gel.”

Bir süre sonra kendimi yatar vaziyette buldum. Connor Daniels da hemen üstümdeydi.

Hayallerimdeki ya da fantezilerimdeki gibi değildi tabii ama buna da razı olacaktım.

Muayene odalarından birindeydik. Ben sedyeye uzanmıştım, o da kafamın yanına çektiği taburede oturuyordu. Işıklar kapalı olduğu için ortam biraz romantik olabilirdi... tabii retinalarımı yakan ve yüzümdeki tüm çizgileri, tüm kusurları ortaya çıkaran parlak spot ışığı olmasaydı.

Ama bunun keyfimi kaçırmasına izin vermeyecektim.

Evet, şimdi anın tadını çıkarmam çok önemliydi. Connor’la baş başa olmanın, dikkatini tamamen bana vermesinin, ellerinde lateks eldivenler olsa da bana dokunmasının ve... boş bir odada birbirimize bu kadar yakın durmanın keyfini sonuna kadar sürmeliydim.

“İçin rahat olsun,” dedi Connor. “O duvar birdenbire karşına çıktı. Kaçma şansın yoktu.”

Tanrım, bu adam çok tatlıydı. Üstelik bunun için çabalamıyordu bile. Bir an sarsıcı bir cazibe yayarken bir sonraki an bir kadının rahmini sızlatacak kadar tatlı bir adam olabilmesi beni her zaman çok şaşırtıyordu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum fakat bu anlarda yörüngesinde olabildiğim için şükran duyuyordum.

“Kendimi çok daha iyi hissettim şimdi,” dedim.

“Benim işim bu.”

Gözücüyla elindeki lokal anestezi şırıngasını gördüm.

“Azıcık acıtacak,” dedi.

Gözlerimi yumarken, “Diğer kadınlardan duymuştum,” diye espri yaptım.

Connor’ın kıkırtısı aramızdaki havayı doldurdu.

“Benim hakkımda konuşmuyorlardır,” diye takıldı.

Cildimin her santimi karıncalanırken avuçlarım terden sırlıklam oldu çünkü... benimle flört ediyormuş gibiydi. Sanırım bu gerçekten oluyordu. Ya da kafamı düşündüğümünden daha sert çarpmıştım.

İğnenin ucu tenime batınca keskin bir nefes aldım.

“Kusura bakma,” dedi üzgün bir sesle.

“Sorun değil.”

Ve ardından... büyük bomba... Connor Daniels alnıma doğru üfledi.

Neredeyse oracıkta orgazm olacaktım.

Yumuşacık nefesi serindi ve hafifçe nane kokuyordu. Alnımın acısını bastırmış fakat vücudumun diğer kısımlarına leziz bir sancı yaymıştı. Karın kaslarım gerildi ve gümbürdeyen kalbimle aynı ritimde zonklamaya başladı; dudaklarımdan engel olamadığım bir inleme kaçırıldı.

“O neydi?” dedi Connor.

Kurumuş dudaklarımı ıslatıp kalçalarımı oynatarak ayak bileklerimi üst üste attım. Az önce yaşananlar, zamanın sonuna dek mastürbasyon fantezilerimde yer alacaktı.

Zor da olsa, “Hiçbir şey,” demeyi başardım.

Sonrasında ikimiz de sessiz kaldık. Connor keskin bakışlarını yüzüme dikip hiç titremeyen elleriyle yaramı dikerken odadaki tek ses kısık nefeslerimizdi.

Titanik filmindeki İhtiyar Rose’un deyimiyle, bu an hayatımın en erotik anıydı.

Gerçi bu muhteşem bir şey miydi yoksa kendime üzülmeli miydim emin değildim.

İşi bitince Connor, içimi baştan aşağı sıvı sıcaklıkla dolduran şefkatli gözlerle bana baktı. “İyi misin?”

“Turp gibiyim.”

Connor doğrulmama yardımcı olup beni bacaklarım sedyeden sarkacak şekilde çevirdiğinde spot lambasının gümüşü metalindeki yansımama baktım. “İyi iş çıkarmışsın, koca adam. Bu yetenekle dikiş grubumuza katılabilirsin. İlgilenirsen haber ver de kaydını yaptırayım.”

Gülümsedi ama henüz doktor ciddiyetinden kurtulmamıştı. İşaretparmağını görüş alanımda tutarak gözlerime baktı.

“Parmağımı takip et.”

Elini sağa sola kaydırıp bakışlarımı inceleyerek beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğimi kontrol etti. “Güzel. Benden iki tane görüyor musun?” diye sordu. “Çünkü bu müthiş olurdu.”

“Ha ha. Bugün komikliğin üstünde.”

Geniş omuzlarından birini silkti. “Elimden geleni yapıyorum.”

Eldivenlerini çıkarıp çöp kovasına attıktan sonra ellerini yıkamak için lavaboya geçti.

“Dinle Vi, Garrett’in düğün hakkındaki önerisi hoşuna gitmediyse bana söyleyebilirsin. İstemiyorsan sorun olmaz.”

O anda tekrar duvara çarpmış gibi hissettim.

Hem de çok daha şiddetli, çok daha can yakıcı şekilde.

Arkası dönük olduğu için Connor’ın beni görememesine seviniyordum zira şu anda yüzümdeki düş kırıklığını saklayabileceğimi sanmıyordum.

Ellerini kurulamak için kâğıt havlu alıp tekrar bana döndüğünde yüzüme duygusuz, boş bir ifade yerleştirmeyi başarmıştım. Hayatta kalamayacağını bildiğimiz hastalarımızın aileleriyle konuşa konuşa geliştirdiğim bir beceriydi bu.

“Onlar dedi diye benimle gitmek zorunda olduğunu hissetme.”

Konuşurken gülümsüyordu. Bana bir iyilik yapıyormuş ve bundan memnun olmalıymışım gibi.

Fakat aksine beni öfkelenlendirmişti.

“Tabii.” Sertçe kafa salladım. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

Cevabım onu şaşırttı. Ya da rahatsız etti.

“Bir dakika. Anladığın ne?”

“Orada sadece nezaketen öyle konuştun, değil mi?”

Aptal umutlar. Aptal hayaller. Aptal, aptal, aptal.

“Demek istediğim bu değildi.”

“Ne demek istedin o zaman?”

“Rahatsız olmanı istemiyorum sadece. Ya da... kardeşimle Dean’in ısrarı yüzünden benimle düğüne gitmek zorunda hissetmeni.”

Göğsümde kavuşturduğumu fark etmediğim kollarımı çözdüm.

“Tanrım, Connor, ben zayıf karakterli biri değilim.”

“Biliyorum.”

“Hadi canım?” diye çıktım. “Benim bir ağzım var, onu da biliyor musun?”

“İnan bana, dikkatimden hiç kaçmıyor.” Şimdi o da sertçe konuşuyordu.

“Beni rahatsız eden bir şey olursa söyleyebilirim.”

“Farkındayım, Violet. Ben... bu özelliğini seviyorum.”

“Ayrıca bu sadece bir düğün. Birlikte gidip çok eğlenebiliriz; bunu hiç düşündün mü? Hem... hem ben çok iyi bir dansçıyım.”

Connor hiçbir şey demeden bir süre beni izledi. Sonra ensesini ovuşturarak bir kahkaha attı. Konuşurken o nazik, alaycı tonu sesine geri dönmüştü. “Ancak görürsem inanırım.”

“Tek yapman gereken keskin objeleri ve yakıcı sıvıları benden uzak tutmak.”

Ağzının sol köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Çok güzel görünüyordu. Connor çok güzeldi.

“Bunu çoktan aklıma yazmıştım zaten.”

“Peki o halde.”

“Güzel.”

“Süper.”

“Mükemmel,” derken sesi biraz daha kısıldı. Fısıltısı bu gece kesin rüyalarımın girecekti.

Sonra sedyeden inmeme yardım etmek için elini uzattı. “Şimdi eve gitmeni istiyorum. Günün geri kalanında izin yap.”

Yüzümdeki sancı yüzünden gözlerimi deviremiyordum ama konuşurken o duyguyu yansıtmaya çalıştım.

“Connor, ben iyiyim.”

“Öneri yapmıyordum, Violet. Alnında dört dikiş var şu anda.”

“Sarsıntı geçirmediğim,” dedim.

“Ama çok ağrıdığına bahse girebilirim.”

Karşılık vermek için ağzımı açtım... ve sonra kapattım. Gerçekten de çok ağrıyordu. Ayrıca birinin beni gözetmesi, benim için endişelenmesi çok iyi hissettiriyordu.

Bu kişinin *Connor* olmasıysa işin artısıydı.

Daha önce bu duyguyu hiç tatmamıştım.

“Stella’yı çağırmamı istemezsin,” diye uyardı şakacı bir sesle. “Beni çok korkutuyor.”

Stella Brine, acil servisin başhemşiresiydi. Saçmalık kabul etmeyen, sözünü dinleten, omurgası çelikten yapılmış bir kadındı. *Damızlık Kızın Öyküsü*’ndeki Lydia Teyze’nin psikopat olmayan, daha az zalim versiyonu olduğu söylenebilirdi. Donanmanın talem çavuşlarına bile boyun eğdireceğinden emindim.

“Stella hepimizi korkutuyor. Bence bu, iş tanımında var.”

“Olabilir.” Connor sırtıttı. “Bu arada, dikişlerin konusunda ne yapılacağını biliyorsun. Tamamen iyileşmesi yedi ila on günü bulur, sonra dikişler kendiliğinden düşer. Cadılar Bayramı’nın yakın olmaması çok kötü; bu halinle süper Frankenstein olurdun.”

“Eh, daha mayıs ayındayız. Cadılar Bayramı’na kadar çok vaktim var. Kim bilir o zamana ne kazalar yaşanır.”

Connor göğsünün derinliklerinden gelen bir kahkaha daha attı. Haftaya düğünde dans ederken bu göğsü yanağımın altında hissedebileceğimi, Connor’la RANDEVUYA çıkacağımı düşünürken içim kıpır kıpır oldu.

“Bugün kendine fazla yüklenme, olur mu?”

“Tamam. Muhtemelen yatıp uyurum. Ya da banyo yaparım.”

Duvara çevirdiği gözleri uzaklara dalıp adeta saydamlaştı.

“Connor?”

Kafasını kaldırıp salladı. “Kusura bakma, aklıma gelen bir şey dikkatimi dağıttı.” Boğazını temizledi. “Dikişlerinin kuru kaldığından emin ol. Köpük banyosu yaparken yani.”

Köpük banyosu dememiştim ama Connor bahsedince kulağa çok hoş gelmişti. En sevdiğim armut kokulu mumlarımı yakıp plakçalarımnda Dionne Warwick'i dinleyerek kremsi köpüklerin arasında sıcakık, uzun dakikalar geçirmek mükemmel olabilirdi.

Connor telefonuna gelen mesaja bakıp kapıyı işaret etti. "Benim görev başına gitmem gerek."

"Tamamdır. Ben de eve gidiyorum. Hoşça kal, Connor."

Fakat kapıya gideceği yerde birden dibimde bitti. O kadar yakınımıdaydı ki vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum. Sonra bana telefonunu uzattı.

"Numaranı şimdi vermek ister misin?" Rehber kayıt sayfasını açıp çoktan adımı yazmıştı. "Düğünle ilgili mesaj atarım."

"Tabii! Tabii veririm."

Numaramı kaydedip telefonunu ona geri verdiğimde Connor ekranda birkaç yere tıkladı.

"Sana mesaj gönderdim, numaramı kaydedersin. Belki lazım olur."

Ardından elini sağ omzuma koyup nazikçe sıktı.

"Hoşça kal, Violet. Kendine iyi bak."

Ben daha cevap veremedenden hızla dönüp odadan çıktı. Ben de boş odaya, "Olur," diye yanıt verdim.

Ortada büyütülecek bir şey yoktu. Connor dost canlısı, özgüvenli bir adamdı. Sevgisini rahatça gösteren tiplerdendi. Onu doğum günü olan hemşirelere, yanına uğrayan aile üyelerine sarılırken görmüştüm.

Bana dokunmasının muhtemelen bir anlamı yoktu ve bu hiç sorun değildi.

Yine de... Elimi omzuma götürüp Connor'ın dokunuşundan sonra hâlâ sıcak ve uyuşmuş durumda olan yere dokundum. Ve tam bir moron gibi kafamı duvara çarpıp karpuz misali çatlatma-değdiğine karar verdim.

“*Bu halinle süper Frankenstein olurdun,*” mu?

Kendi kendini suratının tam ortasından yumruklama arzusu tuhaf bir histi.

Ama bütün haftayı böyle geçirmiş, Violet’le son görüşmemizde ona ettiğim mükemmel iltifatı her düşündüğümde kendimi yumruklamak istemiştim.

Frankenstein...

Ahmak herif.

Birkaç gündür Violet’le aynı vardiyada değildik, bu yüzden telefonuma bakıp duruyor, ne kadar geri zekâlı olduğumu fark edip mesaj atarak düğüne benimle gelmekten vazgeçtiğini söylemesini bekliyordum.

Fakat öyle bir mesaj gelmedi.

Bu yüzden düğün günü kendimi Hobbit’lerinkine benzeyen, küçük, taştan bir kulübenin -bu arazi, Lakeside’in ilk be-

lediye başkanına aitken burası müstemilat olarak kullanılıyordu- önünde buldum. Gri takım elbisem ve bordo kravatımla, Dean ile Lainey'nin büyük günü için Violet'i almaya gelmiştim. Kamyonetimin kapısını kapattığımda ses göle çarpıp havada yankılandı. Ceketimi düzeltip avuçlarımı pantolonumun yanlarına sürttüm. Çünkü çok... gergindim.

Ben hiç gerilmezdim ve şu anda neden böyle hissettiğimi bilmiyordum. Geçen gün Violet'in de dediği gibi bu sadece bir düğündü, biz de iş arkadaşları ve yarı arkadaşlar olarak, oturma düzenine uymak için birlikte gidiyorduk. Büyütülecek bir şey yoktu.

Ama varmış gibi geliyordu.

Ya da o potansiyeldeymiş gibi.

Evin taşlı yolunun yarısını adımlamıştım ki ahşap ön kapı açıldı ve Violet sundurmaya çıktı.

Olduğum yerde durup sersemlemiş halde ona bakakaldım ve dudaklarımdan otomatik bir fısıltı döküldü. "Tavşan desenli formadan çok daha iyi."

Saçları salıktı ve onları nihayet bu şekilde görmek, hayalini kurmaktan bin kat daha iyiydi. Parlak, kahverengi dalgalar yüzünü çerçeveleyip omuzlarına, oradan da beline dökülüyordu. Kaşlarına değen kâkülleri narin yüz hatlarını; iri, masum gözlerini, nokta burnunu, çekici çenesini ve mükemmel gül rengindeki çıkık elmacıkkemiklerini vurgulamıştı.

Şarap rengi, sade, straplez elbisesi vücuduna mükemmel oturup dolgun göğüslerini, incecik belini, sıkıca tutunduğumda mükemmel hissettireceğine emin olduğum kıvrımlı kalçalarını ve biçimli, upuzun bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Gümüş rengi, ince bir zincirin ucundaki yuvarlak bir pırlanta, köprücük kemiğiyle kışkırtıcı göğüs dekoltesi arasında duruyordu.

"Ne dedin?"

“Hiçbir şey,” dedim güçlükle yutkunarak. “Sen...”

Uygun sözcükleri bulmak için beynimi yokladım. *Büyüleyici? Ba  döndürücü? Leziz?* Bunların hepsi yetersizdi.

“... gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsun.”

Vi’nin gözleri ı ıldarken dudaklarında capcanlı bir gülümseme oynadı.

“Teşekkür ederim,” derken gözlerini taranmış saçlarında, g v-demde, uyluklarında gezdirip parlak mokasenlerimde durdu. Hayatım boyunca pek çok kadının bu tür bakışlarıyla karşılaştığım için Violet’in gördüğü şeyi beğendiğini anlayabiliyordum.

Bunu bilmek gerginliğini yatı tırdı ve kalbim daha hızlı at-maya başladı. Ciğerlerim hafifçe sıkışırken vücudumda beklenti dolu bir elektrik akımı dola tı.

“Sen de inanılmaz görünüyorsun.” Koyu renkli gözleri kravatımı buldu. “Uyumlu giyinmişiz.”

Kafamı e ip ipek kuma a baktım. “Gerçekten de  yle.”

Topukları sekiz santim kadar görünen,  n kısımları boncuklu, burnu açık, bordo ayakkabılarını elinde tutuyordu. “Bunları oraya vardığımızda giymenin daha güvenli olacağını düşündüm. Düğün mek nına ula amadan bileğimi burkmak ya da dizimi kırmak istemem.”

“ yi fikir.” Violet’in saçlarının g le vuran güneş ışınları gibi parlamasını izleyerek yolun geri kalanını yürüdüm.

“Oğulların da düğüne geliyor mu?” diye sordu omzumun arkasına bakarak.

“Evet. Aaron kendi arabasıyla kız arkadaşını alıp geleceğini söyleyince Spence ile Brayden da onunla gelmek istediler. A abeyleri benden daha havalı tabii.”

“Tabii,” dedi gülerek. “Senin aracında sadece ikimiz olacağız yani.”

Kafa salladım. Gözlerimi ondan ayıramıyordum.

“Sadece ikimiz.”

Yolda takılıp düşmesin diye kolumu ona uzattım. Centilmenlik ölmemişti sonuçta. Ayrıca... ona daha yakın olmak da güzel olacaktı.

“Hazır mısın?”

Violet bir nefes alıp verirken burnum çilek kokusuyla doldu. Tadını hiç kaybetmeyen, nefis, şekerli bir sakız gibi ağız sulandırıcı, bağımlılık yapıcıydı.

Kolunu benimkine geçirdi. “Hazırım.”

Hassasiyet sahibi bir adam olduğumu düşünmeyi seviyordum.

Duygularımla temas halindeydim, grup terapisine gidiyordum ve... düzenli aralıklarla evimi süpürüyordum. On beş yıllık evlilik beni adeta eğitmiş, yeni saç stillerini ya da değişen perdeleri fark etmemi, battaniye ve yorgan arasındaki farkı bilmemi sağlamıştı.

Yine de hâlâ bir erkektim.

Büyük hacimli motora sahip klasik bir Amerikan arabasının üzerindeki havalı çizgi deseni ya da yepyeni endüstriyel jantlar dışındaki dekorasyon amaçlı, gösterişli dokunuşlar beni pek de etkilemezdi.

Ta ki şimdiye dek.

Dean, Lainey'nin modern sihirbazlıkla ilgilendiğini söylemekte haklıydı. Çünkü Violet'le birlikte, büyülü bir harikalar diyarına dönüştürülmüş arka bahçelerine adım attığımız anda gözlerim kamaştı.

Tüm yüzeyler ve köşeler, pembe gül demetleriyle, bukleli gümüş kurdelelerle ve cam kapaklı beyaz mumlarla süslenmişti.

Gül yapraklarıyla donatılmış uzun bir patika, berrak göl manzarasına doğru uzanıyordu. Her iki yanına, şık pembe minderleri ve arka kısımlarında zarif fiyonkları olan beyaz, ahşap sandalyeler yerleştirilmiş patikanın sonundaki maun iskelenin üzerinde bir çardak vardı. Çardağın ahşap sütunlarını da uçuk pembe güller ve yeşil sarmaşıklar süslüyordu.

İskelenin sağ tarafındaki zümrüt yeşili çimlerin üzerinde lise orkestrasının kemancıları, çellocuları ve arpçılarını enstrümanlarını hazırlıyordu ve eve daha yakın bir alana kurulmuş yanları açık beyaz çadırın tam ortasında kare şekilli meşe bir dans pisti bulunuyordu. Pistin dört bir yanında, açık pembe örtüler serilip üzerlerine güllerle dolu gümüş vazolar ve parlak gümüş rengi servis takımları yerleştirilmiş masalar vardı. Çeşit çeşit yiyecekleri barındıran upuzun büfe de arka tarafı tamamen kaplıyordu. Ferforje tiki meşaleler ve kocaman ateş çanakları tüm alanı çevrelerken yukarıdan da henüz yakılmamış dizi dizi berrak ampuller sarkıyordu.

Hava bile mükemmeldi. Masmavi gökyüzü bulutsuzdu ve sudan gelen hafif esinti, güneşin sıcaklığını bastırıyordu.

“Vay anasını,” dedim, siyah şık smokiniyle bizi koridorun başında karşılayan Garrett’a. En yakın arkadaşının düğününde yer gösterme görevini üstlenmişti çünkü kardeşimin de desteğiyle Dean, sağdıçlık görevini Lainey’nin oğlu Jason’a teklif etmişti.

Garrett bahçeyi inceleyerek kafa salladı. “Ne sandın?”

Sonra Violet’in yanağına bir öpücük kondurdu. Ryan’ın karısını ve Timmy’nin nadiren edindiği uzun süreli kız arkadaşlarını da bu şekilde selamladı.

“Seni yeniden gördüğüme sevindim, Vi. Çok güzel olmuşsun.”

“Teşekkürler Garrett. Ben de seni gördüğüme sevindim. Burası inanılmaz olmuş.”

“Aynen. Lainey cidden kusursuz iş çıkarmış. Dean’e dediğine göre düğün hazırlıklarıyla ilgili videolar, sosyal medyasında en fazla görüntülenen içerikler olmuş ve bir sürü sponsorla reklam anlaşması kapmış.”

“Bunu hak ediyor.”

Garrett kafa sallayıp damat tarafındaki sandalyeleri işaret etti.

“Hadi geçip oturun isterseniz. Gösteri kısa süre içinde başlayacak.”

İlk sıranın başköşesinde, mor gece elbisesi ve uyumlu şapkasıyla Dean’in mini minnacık ama delidolu büyükannesi oturuyordu. Onun yanında, otuzlu yaşlarda bir çocuğu olamayacak kadar genç ve sarışın görünen bir kadın vardı: Dean’in annesi. Onunla yakın olmasalar da kadının düğün için Vegas’tan geleceğini anlatırken Dean çok heyecanlı görünmüştü.

Garrett’in omzuna vurdum. “Sonra görüşürüz.”

Tim, Ryan, Angy ve annemlerin oturduğu sırada boş sandalye bulup yerleştik. Mekân hızla doldu; kasabanın yarısı ve lisenin öğretim personelinin tamamı buradaydı. Ara sıra Aaron’la kız arkadaşı Mia, Brayden ve Spencer geldi mi diye etrafı kontrol ediyordum. Bahçeye adım attıklarını gördüğümde elimi sallayarak onları yanımdaki son boş sandalyelere çağırdım. Oturduklarında da sandalyemle birlikte geriye doğru hafifçe yatarak Vi’yi işaret ettim.

“Çocuklar, bu Violet. Vi, bunlar benim oğullarım Aaron, Brayden ve Spencer.”

Tanışma faslı bir gurur anı gibiydi çünkü iyi çocuklar yetiştirmek zordu, iyi çocuk olmaksa çok daha zordu. Ve şimdiye dek öyleleriyle karşılaşmıştım ki üç tane terbiyeli çocuğum olduğu için kendimi aşırı şanslı hissediyordum.

Violet bana doğru hafifçe eğilince o leziz çilekli sakız kokusu yine burnumu doldurdu ve tadına bakmak için ağzımı nabzının attığı noktaya bastırmak istememe neden oldu.

“Tanıştığıma sevindim,” dedi çocuklara sıcak bir tavırla.

Daha önceki dönemlerde, çıktığım kadınla ilişkim ciddileşene dek onu çocuklarımla tanıştırmayacağıma dair kendi kendime kural koymuştum. İstikrar önemliydi ve her zaman yanımda olmayabilecek birine bağlanmalarını, ayrıca insanların birbirinin hayatından öylece gelip geçmesinin sorun olmadığını düşünmelerini istemezdim. Anneleriyle aramızda yaşananlara rağmen aşkın bir ömür sürebileceğine inanmalarını diliyordum.

Onlara, düğüne iş arkadaşlarımdan birini getireceğimi söylemiştim, bu sayede akıllarına herhangi bir şey gelmeyecekti. Violet’e biri kafasıyla selam verdi, biri el salladı, diğeri de “Selam,” dedi.

O sırada müzisyenler enstrümanlarını hazırlayıp çalmaya başladılar. Dean, Jason ve Garrett, iskeledeki çardağın altına sıralanmış bekliyorlardı. Yanlarında da Lainey’nin, nikâh kıymak için çevrimiçi ruhsat almış olan ablası Judith vardı.

Lainey’nin annesi, damatlarından biriyle beraber koridorda ilerledi, peşlerinden de açık pembe, kısa kollu, bir örnek elbiseler içindeki diğeri iki kız kardeşi geldi. Onlar da kendi eşlerinin kollarındaydılar.

Dean ile Lainey dışadönük insanlar oldukları için, bebeksi sarı saçları pembe-beyaz puantiyeli saç bandıyla süslenmiş küçük kızları Ava’nın, onu izleyen yüzlerce gözün karşısında gülererek ve tombul elleriyle koridora güller serpererek paytak paytak yürümesi hiç şaşırtıcı olmadı.

Ava, babasından bir öpücük koparıp ninesinin yanına oturduğunda düğün marşı başladı, tüm konuklar ayaklandı ve Lainey, babasının kolunda koridorun başında belirdi. Altın saçları lüleler halinde sırtına dökülmüştü ve fildişi rengi, sırtı tamamen açık, boncuklu ve dapdar bir gelinlik içindeydi. Yüzündeki saf hayranlık ve adanmışlık ifadesine bakılırsa Dean’in ayakları yerden kesilmişti. Bu kadına sahip olacak, onu sonsuza dek kollarında tutacak adamın kendisi olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

Bu hissi hatırlıyordum. Umudu, sevgiyi, biriyle yeni bir hayata başlayacak ve birlikte yepyeni anlar yaşayıp anılar oluşturacak olmanın heyecanı dün gibi zihnimdeydi.

Bağlanmayı, paylaşmayı, en kötü anlarda bile yanında birinin olacağını bilmeyi bazen tarif edilemeyecek kadar çok özlüyordum.

Lainey'nin babası, kızının yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Dean'le tokalaşıp sandalyesine döndü. Bir yandan da yaşlı, sert adamların yaptığı gibi mendiliyle gözlerini siliyordu.

Ardından Dean ile Lainey göz göze geldiler ve çiçeklerle bezeli çardağın altında dünya evine girdiler.

Dean ile Lainey, bana göre bir düğünün olmazsa olmazı olan yemek ve müzik için dışarıdan destek almaya karar vermişlerdi. Lainey, konuklarının karnını bol yemekle, ruhunu da eğlenceyle doyurmak için bir DJ, beyaz eldivenli ikram görevlileri ve bar servisi tutmuştu.

Kokteyl saati boyunca yığın yığın ordövr tüketildi, binlerce fotoğraf çekildi ve içecekler şelale gibi aktı. Bi ara bardan Violet için beyaz şarap, kendim için viski kola almış yerime dönüyordum ki Dean'le karşılaştım.

İçecekleri masaya bırakıp kardeşim gibi gördüğüm adamı kucakladım.

“Tebrikler. Seninle gurur duyuyorum.”

Gülümsemesi o kadar parlaktı ki neredeyse beni kör edecekti.

“Sağ ol. Balayına giderken piyango bileti almayı düşünüyorum. Çünkü benden şanslısı yok.”

Sonra cebinden bir anahtarlık çıkardı. Aaron'ın anahtarlığı.

“Dinle, barmen kimlik istemiyordu ve Aaron bana, kız arkadaşıyla birkaç içki içip içemeyeceklerini sordu. Senin için sorun değilse benim için de sorun olmayacağını söyledim. Ve içecekse araba anahtarını bana vermesini istedim.”

Anahtarı Dean'den aldım.

“Tabii. Sorun yok. Aaron sorumluluk sahibidir.”

Çocuklar için dünyadaki en ölümcül şeylerden biri merak-
tı. Gençlerin üniversiteye geçtiklerinde kendilerini kaybedecek
kadar içmelerini önlemek için öncesinde alkolle tanışmaları
gerektiğine inanıyordum. Bir iki kadehin bile onları nasıl etki-
leyeceğini ve daha da önemlisi, sınırlarının ne olduğunu gör-
meleri elzemdi.

Kokteyl saati sona erdiğinde herkes masalardaki yerlerini
aldı. Violet otururken kadehini elinden alıp onun için sandalye-
sini çektim.

Lainey'nin en büyük ablası, Jason ve Garrett'm kutlama ko-
nuşmalarının ardından Dean ile Lainey, Andy Grammer'ın “I
Am Yours” şarkısıyla ilk danslarını etmek için kalktılar.

Bu çok güzel bir şarkıydı ve onlara gerçekten uyuyordu.

Ardından Lainey, babasıyla, Dean de büyükannesiyle biraz
dans ettikten sonra salatalar ve makarnalar dağıtıldı.

Violet ve oğlanlar yemeklerine gömülürken ben mekânın di-
ğer ucunda bir başka çiftle muhabbet eden Garrett ile Callie'yi
izledim. Kardeşim kolunu Callie'nin beline sarmıştı; avucu kal-
çasındaydı ve dalgınca onu okşuyordu. İkisi lisedeyken bile hep
böyle el ele, kol kola durur, birbirlerine yaslanırlardı. Bunu yap-
tıklarının farkında olduklarını bile sanmıyordum. Bu yakınlık
onlar için son derece doğaldı.

Stacey ve ben hiç böyle olmamıştık. Evliliğimizin ilk zaman-
ları bile... çabası ve rahat geçmemişti. İlişkimiz daima düşünce

ve bazen de şiddetli sabır gerektirmişti. Eskiden, birlikteliğimizi devam ettirebilmek için ikimizin de enerji harcamasının bir anlamı olduğunu düşünürdüm.

Ama şimdi... o kadar zor olmaması gerektiğini anlıyordum. Birine âşık olmak, onunla bir hayat inşa etmek basit bir şey olmalıydı.

Kulağıma Brayden'in sesi geldi. Gölden gelen esinti kâküllelerini savurunca siyah dikişleri ortaya çıkan Violet'e, "Kafana ne oldu?" diye soruyordu.

"Duvara çarptım."

Bray kafa salladı. "Ben de benzer bir şey yaşadım."

Üstdudağından burnuna doğru uzanan ince beyaz çizgiyi işaret etti. "Bu yara izini görüyor musun?"

Vi başını sallayarak onayladı.

"Dokuz yaşındayken bir keresinde hem yürüyor hem de su içiyordum. Ayağım takılıp düşünce şişe dudağıma girip yardı. İnsan böyle hataları sadece bir kez yapar."

Muharebe hikâyeleri paylaşma olayına Spencer da katıldı ve ortanca ağabeyinin kucağına doğru eğilip Vi'ye kafasının arkasını gösterdi.

"Kafa derimin şurasında hiç saç çıkmıyor. Alt çekmecelerin birinden bir şey alırken Aaron bana söylemeden üst çekmeceyi açınca kafamı çarpmıştım."

Masanın karşısında kız arkadaşıyla oturan büyük oğlum sırtıttı. "Daha dikkatli olmalıydın."

Bu yorumunun karşılığı Spencer'ın ona dil çıkarması oldu.

"Ya sen, Connor?" dedi Violet. "Hiç savaş yaran var mı?"

Omuz silktim. "Dizlerimde gurur duyduğum birkaç yara izi var. Liseden kalma futbol darbeleri."

“Kalçasında da ısırık izi var,” diye araya girdi Brayden.

Violet’in kaşları kalktı. “Köpek ısırığı mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hasta ısırığı.”

Genç kadın ağzını kapatarak bir kahkaha patlattı. “Yok artık!”

Mahcup şekilde sıırttım. “Üçüncü muayene odasında oldu. Sarhoş bir kadınla ona ihanet ettiğini öğrendiği erkek arkadaşının arasına girmiştim. Adama dışarıda beklemesini söylemek için döndüğüm sırada kadın saldırıya geçti. Neyse ki kuduz testi negatif çıktı ama sağ kalçamın üst kısmındaki yara izi benimle kaldı.”

Violet bir kahkaha daha atarken yanakları güzel bir kırmızı rengini aldı.

“Görölmeye değer bir şey olmalı.”

Garsonlar boş tabakları toplarken DJ bir süredir çaldığı asansör müziklerinden klasik pop parçalarına geçiş yaptı. “U Can’t Touch This” şarkısı çalmaya başladığında Violet oturduğu yerde zıpladı. Bunu yaptığında olağanüstü biçimde sallanan göğüslerinden gözlerimi alamadım.

“Ooof! Mükemmel bir şarkı bu. Hadi dans edelim!”

Ben, Daniels erkeklerinin “yalnızca ayıkken *slow* dans” kuralını açıklayamadan önce Brayden hepimizin adına cevap verdi.

“Biz pek dans etmeyiz.”

Vi vazgeçmedi. “Düğünlerin güzel yanı da bu ya! Dans edemeyenlerin bile dans etmesi için harika bir şanstır çünkü kimse, kimseyi görmez. Ayrıca bu müthiş bir şarkı. Sekizinci sınıf okul sonu balomdan beri MC Hammer’a bayılırım. Büyük dans yarışmasında Annie Burgler’la finale kalmıştık ve ‘2 Legit 2 Quit’ şarkısıyla ettiğim dans sayesinde kazanmıştım.”

“MC Hammer kim?” diye sordu Brayden.

Violet bana suçlayıcı bir bakış atmak için döndü.

“Çocukların MC Hammer’ı tanımıyor mu?”

“Sanırım... hayır.”

“Bir ebeveyn olarak görevini yapamamışsın.”

Ben gülerken Violet ayakkabılarını tekrar çıkarıp kalktı ve masadan birkaç adım öteye gitti.

“MC Hammer bir şarkıcıdır,” dedi oğlanlara. “Bu da MC Hammer dansı.”

Bacaklarını açıp dizlerini büktü, kollarını iki yana açtı ve ayaklarını sürüyerek soldan sağa, sağdan sola hareket etti. Bunu üç kez tekrar ettikten sonra sıçradı, ayaklarını önünde çaprazladı ve ayak sürüme hareketine devam etti.

Spencer etkilenmiş gibiydi. Brayden ise... hiç etkilenmemişti.

“Bu dans her neyse hayatta yapmam.”

“Akıllıca bir seçim, Bray,” dedi Aaron. “Akıllıca.”

“Ben yaparım.” Spencer sandalyesini geri itti.

“Aferin sana.” Violet ona beşlik çaktı, sonra parmağını bize doğrulttu. “Korkak tavuklar sizi.”

Spencer da onu destekleme amacıyla, “Gıt gıt gıdak,” diye tavuk sesi çıkardı ve ikisi birlikte piste çıktılar.

Yerimden kalktım ve içkimi yudumlarırken onları izlemek için döndüm. Düz bir çizgi halinde yürümekte zorlanan birine göre Violet’in dans figürleri şaşırtıcı derecede iyiydi. Kalçalarını kıvrıyor, hayranlık uyandırıcı poposunu özgüvenle iki yana sallıyordu.

Üzerimde bu şekilde hareket ettiğini, saçlarının savrulduğunu, memelerinin yalayıp ısırabileceğim kadar yakınımda sallandığını hayal ettiğimde aletim uyanıverdi.

Ama sonra Vi dansı çeşitlendirdi ve Spencer’a, Roger Rabbit ve Running Man figürlerini öğretip kahkahalarla iki büküm ol-

masına neden oldu. Oğlumun suratının, Violet'in neden olduğu saf neşeyle aydınlanmasını izlerken içimde beliren hisler de tamamen değişti.

Bitmeyecekmiş gibi gelen bir günün ardından eve dönmek insana müthiş bir mutluluk verir, göğsündeki ve omuzlarındaki yükü alıp ruhunu gevşetirdi. Çünkü nihayet evinizde olduğunuzu bilirdiniz.

Violet ve Spencer'ı izlemek de tıpkı buna benziyordu. Eve atılan ilk adımlar gibi huzur verici bir tatmin hissiyle dolmuştum.

Ve doğruyu söylemek gerekirse bu dehşet verici bir şeydi. Buna yakın bir duygu hissetmeyeli yıllar olmuştu. Onun da nasıl bittiğini herkes biliyordu.

İçkimin kalanını tek dikişte içip oturdum. Violet ve Spencer masaya döndüklerinde hâlâ gülüyorlardı.

Onları hak ettikleri gibi alkışladım. "Süper figürlerdi."

"Dansta iyi olduğumu söylemiştim," dedi Vi, hızlı ve sevimli bir reveransla. Bunu yaparken hiçbir yere takılmaması, dans hareketleri gibi etkileyiciydi. Sonra uzanıp masadaki çantasını aldı. "Ben bir tuvalete gidip geleceğim."

"Tamam."

Ve evet, sandalyemin arkasından geçtiğinde döndüm... ve gidişini izledim.

Klişe olduğunu biliyordum ancak kendime engel olamamıştım.

Spencer, Shirley Temple kokteylinden uzun bir yudum aldı, sonra soluk soluğa bana baktı. "Violet çok eğlenceli."

"Öyle," dedim.

"Sence bizim dadımız olur mu? Aaron'dan çok daha güzel. Ve benim ayak gibi göründüğümü söylemeyeceğinden eminim."

Güldüm. "Vi bir dadı değil, Spencer. Bir hemşire."

“Bu daha iyi. Merdivenden düşersem ya da Rosie yine postacı Bay Malkovich’i ısırmaya çalışırsa ne yapılacağını iyi bilecektir! Ona sormalısın baba.”

“Bakarız.”

Bu lafı kullanmakta benden iyisi yoktu. Sesime ve yüzüme kattığım dürüstlük yüzünden bazen neredeyse ben bile kendime inanıyordum.

Ana yemekler servis edildi. Büyükler için kırmızı et ve deniz ürünleri tabağı, çocuklar için çıtır parmak tavuk ve patates kızartması hazırlanmıştı. Aaron iki seçeneğin arasında kaldığından dolayı yetişkin tabağını seçip bifteğini yedi ama deniz ürünlerini pek sevmediği için istakoz kuyruğunu Mia’ya verdi.

Violet, yemekle birlikte servis edilen şarabını bitirdiğinde bara gidip içkilerimizi tazeledim. Tam oturuyordum ki Spencer gölün üzerindeki alacakaranlık gökte uçan bir kuşu işaret ederek, “Hey, bakın, bir kel kartal!” diye bağırdı.

“Lise binasının yakınında da bir kartal yuvası var,” dedi Violet, çenesini avucuna dayayarak. “Geçen gün oradaki koşu yolunda koşarken gördüm.”

“Niye lisenin koşu yolunda koşuyorsun?” diye sordum. “Evinin yanındaki arazide koşmaya uygun pek çok güzel yol var. Neden oralara gitmiyorsun?”

“Hastanede çalışmaya başladığım ikinci hafta izin almıştım, hatırlıyor musun?”

Şu noktada sabah kahvaltıda ne yediğimi hatırlarsam şanslıydım; elli yaşında ne halde olacağımı düşünmek bile istemiyordum.

“Hayır, hatırlamıyorum.”

“Eh, izinliydim çünkü evimin yanındaki patikalardan birine koşmaya gidip yolun ortasında hiç işi olmayan aşırı büyük bir kayanın üstüne atlayıp bileğimi burkmuştum. Çok fenaydı. Üzerine ağırlığımı veremiyordum, bu yüzden birinin yakından geçip bana yardım etmesi için bekledim ama kimse gelmedi. Ben de emekleye emekleye eve döndüm ve karanlıkta sivrisineklerle açık büfe oldum. Bu kasabadaki bütün kan emicilerin tadıma baktığına yemin edebilirim.”

Eh, onları kim suçlayabilirdi?

“O zamandan beri ormanda tek başıma koşmuyorum.”

Spencer kolunu vinç gibi hareket ettirerek alkolsüz kokteylindeki kirazı sapından tutup ağzına götürdü ve ağzı açık şekilde çiğnerken Violet’e döndü. “Babam da koşuya çıkıyor. Bazen hastaneye koşarak gitmek için sabahları evden erken ayrılıyor.”

Violet ona sıcacık bir tebessümle baktı. “Onu fark etmiştim.”

Acaba hakkımda başka neleri fark etmişti?

“Hey, baba, neden Violet’le birlikte koştumuyorsun?” diye önerdi Brayden. “Ormandaki patikaları kullanırsınız, o da yalnız kalmaz.”

“Aynen,” dedi en küçük oğlum. “Sonra da işler iyiye giderse Violet’le sen S-arkadaşı olursunuz.”

Henüz bitirmedığım viski kolamı ağzımdan püskürttüm.

Aynı anda Violet de şarabından aldığı yudumla boğulacak gibi oldu.

“Ne oluruz ne?” dedim çatallanan sesimle.

Spencer masumca gözlerini kırptı. “Spor arkadaşı. Kimse yalnız kalmasın diye Bayan Goober bizi her hafta sınıftaki farklı biriyle eşleştiriyor ve spor arkadaşı oluyoruz.”

“Ah.” Kafa sallayıp boğazımı temizledim. “Spor arkadaşı. Tabii, doğru.”

Violet’e baktığımda onun da gözleri bana döndü ve bakışlarımız buluşunca aramızda bir kıvılcım, bir bağ, samimi ve tatlı bir sıcaklık oluştu.

“Ne dedim sandın ki?” diye sordu Spencer.

Ne sandığımı çok iyi bilen Brayden kafasını geriye atarak gülmeye başladı.

“Şey...” Kaşımı kaşıyarak söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyordum ki DJ’in, “Hanımlar ve beyler, tatlı masası açıldı. Lütfen buyurun,” diyen sesi mekânda yankılandı.

Spencer’in kafası, tenis topunu takip eden bir köpeğinki gibi hızla döndü.

O ve Brayden sıranın en önünü kapmak için koşarlarken ben Violet’e doğru eğildim. “Tam zamanında.”

“Aynen.” Başparmağını kaldırdı. “Şeker, günü kurtardı.”

Sonrasında parti gerçekten başladı.

Yemekler yenip hava tamamen kararınca meşaleler ve ateş çanakları yakıldı, müzik son ses açıldı ve dans pisti dolarken kahkahalar tüm bahçeyi sardı. Aaron, kız arkadaşıyla dans etmek için kalkarken küçük oğlanlar da Lainey’nin yeğenleriyle muhtemelen gölün oraya eğlenmeye gitmişlerdi. Vi bir süre Callie, nedimeler ve hastaneden tanıdığı birkaç kişiyle dans ettikten sonra yanıma döndü.

Şimdi ikimiz masada baş başa, rahatça oturuyorduk. Mumların ışığı, yüzünde dans eden güzel gölgeler oluştururken Violet, “Eski karınla iyi anlaşıyor musunuz?” diye sordu.

Cevap vermeden önce bir süre düşündüm.

“Öyle de denebilir. Tabii sadece birbirimizle konuşmak zorunda kalmadığımız ve bir konuda hemfikir olduğumuz zamanlarda.”

Violet kıkırdadı. “Kusura bakma. Bunu sormamalıydım.”

“Hayır, sorman iyi oldu. Kasabadaki çoğu insan benimle bir şekilde yaralıymışım gibi konuşuyor. Birinin bana acımadan bu konuyu açması iyi geldi doğrusu.”

“Annemle babam, ben çocukken ayrıldılar,” diye açıkladı. “Sonra bir araya geldiler. Ve yine ayrıldılar. Birbirlerini bir türlü bırakamıyor ama birlikte de yaşayamıyormuş gibiydiler. Babam hiçbir zaman çocuk istememiş ama ne tuhaf ki eve her döndüğünde annemi hamile bırakacak kadar kalıyormuş. Sonra da çekip gidiyormuş.”

“En sonunda birleştiler mi peki?”

“Hayır. Annem vefat etti. Göğüs kanseri.” Violet içkisinden bir yudum aldı.

“Başın sağ olsun.”

Hafifçe kafa salladı. “Annem hastalandığında babam, hayatının aşkının solup gitmesini izlemeye dayanamayacağı için bir daha eve dönmeyeceğini söyleyen bir mektup gönderdi.”

“Ve ona bakman için seni yalnız bıraktı.” Sesimde bir sertlik belirmişti çünkü Violet’in babası bencil, lanet pisliğin tekiydi.

Genç kadın başını masaya eğerek hüzünle gülümsedi. “Öyle sayılır.”

“Kaç yaşındaydın?”

“Annem öldüğünde yirmi bir yaşındaydım.”

“BRCA testi yaptırdım mı?”

Bu çok kişisel bir soruydu ama beynimin böyle şeyleri bilen tarafını kapatamıyordum. Ailesinde göğüs kanseri geçmişi olan ve vücudunda BRCA1 ya da BRCA2 yatkınlık genlerini taşıyan kadınların, diğer kadınlara göre göğüs kanserine yakalanma oranının daha yüksek olduğu bir gerçektir.

“Evet. Negatif çıktı. Ama küçük kardeşim Chrissy’de BRCA2 mutasyonu bulundu. Yirmi iki yaşına bastığı gün iki göğsünü de aldırdı.”

“Tanrım.”

“Neyse ki şimdi iyi. Annemin başına geleni asla yaşamayacak olması beni rahatlatıyor.”

“Hemşire olmanın sebebi bu mu?” diye sordum.

“Sebeplerden biri bu. Hastalığı iyice ciddileştiğinde çoktan damar yolu açmayı, kan basıncını takip etmeyi ve ilaçlarının dozajını ayarlamayı öğrenmiştim. Kemoterapi sırasında da ona en çok yardımcı olan kişiler hemşirelerdi. Gerçekten de büyük..”

“... fark yaratıyorlardı,” diye tamamladım lafını.

Hemşireleri görev başında çok izlemiştim ve bunu yaptıklarını biliyordum.

“Öyle.”

“Sonrasında baban sizi görmeye geldi mi?”

“Hayır. Onu... en son on yedi yaşındayken gördüm sanırım. Dediğim gibi, çocukları pek sevmezdi. Bence onun için anneme âşık olmasının yan etkileriydik. Bizi katlanmak zorunda olduğu bir şey gibi görüyordu ve annem gidince bizimle de işi bitmişti.”

Bunu hiçbir şekilde aklım almıyordu. Dünyada Vi’nin babası gibi tonlarca boktan adam olduğunu biliyordum ama düşünce tarzlarını anlamaya çalışmak, dişi kurbağaya döllerini bıraktıktan sonra siktir olup giden erkek kurbağanın zihnine girmeye çalışmaktan farksızdı.

Onları asla anlayamayacaktım.

Masadaki elinin üzerine elimi koyup başparmağımı teninde gezdirdim. “Çok üzıldüm, Violet.”

Tek omzunu kaldırdı. “Sorun değil. Üstünden çok zaman geçti. Yani çoğu zaman öyle geliyor.” Kafasını çevirip ateş çanaklarından birinin turuncu alevlerini izledi. Yeniden bana döndüğünde sesi daha canlı ve neşeliydi. “Vay canına, ne eğlenceli bir arkadaşım ama! Canını sıktım, kusura bakma.”

“Canımı sıkmadın.”

Kafasını inanmazlıkla yana yatırdı. “Tabii, tabii. Terk edilme, kanser, ölüm... Hepsi eğlenceli konular çünkü.”

Gülerek başımı sallarken bunun yıllardır çıktığım en iyi randevu olduğunu söylesem mi diye düşündüm.

Ama sonra hoparlörlerden Tom Waits’in, âşık olmamayı umduğunu söyleyen pürüzlü sesi ve gitar notaları yükseldi.

Bu yüzden ben de, “Dans etmeliyiz,” demeyi seçtim. “Dans etmek ister misin?”

Violet gözlerime baktı. “İsterim.”

“Güzel.” Kalkıp elimi uzattığımda tereddüt etmeden tuttu. “Hadi gidelim, spor arkadaşım.”

Vi kafasını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Gülüşü öyle güzel ve tasasız, öyle tatlıydı ki göğsümün sıkışmasına neden oluyordu.

“Spencer öyle dediğinde kalbim durdu sandım. Acayip komikti.”

“Benim çocuklarım böyledir işte.” Elini bırakmadan onu piste yönlendirdim. “Küçük kahkaha makineleri.”

Vi'nin evine dönüşümüz, düğüne gidiş yolculuğumuzdan daha farklı oldu çünkü giderken ikimiz yalnızdık ve yavaş müzik eşliğinde muhabbet edip ara sıra birbirimize gizli bakışlar atmıştık.

Dönerken ise... arkada üç yeniyetme, ön koltukta da aramıza sıkışmış on yaşında bir çocuk taşıyorduk. Laf dalaşları, sızlanmalar, durmadan radyo kanalı değiştirmeler, klimanın ayarlarıyla oynamalar da tabii ki eksik değildi.

Tek eksik Rosie'nin havlamalarıydı.

Sonra Brayden, ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp çıplak ayaklarını arkadaki orta konsola uzatmaya karar verdi.

Ve kıyamet koptu.

“Oha artık!” diye bağırdı Aaron. “Ayakların bok gibi kokuyor!” Mia eliyle ağzını ve burnunu kapatınca en büyük oğlum daha da sinirlendi. “Kız arkadaşımın midesini bulandırırıyorsun. Lanet ayakkabılarını giy hemen.”

“Benim oğlanları havalandırmam lazım,” diye açıkladı Brayden, sıra dışı şekilde uzun parmaklarını pasif-agresif biçimde kıpırdatarak. “Nefes almaları önemli.”

Bu sırada Spencer gülümsüyor ve Violet'e, *Mısır Çocukları*'ni anımsatan ürpertici gözlerle bakıyordu.

“Düğünde eğlendin mi?” diye sordu ona bir süre sonra.

Vi, “Eğlendim,” dedi. “Harikaydı.”

Ve Aaron ile Brayden arka koltukta birbirlerine ölüm tehditleri yağdırırken küçük oğlum satış konuşmasına başladı. “Dadımız olabilirsiniz aslında. Konu biz olunca babam parayı hiç sorun etmez. Senin için güzel bir fırsat olabilir. Bir düşün derim.”

“Sen benim patronum değilsin, kış kılık! Ayakkabılarımı istediğim yerde çıkarırım.”

* Stephen King tarafından yazılan kısa öyküde, şeytana dönüşüp ebeveynlerini ve diğer insanları katleden çocuklara verilen isimdir. Dilimizde Korku Çocukları olarak da bilinirler. (ç.n.)

“Böyle konuşmaya devam et, seni mankafa! Eve girdiğimiz anda çok fena dayak yiyeceksin.”

“Offf, ödüm patladı,” dedi Brayden, tiz ve alaycı bir sesle. Ve bunu kaçınılmaz olarak bir yakarış takip etti. “Ahhh! Babaaaa, Aaron ayak parmaklarıma bastı!”

Bu kadınla şansım sıfırdı.

Gerçi bugünden önce bir şansım olduğunu da pek düşünmemiştim. Violet gençti, güzeldi, kuşlar kadar özgürdü. Dünya ayaklarının altındaydı ve istediği her erkeği elde edebilirdi. Evine vardığımızda araçtan inip benden olabildiğince uzağa kaçması onun için en iyisiydi.

“Yeter!” dedim arkadaki hayvanlara. Bağırmamıştım ama dikkatlerini çekip kavgalarını sonlandıracak kadar yüksek sesle konuşmuştum.

“Aaron, kardeşinin ayağına basma. Bunun için çok büyüksün. Brayden, sen de arabadaki diğer insanları düşün ve eve gidene kadar çoraplarınla ayakkabılarını giy.”

Vi’ye döndüğümde bana sandığım gibi dehşetle bakmıyordu. Yüzünde gördüğüm şey hayranlığa benziyordu; gördüklerinden çok etkilenmiş gibiydi.

Sonra o da beni etkileyecek bir şey yaptı.

Spencer’a dönüp dizine hafifçe vurarak, “Gerçekten de güzel bir fırsata benziyor,” dedi. “Bakınız bakalım.”

Bunu söylerken en az benim kadar inandırıcıydı.

Kulübesinin garaj yoluna çekip motoru kapattığımda Violet çocuklara veda etti ve ben onun için kapıyı açmaya fırsat bulamadan araçtan indi. Yine de sağ salim eve girdiğinden emin olmak için ön kapıma giden patikada ona eşlik ettim.

“Bu akşam çok eğlendim,” dedi alçak sesle.

“Ben de.”

“Beni düğüne götürdüğün ve çocuklarınla tanışmama izin verdiğin için teşekkürler. En son ne zaman bu kadar keyifli vakit geçirdiğimi hatırlamıyorum.”

“Bizimle geldiğin için asıl ben teşekkür ederim. Çocuklar da çok iyi vakit geçirdiler.”

Elbette ben de muhteşem zaman geçirmiştım. Ama bu kısmı dillendirmedim.

Ön basamağa vardığımızda kapının yanındaki fener şekilli lambanın sarı ışığında durduk. “Hastanede görüşürüz o zaman.”

“Görüşürüz.”

“İyi geceler, Vi.”

Derin bir nefes alıp bana gülümsedi. “İyi geceler.”

Dönüp kamyonetime doğru iki adım attım.

“Connor?”

Ona baktım.

“Efendim?”

“Birlikte... koşmamız konusunda ciddi miydin?”

“Ah, evet. Kesinlikle. Ormandaki yollar çok güzel, kaçırmanı istemem. Ne zaman müsait olursan beraber koşabiliriz. Bana mesaj atıp...”

“Olur, süper olur!” Olduğu yerde rahatlama ve heyecanla hafifçe zıpladı.

Ve göğüsleri yine göz alıcı şekilde sallandı. Neredeyse hipnotize ediciydiler; onlara bütün gün bakabilirdim.

“Mükemmel,” diye devam etti. “Sana mesaj atarım, hafta içi ikimizin de müsait olduğu bir güne ayarlarız.”

“Anlaştık.” Gülümserken demire çekilen mıknatıs gibi ona yaklaşımdan edemedim.

Kafasıyla onaylayıp “Anlaştık,” derken nefesi hafifçe kesilmiş gibiydi.

Kendi yaşlarımda bir kadınla normal bir randevuya çıkmış olsaydım şu anda ona iyi geceler öpücüğü veriyor olurum. Belki yanağına, dudaklarının hemen dibine minik bir öpücük kondu-rup gerçek bir öpüşmeye açık olup olmadığına bakardım.

Eğer açıksa...

Avuçlarımı kalçalarında kaydırıp onu nazikçe tutarak kendi-me bastırır, ne kadar sert olduğumu ve onu ne kadar çok arzula-dığımı görmesini sağlardım.

Ardından eğilip kadifemsi dudaklarına yumuşacık bir öpü-cük kondurur, parmak uçlarında yükselip memeleriyle karnı-nı bana yasladığında nihayet tadına bakardım. Sıcacık, daracak ağzında dilimi dolaştırarak tatlı hislerde kendimi kaybederdim. İkimiz de hazdan sarhoş olurduk.

“Babaaaa, *hadi* amaaa!” Spencer kamyonetin camından ba-ğırđı. “Bir gelemedin! Eve gidip kakamı yapmam lazım!”

İçimi çektim ve gülerek kafamı göğ-e kaldırıp Tanrı’ya, *Neden?* diye sordum.

“Sanırım gitmem lazım.”

Violet eliyle ağzını kapatarak güldü. “Peki. İyi geceler Connor.”

“İyi geceler, Vi.” Aracıma gitmeden önce ona son bir kez, uzun uzun baktım. “Tatlı rüyalar.”

Violet

Bugüne dek “*bulutların üzerinde olmak*” deyimini tam anlamıyla anladığımı sanmıyordum. Ama artık bu duyguyu biliyordum. Zira Dean ile Lainey’nin düğününden beri bulutların kat kat üzerinde olduğumu hissediyordum.

Adımlarım hafiflemişti, tenimin altında sürekli karıncalar geziniyordu ve içimde daimi mutluluk helezonları dönüyordu. Güneş de artık daha parlak, renkler daha canlı, hava daha temizdi.

Çünkü Connor Daniels’la düzenli olarak koşmaya başlamamızın yanı sıra... resmi olarak mesajlaşıyorduk! Bu da cinsel içerikli mesajlaşmadan bir adım uzaktı.

İlk başlarda mesajlarımızın çoğu koşuyla alakalıydı.

Yarın sabah boş musun?

Çarşamba günü yağmur yağacağı söyleniyor. Yanına mont almayı unutma.

Pazar akşamı sana uyar mı?

Fakat son birkaç gündür sadece ikimizin anlayabileceği olaylar hakkında şakalar yapmaya başlamıştık.

“Selam, Vi.” Aynı vardiyada olduğumuz salı öğleden sonra Connor beni koridorda yakaladı. “Bu sabah bahçemde Azgın’ı gördüm sanırım. Şafağın ilk saatlerinde bir ağaçtan iniyordu ve bayağı suçlu görünüyordu.”

İki gün önce koşuda bir kayaya sürtünen şişko, tüylü bir sincap görmüş ve ona Azgın adını vermiştik.

Sırıtarak kafamı iki yana salladım. “Sana onun çapkının teki olduğunu söylemiştim. Kasabadaki her ağaçta, onun için biricik olduğunu düşünen bir dişi sincap olduğundan yüzde yüz eminim.”

Tanrı’ya şükür ki Connor’ın yanındayken dönüştüğüm beceriksiz kişiden de yavaş yavaş kurtulmaya başlıyordum. Gerçi koşarken bir ağaca çarpmamak ya da bir çukura düşmemek için hâlâ yüzde elli tetikte olduğumu söyleyebilirdim.

“Benlik algını tek bir sıfatla tanımlaman gerekirse bu ne olurdu?” diye sordum ona, bir cuma çıktığımız günbatımı koşusunda.

Koşarken bir yandan da muhabbet ediyorduk. Karmaşık ya da derin konular değil, basit şeylerdi ama sonrasında her kelimesini kafamda defalarca tekrarlıyordum.

“Çekici,” diye yanıtladı otomatik olarak.

Gözlerimi devirdim. “Ben ciddiylim.”

“Ben de. Kime sorarsan böyle diyecektir. Çekicilik benim tabiatımda var. Bazı erkekler böyle doğar.”

“Pekâlâ, Bay Kendini Beğenmiş,” diye takıldım.

Zamanla yakınlaşmıştık, artık beraberken daha rahattık. Birbirimizi daha iyi tanımaya başlamıştık ve bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmesem de Connor’ı tanıdıkça ondan daha çok hoşlanıyordum.

“İçinizdeki Disney karakterini keşfedin diyen şu Facebook kişilik testlerinin birinden mi aldın bu soruyu?”

“Belki,” dedim. “Cevabını gözden geçirmek ister misin? Testin sonucunda Gaston çıkmak istemezsin. O da erkeksi bir çekiciliğe sahip ama aynı zamanda pisliğin teki.”

Birbirimize takılıyor, alay ediyorduk. Flört sayılabilecek birkaç girişimimiz bile olmuştu. Ayrıca bunu gizli tutmaya çalışıyordum ama ara sıra onu koklamadan edemiyordum.

Adam nefis kokuyordu. Ter kokusu bile güzeldi. Yeni kesilmiş odunları ve ekoseli gömlekleri anımsatan maskülen bir kokuydu.

Yere senkronize bir şekilde vuran adımlarımızın sesi ağaçların arasında yankılanırken Connor soruyu tekrar düşündü.

“Başarılı.”

Koşarken kafamı çevirip geniş, yapılı, güçlü ama dengeli vücuduna baktım. Kendi kuvvetinin farkında olduğu için ihtiyatlı davranan bir adamdı. İşyerinde de bazı doktorlar gibi aksi ve asabi değildi ancak özgüvenli, kararlı ve otoriterdi.

“Bu senin için önemli mi peki? Başarılı olmak yani?”

Omuz silkti. “Kimse başarısız olmak istemez. Ama ben hem bir babayım hem de doktorum; hayatımda sırtını bana yaslayan çok insan var. Onları yüzüstü bırakmamak benim için çok önemli.”

Connor, onu yatakta kaslı kollarından birini kafasının altına alıp çıplak ve davetkâr halde uzanmış şekilde hayal etmeme neden olan şu seksi, çekici tavrıyla çenesini kaldırdı.

“Senin kelimen ne?”

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

“Mantıklı.”

Ve anında geri almak istedim çünkü... bundan daha sıkıcı bir cevap bulamazdım.

“Pek heyecan verici değil, değil mi?”

“Heyecan verici şeyler kişiye göre farklılık gösterir, Vl. Ayrıca yaşlandıkça zevklerin de değişir.”

“Her neyse. Ben yine de cevabımı değiştirip... pratik diyeceğim. Son kararım. Pratiklik de sıkıcı sayılır ama olsun.”

Kaşlarını kaldırdı. “Yoo, pratiklik hiç sıkıcı değil. Bu, önemli şeylere odaklanıp iş bitirici olmak anlamına geliyor. Her şey bayış aşağı yuvarlanırken sahip olmayı isteyeceğin en mühim özellik pratiklik bence.”

O böyle konuşurken ben bulutların *kat kat* üzerinde olmayıp da nerede olacaktım?

Haziran ayının sıcak bir cumartesi öğleden sonrası Connor’la günbatımından biraz önce koşuya çıkmak için plan yapmıştık. Ben ön bahçemde ısınma hareketleri yaparken o, aracıyla garaj yoluma girdi.

Koşu kıyafetlerimi seçerken harcadığım zamanı itiraf etmeye utanıyordum. Ama Connor’ın dikkatini çekmek için iyi görünmek istiyordum. Tabii bunu onun *gözüne sokarak* yapmamalıydım.

Dengeyi tutturmam önemliydi.

Bugün siyah renkli, likralı, bacaklarımı vurgulayan bir bisikletçi şortu ve önden fermuarlı, büyük beden, beyaz bir hırka giymiştim. Pazılarını saran, kısa kollu gri tişörtü ve siyah basketbol şortuyla yenebilecek kadar leziz görünen Connor kamyonetinden inip bana doğru ilerlerken bugünkü kombinimin asıl parçasını açığa çıkardım.

Fermuarımı açıp hırkamı belime bağladım ve bronzlaşmış yaz tenime çok yakışan, ikizlerimi fazla baskı altına almadan

göze çarpmalarını sağlayan camgöbeği rengi sporcu sutyenimle kaldım.

Connor bana bir bakış attı ve... kendi ayağına takıldı.

Mükemmel.

İşler nasıl da tersine dönmüştü.

“İyi misin?” diye sordum şakacı bir tonla.

“İyiyim.” Kafa salladı. Sonra boğazını temizleyip beni işaret etti. “Üstündeki... bayağı hoşmuş.”

“Teşekkürler.” Gülümsedim. “Beyazı da var.”

Beyaz olandan meme uçlarımın görüldüğünü söyleyecektim ki bunun aşırıya kaçmak olacağını düşünerek vazgeçtim.

Evimin arkasından başlayıp ormandan göle doğru uzanan dolambaçlı yola yöneldik ve adımlarımızı birbirine uydurarak rahat bir sessizlik içinde koşmaya başladık. Hava sıcak olsa da ağaçların oluşturduğu çardağın altı serindi.

Günün bu vaktine bayılıyordum. Batmakta olan güneşin turuncu ışınlarının dalların arasından süzülmesi, gölgelerin ağır ağır çökmesi ve etrafın sükûnete bürünmesi çok güzeldi.

Üç kilometre sonra su molası için durduk. Ben ayağımı bir kayaya dayayarak gevşeyen bağcığımı bağlarken birkaç metre ötemdeki Connor, Lakeside Memorial amblemlı su şişesinden bir yudum aldı.

Ayakkabımla işim bittikten sonra dikilip içtiği suyla boğazının hareket etmesini ve küçük bir damlanın ağzından çenesine doğru akmasını izledim. Dişlerimi sürtüp ısırmak istediğim muhteşem bir çenesi vardı. John Travolta'nın çenesi onunkinin yanında hiç kalırdı.

Connor boş ellerime baktı. “Senin suyun nerede?”

“Evde unutmuşum.” Kolumla alnımı silip kavrulmuş dudaklarımı yaladım.

Evrenin sırları yüzümdeymiş gibi gözlerini üzerime –ağzı-
ma– diktiğini hissedebiliyordum.

Sonra şişesini bana uzattı. “Benimkinden içmek ister misin?”

Sesi normalden daha kalın, daha boğuktu; sorduğu şey bambaşka bir şeymiş hissiyatı veriyordu.

Bunu arada sırada fark ediyordum ama kendi hayal gücüm-den mi kaynaklanıyordu emin değildim. Belki de kelimelerinden sezdiklerim aslında var olmayan duygulardı.

Connor hoşsohbet biriydi ama istediğinde kendini korumaya alıp duygularını gizlemeyi de iyi biliyordu. En azından ben öyle düşünüyordum. Onun yanındayken içime dolan heyecan verici, harikulade hisler yüzünden sersemleyip tam bir ahmağa dönüş-tüğüm için anlamıyor da olabilirdim.

Fakat nadir de olsa onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini düşünüyordum.

Aramızdaki çekimi. Birlikte müthiş olacağımızı haykıran büyü-lü, nefes kesici manyetizmayı.

Birlikte gerçekten mükemmel olabilirdik.

Ancak hiçbir zaman yüzde yüz emin olamıyordum ve yanı-lma riskine de girmek istemiyordum.

Onunla geçirdiğim vakit benim için çok değerli, çok güzeldi. Bu nedenle onu yanlış anlamaktan ve daha fazlasına ulaşacağım derken, öncesinde pek çok kez olduğu gibi bu sefer de mecazen karşısında yığılıp kalmaktan korkuyordum.

Dilimi tekrar çıkarınca üstdudağımdaki tuz tadını aldım. “Evet, lütfen.”

Connor tam dibimde durup şişeyi verdi. Öyle yakındı ki suyu içebilmek için ben gerilemek zorunda kaldım. Şişesini dudakla-rıma götürürken hiç kıpırdamadı. Muhtemelen nefes bile almı-yordu.

Hiçbir şey yapmadan beni izlerken yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı.

Çenesini sıkıyordu ve bana baktıkça gözleri kararıyordu. Ön-kollarındaki kaslar iyice gerilmişti. Kendini zar zor tutuyormuş gibiydi.

Bana bakışı hoşuma gitmişti. Hatta bayılmıştım. Güzel olduğumu, istendiğimi, arzulandığımı hissettirmişti.

Sonra adımı söyledi. Bir uyarı misali kısık ama keskindi.

“Violet.”

Sesi onu daha çok istememe neden oldu.

“Efendim?”

Göğsüm inip kalkıyordu ama nefes alamıyordum.

Aramızda kısacık bir mesafeyle, gözlerimiz kilitlenmiş halde dikildik. Kafasını eğip beni öpmesi çok kolay olabilirdi.

Hemen karşısındaydım. Bekliyordum. İstiyordum. Çoktan onundum.

Connor’ın tek yapması gereken beni istemektir.

Fakat sonra havada bir ses yankılandı ve ağaçların arasından dolaşarak bize ulaştı. İkimiz de kafalarımızı o yöne çevirdik.

“Duydun mu?”

“Yoksa bu bir...”

Evet, bu bir çılgıktı.

Emindim çünkü tüm dehşetiyle tekrar ormanı doldurmuştu.

“İmdat! Yardım edin!”

Connor, “Şu taraftan geliyor,” dedi ve tek kelime daha etmeden koşmaya başladık.

Patikadan ayrılıp ağaçların arasına daldık, yaprakları tekmeleyip düşmüş dalların üzerinden atlayarak bayır aşağı göle koştuk. Ağaçlık alandan çıktığımızda suyu gördük. Karşı taraf-

ta insanlar vardı, gölde bir balıkçı teknesi süzülüyordu ama bizim taraftaki kıyı daha kayalık olduğu için pek popüler değildi. Bugün de esintiyile kenarları kalkmış kare şekilli tek bir yaygı dışında boştu.

Suyun üzerinde, küçük çocukların kullandığı türden fuşya bir simit görüyordum. Ama içi boştu ve suyun gelgitleriyle birlikte yükselip alçalıyordu.

Daha ileri baktığımda gözüme turuncu bir şey çarptı. Suda yüzüstü duran küçük bir kızın vücudunu saran parlak turuncu bir mayo.

“İmdat!”

Çıglıklar, turunculu çocuğa doğru telaşla yüzmeye çalışan, yaşını anlayamadığım başka bir kızdan geliyordu.

Tepeden aşağı koştuk. Connor ayakkabılarını çıkarırken telefonunu bana attı. “911’e doğu iskelesinde olduğumuzu söyle. Ve saate bak.”

Boğulma kazazedelerine birkaç dakika içinde kalp masajı yapmaya başlamak gerekirdi. Oksijen yoksunluğunun neden olduğu hasarı bertaraf etmek ve hem beyne hem de kalbe kan akışını sağlamak için bu elzemdi. Dondurucu su size birkaç ekstra dakika kazandırabilirdi ama göl şu anda yeterince soğuk değildi. Kazazede suda çok uzun kaldıysa kalp masajı yapsanız bile onu hayata geri döndürme ihtimaliniz olmayabilirdi.

Sırım gibi bacakları bir bulanıklık halinde hareket eden Connor iskelede son sürat ilerleyip suya atladı.

Lakeside’a taşındıktan sonra öğrendiğim ilk şeylerden biri, kasabanın tam merkezindeki gölün kıyıları sığ olsa da birkaç metre ilerisinin birden derinleştiği.

Hem de ne derinleşmek.

Soğuk bir kara delik gibiydi. Dalsanız dibe varamaz, yüzeye tek nefeste çıkamazdınız. Ayrıca suyun içinde devrilmiş ağaçlar,

karmakarışık çalılar ve yer yer yüzeyde beliren kalın dallar vardı ve ayağınız bir kere takıldı mı şeytani bir güç tarafından aşağı çekiliyormuş gibi hissederdiniz.

911’le telefon görüşmem bittiğinde Connor da üç dört yaşlarında görünen çocuğu sudan çıkarmış, birkaç adım arkasındaki diğer çocukla iskelede ilerliyordu. Bağırان kızın en fazla on üç yaşında olduğunu fark edince acaba Connor’ın ortanca oğlu Brayden’la aynı sınıfta olabilir mi diye saçma sapan bir şekilde düşünmeden edemedim.

“Suyun altında ne kadar durabilirim diye sayıyordum,” diyor-du büyük kız ağlayarak. “Kardeşim de kıyıda bekliyordu! Ama çıktığımda gitmişti. Onu bulmak için suya daldım ama çok karanlık olduğu için göremedim. Sonra yüzeyde belirdi ama hareket etmiyordu!”

Yüzü bir hıçkırıkla çarpılırken onu kendime doğru çektim. “Sakin ol, tatlım. Biz kardeşine yardım ederken sen de burada bekle, olur mu? Adı ne?”

“Serena.”

Connor minik kızı sırtüstü iskeleye yatırdı ve göğsünü ovuşturup omzunu sarstı.

“Serena! Beni duyabiliyor musun?”

Çocuk cevap vermedi.

İki parmağını çocuğun şahdamarına bastırıp nabzını kontrol eden Connor, nefes alıp almadığını anlamak için bir yandan da kafasını çevirip kulağını burnuna ve ağzına yaklaştırdı.

Fakat nefes almıyordu.

Solunum yollarını açmak için minik kafasını geriye yatırıp iki parmağıyla burnunu sıktı ve ağzını onunkine bastırarak iki derin nefesle suni solunum yaptı. Ardından nefesini ve nabzını tekrar kontrol etti. “Nabız yok, solunum yok. Kalp masajına başlıyorum.”

Sesi, travma ünitesinde kullandığı robotik tona bürünmüştü. Tıp eğitiminde tekrarlar çok önemliydi ve attığımız adımları otomatik olarak dillendirirdik. Ölümle yaşam arasındaki fark saniyelerle belirlenirken düşünmeye ya da hissetmeye vaktimiz olmazdı.

Connor parmaklarını birleştirip avuçlarını küçük kızın göğsüne yasladı ve kalbinin çalışmasına yardımcı olmak için gereken güçle bastırdı. Birden fazla ilkyardım görevlisinin bulunduğu durumlarda çocuklarda kalp masajı oranı on beş basının ardından iki solunum olduğundan ben de hemen diğer tarafa geçip dizlemin üzerine çökerek suni solunum kısmını devraldım. Gerçek hayatta kalp masajı filmlerdekine benzemezdi. Çok zor bir işti ve gücümüzün yetmesi için birlikte çalışmamız gerekiyordu.

İkinci tur basılara başlarken uzaktan bir kadın bağırıp bize doğru koşmaya başladı. “Aman Tanrım, ne oldu?”

Yüzündeki ve sesindeki dehşete bakılırsa kızın annesi olmalıydı. Elindeki keten çantayı yere atıp yakınımızda yere çökmüş olan daha büyük kızın yanına çömelip sarsılan omuzlarına kollarını sardı.

Göle piknik yapıp eğlenmeye, küçük kızı yatma vaktinden önce birazcık yormaya gelmiş olmalıydılar. Anneleri muhtemelen unuttuğu havluları ya da atıştırmalıkları hızlıca arabasından almaya gitmiş, bir sorun çıkacağını düşünmemişti. Ama şimdi tüm dünyası tepetaklak olmuştu.

Hayat bazen cidden tam bir pislik olabiliyordu.

“Simidinden kaymış,” dedi büyük kız hıçkırarak. “Onu görmedim. Çok özür dilerim anne.”

Kadın eliyle ağzını kapatmış, Connor’la beni izliyordu.

“O... o iyi olacak mı?”

“Ambulans yolda,” dedim dengeli bir sesle. “Ben bir hemşireyim, bu da Doktor Daniels. Serena’ya yardım etmek için elimizden geleni yapıyoruz.”

Ona verebileceğim tek teminat buydu.

Mekanik olarak hareketlerimizi tekrar ederek kalp masajına devam ettik. Bir polis –Connor’ın kardeşi değildi– olay yerine geldi ama elinde elektroşok cihazı olmadığı için ve biz çoktan kalp masajına başladığımız için durup izlemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Beş tur göğüs basısının ardından Connor’a, “Bekle,” dedim ve herhangi bir hareketlenme var mı diye çocuğa doğru eğildim. Birkaç saniye sonra doğrulup gözlerine baktığımda tek söyleyebileceğim, “Hiçbir şey yok,” oldu.

“Siktir!”

Sesi ve gözleri hüsrarla doluydu. Çünkü ne kadar bilgili ve deneyimli olursa olsun gerekli ekipman ve ilaç olmadan seçenekleri kısıtlı, eli kolu bağlıydı.

Süper güçleri olmayan Süpermen gibi sadece bir insandı.

“Basılara devam ediyorum,” dedi sertçe, yeni tura başlarken.

“Yer değişelim mi?” diye sordum.

“Hayır. Ne kadar oldu?” ,

Kızın ne zamandır bu durumda olduğunu soruyordu. Yerde yanımda duran telefonuna göz attım. “Beş dakika.”

Bir küfür daha savurdu.

“Ambulansın gelmesine ne kadar var?”

“911, yedi dakika dedi.”

Tek bir kez kafa sallayıp dikkatini yeniden minik kıza verdi ve göğsüne bası uygularken aynı zamanda çok kısık sesle konuşmaya başladı.

“Hadi bebeğim. Hadi.”

Hayata geri dönmesi için dua mı ediyordu yoksa yakarıyor muydu bilmiyordum. Belki de konuştuğunun farkında bile değildi.

“Geri dön bebeğim, geri dön. Hadi, hadi, hadi...”

Acil servis çalışanları için ölüm daima işin bir parçasıydı. Dolayısıyla hayatınızın, gününüzün bir parçası oluyordu. Bazen, ölümün beklendiği vakalarda şok ya da üzüntü dahi hissedemiyordunuz.

Bazen de kaçınılmaz olduğunu bildiğiniz halde yıkılıyordunuz. Adeta bozguna uğruyordunuz.

“Hadi bebeğim, geri gel.”

Şimdi de biliyordum ki bu kızı kaybedersek –*Connor* kaybederse, zira durumu böyle göreceğini biliyordum– olay ömrü boyunca zihnine kazınmış olarak kalacaktı. Bunu göstermeyecekti, büyük ihtimalle hakkında bile konuşmayacaktı ama hep aklında olacaktı.

Ve canı yanacaktı.

“Geri gel, hadi bebeğim, geri gel...”

O anda evren parmaklarını şaklatmış gibi, bir düğmeye basılmış gibi Serena hayata geri döndü.

Ağzından su fişkırdı ve tüm bedeni öksürüklerle sarsıldı. Sonra ağlamaya başladı.

Bu ağlama sesi *muhteşemdi*. Tüm dünyadaki en güzel sestti.

Çünkü nefes aldığı anlamına geliyordu.

“İşte böyle,” diye mırıldandı Connor, içi rahatlayınca yumuşayan sesiyle. “İşte böyle, tatlım.”

Ellerimizi kızın sırtına koyduk ve ciğerlerindeki suyu boşaltmak için onu hafifçe doğrultup yana çevirdik. “Pekâlâ, bu kadar iyisin. Artık iyisin.”

Ambulansın sireni havayı delerken Serena’nın annesi yanımıza gelip ağlayan çocuğuna uzandı.

“Teşekkür ederim! Ah, Tanrım, çok teşekkür ederim.”

Evime dönmek için Connor’la yola çıktığımızda hava kararmıştı. Telefonlarımızın fener uygulamalarını kullanarak patikada sakince ilerlerken çevredeki tek ses cırcırböceklerinin sağır edici cıgıllıklarıydı.

Ön kapıdan içeri girdiğimizde hol lambasını açıp evin geri kalanını karanlık bıraktım. Anahtarlarımı da girişteki uzun sehpanın üzerinde unuttuğum su şişemin yanına koydum. Buradan ayrılalı henüz bir saat olmuştu ama bir ömür geçmiş gibiydi.

Kafamı eğdiğimde ellerimin titrediğini fark ettim.

Ve bunu tek fark eden ben değildim.

“Violet?” Derhal yanıma gelen Connor’ın kalın sesi sakindi. “Hey... sen iyi misin?”

Ellerimi avuçlarının arasına alıp ovuşturarak ısıtmaya çalıştı.

“Ellerin donmuş. Ve titriyorsun.”

“Hayır, iyiyim. Gerçekten.” Başımı iki yana salladım. “Sadece...”

“Biliyorum.”

Stres ve adrenalin sonrası şoktaydım. Vakalar esnasında duyguları bloke eder, bir rafa kaldırırdık fakat kriz geçtiğinde vücudun tüm olanların etkisini bir şekilde atması gerekirdi.

“Gel buraya.”

Beni kollarının arasına alıp göğsüne bastırarak sıcaklığı ve kokusuyla sardığında kendimi ona bırakıp yüzümü göğüs kemiğine gömdüm.

“Tişörtün ıslanmış. İstersen...”

“Tişörtümde bir şey yok, Vi. Ben iyiyim.” Omurgamı aşağı yukarı sıvazladı. “Her şey yolunda.”

Sakinleştirici, rahatlatıcı bir ses tonuyla konuşuyordu çünkü beni anlıyordu. Tek kelime bile söylemek zorunda kalmadan anlaşılacak o kadar güzeldi ki.

Gümbürdeyen kalbini yanağımın altında hissetmek de öyle.

“Ya orada olmasaydık?” diye sordum kısık sesle.

“Ama oradaydık.”

“O sadece küçücük bir kızdı. Eğer bir şey olsaydı çok kötü...”

“Biliyorum.” Dudaklarını başımın tepesinde, sıcak nefesini saçlarımda hissettim. “Her şey yolunda, Violet.”

“Ya onu kurtaramasaydık?”

Her şey düzeldikten sonra devreye korkuların girmesi normaldi. *Ya başarısız olsaydım? Ya ne yapmam gerektiğini unutsaydım? Ya bir dahaki sefere unutursam?*

Bu da sürecin bir parçasıydı. Başa çıkmayı ve devam etmeyi öğrenmek gerekiyordu. Böyle şeyler her an yaşanabilirdi. Ne olacağını ya da ne zaman olacağını bilemezsiniz. Daha kötüsüyle, daha zoruyla karşılaşabilirdiniz.

Başarısız olabilirdiniz. Size en çok güvenen insanları hayal kırıklığına uğratabilirdiniz.

“Onu kurtardık.” Connor beni daha da sıkı sardı. “Ambulansa binerken gülüyordu. İyi olacak. Çocuklar çabuk toparlanırlar, biliyorsun.”

Kafa sallayıp sözlerinin beni yatıştırmasına izin verdim.

“Orada çok iyiydin, Violet. Birlikte çok iyiydik. Gerçekten iyi bir ekibiz.”

Göğsüne doğru gülümsedim. “Evet, öyleyiz.”

Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda bana nazikçe tebessüm etti.

Ama sonra yüzü dondu ve gözleri dudaklarıma inmeden önce bakışlarında bir şeyler değişti. Parmaklarını çeneme koyup başparmağıyla tenimi okşayarak yüzümü kaldırdı.

Ardından kafasını eğip dudaklarını benimkilere bastırdı.

Ağız sıcak ve yumuşaktı. Dudaklarının cezbedici baskısı, parmak uçlarımda yükselip daha fazlasını hissedebilmek için kendimi ona iyice bastırmak istememe yol açtı. Kollarımı boynuna doladığımda o da belimi sıkıca sardı ve kafasını yana yatırarak öpücüğün açısını değiştirdi. Dilinin ucu üstdudağıma değdiğinde kasıklarım kılıcılar çatırdadı ve dudaklarımı onun için aralayıp dilimi sıcak ağızına daldırdım. Islak dilinin dokunuşu öyle erotikti ki inlememi içimde tutamadım ve burunlarımız birbirine çarpınca üstdudağını ağızıma çekip hafifçe emdim.

Connor ağızının açısını tekrar değiştirirken parmaklarını arzuyla tenime bastırdı ve dizlerini kırarak beni yere bıraktı ama ellerini kalçamdan çekmedi. Ayrılınca derin birer nefes alıp şokla birbirimize baktık ve birimizin bir şey söylemesini bekledik.

Ama ikimiz de konuşmadık.

Bu anı daha sonra düşündüğümde her şeyin nasıl geliştiğini, ilk kimin hamle yaptığını asla hatırlayamayacaktım. Fakat sanırım ikimiz aynı anda hamle yapmıştık.

Çünkü bir sonraki saniye dudaklarımız yine çarpışmış, dillerimiz yine birbirine dolanmıştı. Göğüslerimizle karınlarımız yapışırken kalçalarımızı hararetle birbirine sürttük. Ellerimiz her yerdeydi; bir yandan ulaşabildiğimiz noktaları okşama telaşındayken diğer yandan sinir bozucu giysilerden kurtulmaya, adeta birbirimizin teninin altına girmeye uğraşıyorduk.

Çılgınca bir şeydi bu. Sertti, vahşiydi, çaresizlik doluydu.

Eğer durursak dünya sona erecekmiş gibi öpüşüyorduk.

Mükemmeldi. Gelmiş geçmiş en iyi öpücüktü.

Connor popomu kavrayarak beni kaldırıncı bacaklarımı beline sarıp olabildiğince sıktım ve şortunun incecik kumaşının altından bana baskı yapan kaya kadar sert ereksiyonu karşısında keskin bir nefes aldım.

Dudaklarını çenemden boynuma kaydırarak tenimi dişlediğinde ben de kalçalarımı dairesel şekilde hareket ettirip giysilerimiz üzerinden ona sürtünerek inlemesini sağladım. Öyle görkemli bir histi ki neredeyse oracıkta boşalacaktım.

Connor dönüp sırtımı giriş sehpasının yanındaki duvara yasladı. Bir şeyler yere düştü; anahtarım, şişem ya da belki sehpaydı. Bilmiyordum ve umursamıyordum çünkü Connor'ın dudakları benimkilerin üzerindeydi ve bu muhteşem bir şeydi.

Beni tüketmek, bitirmek, duvara bastırıldığı bedenimin içine süzülüp bizi tek bir kişiye dönüştürmek istiyormuş gibi öpüyordu. Sanki yalnızca vücudumu değil, kalbimi ve ruhumu da arzuluyordu.

Hepsini ona seve seve verebilirdim. Zira ben de onu aynı şekilde arzuluyordum.

“Violet, bekle.” Kulaklarımdaki uğultu yüzünden çatallı sesini zar zor duydum. “Dur, dur, dur. Tanrım, bana bak.”

Ne dediğini sonunda anlayıp durduğumda dudaklarımın nasıl şiştiğini hissettim ve gözlerimi açıp aç bakışlarına diktim.

İçine derin bir nefes çekti. Koşularımızda bile olmadığı kadar soluk soluğaydı.

“Bunu gerçekten yapıyor muyuz?” diye sordu. “İstedikğin bu mu?”

Kafamda tek bir düşünce bile yoktu. Herhangi bir planım, kuşkum ya da *sonrası* hakkında fikrim yoktu.

Şu anda sadece Connor'la ben vardık. Ve bizi yakıp kavuran, erimiş metal gibi birbirimize karıştıran ihtiyaç.

Başparmağını saç hattımdan çeneme doğru kaydırdı. Yumuşacık dokunuşu, bacaklarımın arasına bastırıldığı ağır, sert aletiyle şoke edici bir tezat oluşturunuyordu.

“Konuşman lazım, Violet. Emin olmanı istiyorum.”

Hayatta özenli davranmanız, enine boyuna düşünmeniz, sağduyulu olmanız gereken zamanlar vardı. Bir de *siktir et* deyip uçurumdan atladığınız anlar olurdu. Aşağıda sizi bekleyen şey ılık su ya da sivri kayalıklar olsa da umursamazdınız.

Çünkü o düşünün heyecanı her şeye değdi.

“Bunu çok uzun zamandır istiyorum, Connor. Lütfen beni daha fazla bekletme.”

Sanki o bir fiçı benzindi, ben de onu yakan kibrit.

Sevimli hırkama veda ettim.

Yeni sporcu sutyenim kafamdan çekilerek yere fırlatıldı. Muhtemelen bir daha giyilemeyecek kadar esnemişti.

Ama buna bayılmışım. Connor’ın kaba hareketleri bana ulaşmak için sabırsızlandığını gösteriyordu ve çıplak göğüslerime iki saniye bakıp vahşi bir şekilde hırlaması harikaydı.

Beni kalçalarıyla duvara sabitleyip iki eliyle göğüslerimi avuçlamasına ve aklıktan ölüyormuş gibi yalayıp sertleşmiş uçlarını emerek ağzının içine almasına da bayıldım. Sıcak dilinin dokunuşları sayesinde gözlerimin önünde yıldızlar belirdi.

İnleyerek saçlarını çekiştirdim ve ne yaptığımın bile neredeyse farkına varmadan aletin üzerinde hareket etmeye başladım. Yine de yetmedi.

Daha yakınımda olmasına, içimi doldurmasına ihtiyacım vardı.

Neyse ki bunu ona söylemek zorunda değildim çünkü çoktan biliyordu.

Dudaklarımı hararetle öpmeye devam ederken kalçamı sıkıca kavrayıp koridora yöneldi. Yatak odamı ilk tahminde bulup kapıyı tekmesiyle açtıktan sonra beni yatağa bıraktı.

Zihnimde yattığım yerden fırlayıp dışı Hulk’a dönüşüyor ve kıyafetlerini bedeninden söküp atıyordum.

Gerçekteyse dirseklerime dayanarak doğruldum ve tişörtünü başından çekmesini, ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarmasını, son olarak da şortunu ve iç çamaşırını indirmesini izledim.

Tanrım, ne kadar da görkemli.

Connor gerçek bir erkek bedenine sahipti; güçlü, yapılı ve fitti. Her santimi çok güzeldi.

Karnının alt kısmında ve göğsünde seyrek kıllar vardı. Bronz gövdesiyle uylukları gergin kaslarla doluydu. Kalın ve uzun ereksiyonu gururla dikilmişti; ucu pürüzsüz ve kızıldı. Hayal ettiğimden daha büyüktü. Az önce hissettiğimden bile daha büyüktü. Şortunun cebinden cüzdanını alıp içinden bir prezervatif çıkardığında rahatlardım çünkü komodinimdeki kutuda bulunan standart boy prezervatif ona asla uymazdı.

Bir dizini yatağa dayayıp bana doğru eğildiğinde ellerimi ulaşabildiğim her yerinde gezdirdim. Avucumun altında kayan sert teni çok hoşuma gitmişti. Parmaklarımı aletin etrafına sarıp onu yavaşça okşarken, ardından biraz daha geriye uzanıp ağır hayalarına nazikçe masaj yaparken Connor şehvetle yarı kapamış gözlerinin ardından beni izledi.

Tadına bakmayı da çok istiyordum. Kaburgalarma dilimle ve dudaklarımla dokunduğumda nefesi kesildi. Daha aşağılara inecektim ama enseme kavrayarak beni durdurdu ve diliyle dudaklarıma saldırdı.

Bakire değildim. Tek gecelik ilişkilerim, erkek arkadaşlarım, hatta “âşıklarım” olmuştu. Birlikte olduğum adamların bazıları yatakta gerçekten iyiydi. Buna rağmen hepsinin hareketlerinde, tutuşlarında, itişlerinde belirli bir bencillik hissediliyordu. Böyle şeylerden hoşlanmıyor değildim tabii ama bunları benim için yaptıklarını hiç hissetmemiştim.

Her şey onlar içindi. Yapmak istediklerini yapar, hissetmeyi arzuladıklarını hisseder, nerede ve ne zaman boşalacaklarına kendileri karar verirlerdi.

Fakat Connor'layken her hareketi, her fısıltısı ve her dokunuşu benim içinmiş gibi hissediyordum. Bana tapınmak, beni memnun etmek, nefesimi kesmek, tüm vücudumu titretmek istiyordu sanki. Ve bu beni acayip tahrik ediyordu.

Ayrıca işini iyi biliyordu. Şortumla külotumu aşağı çekştirip elini bacaklarımın arasına daldırırken cesur ve kendinden emindi. Merkezimi tam olması gereken baskıyla okşadığındaysa dokunuşu nazik ve şehvet uyandırıcıydı.

Beni nasıl öpeceğini; kafamı ne zaman sabit tutacağını, dudaklarımı diliyle nasıl ayıracağını ve zorla ağzıma gireceğini, daha fazlasını istemem için ne zaman geri çekileceğini de iyi biliyordu.

Bilmediği şeyleriyse bana soruyordu ki bu da aşırı seksiydi.

Boğuk, çatallı fısıltısıyla, *Burası mı?* diyordu. *Hoşuna gitti mi? Daha mı çok istiyorsun?*

Bu yaptıkları beni sırlıklam ediyordu. Uyluklarımın iç kısımlarından akan yapışkan sıvıyı hissedebiliyordum ama gram utanç duymuyordum. Connor bu ıslaklığıma bayılıyordu. Biliyordum çünkü kendi söylüyordu.

Benim için nasıl da ıslanmışsın, Violet. Siktir, beni çok fena sertleştiriyorsun.

Sonra bacaklarımı iki yana iyice ayırıp aralarına girdi ve bacerikli elleriyle prezervatifini takarken onu izlemem için bana fırsat verdi. İşi bitince kaygan açıklığımda pozisyon alıp tek bir pürüzsüz hamleyle ta en derinlerime kadar girdi.

Sırtım yaylanırken inlemelerimiz odada yankılandı. Yattığım yerden yüzüne baktığımda başparmağını aralık dudaklarımda gezdirdi. "İyi misin?"

İç kaslarımı etrafında sıkarak onu şehvetle inlettim. Çok büyük, çok sert, çok sıcaktı ve içimi nefis bir şekilde doldurup muhteşem hissetmemi sağlamıştı.

“Mükemmelim.”

Ağırlığını, kafamın iki yanına dayadığı ellerine verdi.

“Öylesin, Violet. Mükemmelsin.”

Eğilip göğüslerime, boynuma öpücükler kondurdu, ardından baş döndüren, sonu gelmeyecekmiş gibi hissettiren bir öpücükle ağzıma hücum etti.

Bir yandan üstümde hareket etmeye, düzenli bir ritimle içime girip çıkmaya başlamıştı. Her itişiyse klitorisime sürtünüyor, oradan da derinliklerime iniyordu.

Orgazm dalgalarının böylesine hızlı oluşabileceği gerçeği mucizevi bir şeydi ve beni hazırlıksız yakalamıştı. Diğer kadınlara kıyasla nasıl olduğumu bilmiyordum ama çabuk tatmin olabilen biri değildim ve genelde doruğa ulaşamayacağımdan endişelenmeye başlayana dek boşalamazdım.

Elbette Connor’layken bu da farklıydı.

Haz anı hızla yaklaşırken yatak odam inlemelerimizle, ağır nefeslerimizle doldu. Sonra Connor aletini köküne kadar içime soktu, kasıklarını benimkine bastırdı ve kalçalarıyla daireler çizmeye başladı. Ardı ardına, ağır ağır devam etti.

Ve bum!

Mars’a atılan bir roket gibi patladım. Zevk bulutlarının üzerinde süzülürken kapalı göz kapaklarımın ardında ışık helezonları oluştu ve tüm kaslarım gerildi.

Connor’a bu orgazmın ne kadar iyi olduğunu, daha önce buna benzer bir şey yaşamadığımı söylemek istedim. Ona muhteşem olduğunu ve Tanrım, belki de onu sevdiğimi söylemek istedim.

Fakat içimde dolaşan hisler öyle yoğun, öyle sarsıcıydı ki konuşmam mümkün değildi. Soluklarım kesik kesikti, kollarında titrerken çıkarabildiğim tek ses tiz inlemelerdi. Yine de Connor kelimeler olmadan da beni anlamış gibiydi.

İçimden çıkmadı, hareket de etmedi. Sadece ben dünyaya geri dönene dek dudaklarımı öpmeye devam etti. Sonra geri çekildi, beni yan çevirdi ve kendini arkama bastırıp ıslak aletini bacaklarımın arasına daldırdı.

Dudaklarını enseme gezdirip tenime öpücükler yağdırdı. Bu pozisyondayken ulaşamayacağı bir noktam dahi olmadığı için dokunabildiği her yerime dokunuyordu.

Memelerimi avuçlayıp meme uçlarımı çimdiklerken kulak mememi emip boynumu yaladı. Bir yandan da avucunu karnıma, bacaklarımın arasına kaydırıp parmaklarıyla kıvrımlarımı aralayarak nazikçe klitorisimi okşamaya başladı.

Ve orgazm dalgaları yeniden oluştu.

Bu geceden sağ çıkamama ihtimalim yüksekti. Orgazm nedeniyle ölmek de ne muhteşem olurdu.

Connor üstteki bacağıma kaldırıp dizimi göğsüme çekti, aletin ucunu girişime dayadı ve bir kez daha içime süzüldü.

Pürüzlü iniltisi kulaklarımda müzik gibiydi. Verdiği hislere bayılarak ve sonsuza dek içimde kalmasını isteyerek onu tekrar sıktım.

İri elleriyle beni sıkıca tutup daha sert, daha hızlı itişlerle daha derine girebilmek için gerilediğinde göğsünün sırtımdaki sıcaklığı kayboldu. O ileri geri hareket ederken tüm farkındalığım yok olmuştu; sadece birleştiğimiz noktaya odaklanabiliyor, anlamsızca konuşuyordum. *Evet, Tanrım, lütfen, lütfen, lütfen.*

Sonra kollarını etrafıma sarıp göğsünü sırtıma tekrar bastırdı. İtişleri ritmini kaybetmiş, dengesiz ve vahşi bir hal almıştı. Bir süre sonra elimi tutup bacaklarımın arasına bastırarak kendimi okşamamı sağladı.

“Siktir, siktir...” dedi dişlerini sıkarak. “Violet...”

Dönüşü olmayan orgazm noktasını geçerken kalçamı ona bastırarak inledim ve sert kaslarla dolu uyluğunu sıkamak için arkaya uzandım.

O da parmak uçlarını kıcıma geçirdi ve göğsünden hırıltılı bir inleme yükselirken sıcak nefesini omzuma verdi. Aletinin, inlemeleriyle eşzamanlı olarak içimde seğirdiğini hissedebiliyordum.

Şimdiye dek hiç meni yutma ya da bir yerlerime sürme meraklısı olmamıştım. Bana göre böyle şeyler seksin pis kısmı sayılırdı.

Fakat Connor'inkini dilimde istiyordum. Ağzıma alıp yutmak istiyordum. Üzerime, içime, her yerime boşalmasını, bana istediği her şeyi yapmasını istiyordum.

Kemiklerim pelteleşmiş gibi yatağa yığılıp yüzümü çarşafa bastırdım. Seks ve pamuk kokusu burnuma dolarken Connor omzuma küçük bir öpücük kondurup geri çekildi. O kalkarken şilte hareket edince gözlerimi açtım ve banyoya doğru ilerlemesini izledim. Sıkı kıcı, pencereden dolan gümüşü ışıpta şaheser gibi görünüyordu.

Odaya döndüğünde hâlâ yarı sertti ve dudaklarında hem vahşi hem de tatmin olmuş bir sırıtış vardı. Sırtüstü döndüğümde üstüme çıkıp kafamı avuçlarının arasında tuttu ve dudaklarımı ağır ağır öpüp ısırmaya başladı.

Sonrasında öylece kaldık. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama bu süre zarfında hiç konuşmadık. Sadece öpüştük, baktık, birbirimize dokunduk ve sarmaş dolaş yattık.

Bacaklarımın arasmda çırılçıplak olduğu için nihayetinde oda yine ısındı ve Connor'ın cüzdanındaki ikinci prezervatif de sahneye çıktı.

Bu sefer daha yavaş, daha nazik, daha uzun ve bir şekilde çok daha yoğundu.

Connor iki numaralı prezervatifin icabına baktıktan sonra bitkin ama memnun halde yüz yüze uzandık. Ben bacağımı onun kalçasının üzerine atmıştım, o da can simidine tutunurcasına kıcımlı kavramıştı.

Zihnim orgazm yüzünden bulutlanmış olmasaydı ve düzgün düşünebiliyor olsaydım Connor'a âşık olmaya başladığımı, şimdiden mahvolduğumu fark ederek korkardım.

Ama şu anda son derece keyifli ve mutluydum. Coşku, odanın dört bir yanını kaplamış, endişeye yer bırakmamıştı.

Bu yüzden hiçbir şey düşünmeden uyudum.

Connor da benimle uyudu.

Gözlerimi açtığımda güneş doğmuştu. Hâlâ erkendi, muhtemelen yedi bile olmamıştı ama pencereme yansımasını izlemek için gelen kızılgerdan kuşuna göre yeterince geçti.

Derin bir nefes alıp nefis bir şekilde sızlayan vücudumu gerdim.

Dişlerimi fırçalayıp dolaşık saçlarımı açmak için hızlıca banyoya koşmayı planlıyordum ama önce... Connor Daniels'in uyurken nasıl görüldüğünü görmem gerekiyordu.

Çocuklar gibi huzurlu bir şekilde mi uyuyordu? Yoksa müstehcen rüyalar görüp şeytani bir şekilde sırtıyor muydu? Tabii ki tercihim ikincisiydi.

Uyuyan Connor'ın yüzünü hafızama kazımak, daha sonra şiirlerimde kullanmak için zihnime kaydetmek istiyordum.

Bu yüzden ona doğru döndüm. Ve gözlerimi kırptırdım.

Çünkü yatağın diğer tarafı boştu.

Connor gitmişti.

“Ardından evinden ayrıldım.”

Violet’le yaşadığımız son gelişmeleri ertesi gün BBM grubundakilere anlatmayı bitirdikten sonra gülümsedim. Tabii ki +18 detayları atlamıştım çünkü böyle sırlar asla ifşa edilmemeliydi.

Violet’in evinden ayrıldığımdan beri gülümsemeyi bırakamamıştım. Acaba henüz gün ışığına çıkarılmamış bir tıbbi durum olabilir miydi bu? Aşırı doz endorfinden Joker sendromu mesele. Gerçi öyleyse bile umurumda değildi çünkü anlatılamayacak kadar mutluydum.

BBM üyeleri bana uzaylıymışım gibi baktılar.

Şerefsiz bir uzaylı.

“Ayrıldım derken?” dedi Stewart.

“Ona yiyecek bir şeyler almaya falan mı gittin yani?” diye tahmin etti Lou.

Tikki umutla, “Geçirdiğiniz güzel gece için teşekkür eden ve onu bir daha görmek için sabırsızlandığını söyleyen samimi bir not bırakıp da ayrıldın, değil mi?” diye sordu.

Sonra Maria lafa girdi. "Onun için kahve almaya ve komşunun bahçesinden çiçek toplamaya mı çıktın?"

"Hayır, öylece çıktım. Sabah rutinini rahatça tamamlasın diye onu yalnız bıraktım."

Kafaları hâlâ karışık gibiydi.

"Bu kararı verirken aklında ne vardı?" diye sordu Dr. Laura.

"Eh... Violet'ten çok hoşlanıyorum, bu yüzden doğru olanı yapmak zorundayım. Aptallık edemem. Onu korkutup kaçırمام. Ayrıca o daha çok genç."

"Ne kadar genç?" diye sordu Karen.

"Otuz yaşında."

Lou kafasını iki yana salladı. "Otuz yaş o kadar genç sayılmaz."

"Hayata çok farklı bir bakış açısıyla bakmak için yeterince genç. Onun gibi kızlar, yapışkan yaşlı adamları sevmezler. Özgürlük isterler, kendi işine bakabilen bir adamla birlikte olup kendi işlerine bakmak isterler. Seks ilk adımdır ve uyum çok önemlidir. Bunu bir flört kitabında okumuştum. Birlikte yatakta iyi değilseniz ilişkiyi daha fazla ileri götürmeye gerek yoktur. Otuz yaşındakiler böyle düşünür. Biz yatakta mükemmel bir uyum içindeydik, bu da ilk aşamayı geçmemizi sağladı. Şimdi biraz geri çekilmeliyim ki onu boğmayayım. Bu işler böyle yürür."

Grup arkadaşlarım hâlâ endişeli görünüyordu.

Dr. Laura gözlüğünü düzelterip kelimelerini seçerek konuştu. "Connor, bu meseleyi böyle ele almak istediğinden emin misin? Çünkü en iyi tanımla bu büyük cüretkârlık. Violet'le arana mesafe koymak için bahane buluyor, başka bir kadınla duygusal olarak yakınlaşınca tekrar canın yanacak diye endişe ediyor olabilir misin?"

Bunu düşündüm. Sadece beş saniyeliğine.

"Hayır. Gayet eminim. Öyle şeyler düşünmüyorum."

BBM ekibi pek de ikna olmuş değildi.

Delilah ellerini göğ'e kaldırıp dua etti. "Yüce İsa, dizginleri ele al. Ele al ki şu Connor adlı ahmak adama dersini ver."

Çemberdekilerden kısık aminler yükseldi. Lou haç çıkardı.

Dr. Laura tekrar lafa girdi. "Connor, bu anlattıkların tehlikesi bir şekilde zihin oyunlarına benziyor. Gerçek hislerini yansıtmayan davranışlarda bulunmanın, bunları arzu edilen bir sonuca ulaşmak için kullanmanın sonu buna dahil olan herkes için kötü olur."

Kafamı iki yana salladım. "Ben zihin oyunları oynamıyorum. Bugünlerde uzun süreli ilişkiler hep böyle başlıyor. Temel bu şekilde atılıyor, dürüstlük daha sonra geliyor. Şu anda tek yapmam gereken ilgisini uyanık tutmak. Mandalorian'da da dendiği gibi, yöntem bu."

"Yine mi lanet olası Mandalorian?" diye hırladı Carl.

Diğerleri yakınmaya başladılar. Çünkü yeni filmleri çıktığından beri Carl, Yıldız Savaşları'yla ilgili her şeye sinir oluyordu. Hele ki Jar Jar Binks komplosu konusunda ağzını açmaması en iyisiydi.

"O kasklı herif seni uçurumun kıyısına götürse, 'Yöntem bu, yöntem bu,' diye diye peşinden atlarsın. Aynı zombiler gibi."

"Konudan sapmayalım, Carl. Hem bu konuyu konuşmuştuk," dedi Laura.

"Disney bir İmparatorluk, Dr. Laura! Mickey de Palpatine*. Bunca zamandır gözümüzün önündeydi!"

Tikki elleriyle gözlerini kapattı. "Ah, Tanrım."

"Kapa çenen, Carl!" diye bağırdı Maria.

"Şu anda Connor'a yardım ediyor olmamız gerek," dedi Stewart. "Yardımaımıza gerçekten ihtiyacı var."

* Yıldız Savaşları film serisinde karanlık tarafın temsilcisi olan kötücül imparator. (ç.n.)

“Bakın, arkadaşlar.” Ellerimi kaldırdım. “Endişenizi anlıyorum ama bu iş bende. Ben gayet iyiyim! Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Sizi temin ederim ki her şey yoluna girecek.”

Eğer bir filmin içinde olsaydık tam şu anda anlatıcı devreye girer ve seyircileri, ne yaptığımıza dair hiçbir fikrim olmadığı ve hiçbir şeyin ama *hiçbir şeyin* yoluna girmeyeceği hususunda bilgilendirirdi.

Violet

Belki de horlamıştım.

Ya da uykumda konuşmuştum.

Veya dağınık uyuduğum için ona tekme atmıştım. Daha önce kimse uykumda çok hareket ettiğimi söylememişti ama belki de öyleydin.

Ah, Tanrım! Ya uyurken *gaz çıkardıysam*? Bu normal bir vücut fonksiyonuydu ve Connor titiz biri değildi ama belki de böyle şeylerin ilişkide normal sayılması için henüz çok erkendi.

Pazar günü tüm zamanımı zihnimde bu düşüncelerle geçirdim ve mesaj ya da arama bekleyerek takıntılı gibi telefonumu kontrol edip durdum.

Ama beyhudeydi.

Birlikte geçirdiğimiz her saniyeyi kafamda tekrarlayıp Connor’ın beni bırakıp gitmesinin sebebi ne olabilir diye düşünsem de hiçbir şey bulamadım. Ne tereddütlü görünmüştü ne de yaptığımız şeylere ilgisizdi. Aksine, her anından zevk almış gibiydi.

Benim ondan hoşlandığım kadar o da *benden* hoşlanmış gibiydi.

Bu yüzden bu davranışını anlamıyordum.

En zoru da buydu. Bilmemek. Neyi yanlış yaptığımı bilsem çözüm bulabilir, bir daha yapmamaya çalışabilirdim. Fakat sorunun ne olduğunu bilmemek, bu nedenle de o günü tekrar tekrar zihnimde oynatmak resmen işkenceydi.

Her bakışı, her dokunuşu, her öpücüğü, her nefesi ve her orgazmı yavaş çekimde oynatıyor, sonuç olarak hem depresifleşiyor hem de tahrik oluyordum.

Ve bu canımı sıkıyordu.

Ona mesaj atmayı düşündüm. Basit bir şeyler yazabilirdim.

Mesela sadece, *Selam*, diyebilirdim.

Ya da daha net olup onu ikinci raunt için... daha doğrusu teknik açıdan bakılırsa dördüncü raunt için evime davet edebilirdim. Üçüncü seçenek de dürüstçe, *Neden gittin?* diye sormaktı.

Fakat bu sözcükleri her yazmaya çalıştığımda kendi gözüme çok acınası, çok ilgi meraklısı görünüyordum. Erkekler ilgi meraklısı kadınları sevmezdi.

Acı gerçek şuydu ki Connor benimle konuşmak isteseydi çoktan adım atar, hatta daha ilk başta evimden çekip gitmezdi. Ayrıca eğri oturup doğru konuşmak gerekiyordu; bana hiçbir şekilde söz vermemişti.

Bir kez bile.

Bu yüzden kendimi hiçbir şey yapmamaya, yarın hastanede onu göreceğim ana kadar beklemeye zorladım. Yüzünü görüp sesini duyduğumda, beden dilini incelediğimde sorunu anlayabilirdim.

Plakçalarım Dionne Warwick'in "Always Something There to Remind Me" plağını takıp notaların tüm eve yayılmasına izin verdim. Şarkının sözleri hüznü olsa da melodi hızlıydı ve içimdeki hisler savaşına tam uyuyordu.

Duygularımı içimden atmak için bir şiir yazdım. Benim için bile berbat bir şiirdi, kafiyeli bile değildi. O kadar çok sözcüğün üstünü çizip tekrar yazdım ki en sonunda kâğıtta devasa bir mürekkep lekesi oluşmuş gibi göründü. Bu nedenle de şiirin adını “Leke” koydum.

Sonra da kâğıdı şifoniyerimin üzerindeki, annemden kalan eski mücevher kutusuna, diğerlerinin yanına yerleştirdim.

Sakinleşmek için derin bir nefes alıp nefret etsem de papatya çayı demledim ve oturup manikür yaptım. İş için tırnaklarımı kısa tutmam gerekiyordu, bu yüzden sadece törpüleyip kenarlarındaki derileri temizledim ve güzel hissetmek için lavanta rengi oje sürdüm.

Dün olduğum gibi mutlu olmak için elimden geleni yaptım.

Akşam çöküp de zihnimdeki karmaşa çözülmeyince telefonumu alıp kız kardeşim Tuni’yi aradım. Chrissy hayalci, romantik ikizdi, Tuni ise mantıklı ve net olandı. Yani bir şeyleri çözüme kavuşturmak istiyorsam aramam gereken kişi oydu.

İkinci çalışta cevap verdi. “Selam Vivi! N’aber?”

O anda dehşet içinde fark ettim ki gözyaşlarım akmak üzereydi. Ben sık ağlayan biri değildim. Hiçbir zaman salya sümük olmaz, hıçkırıklara boğulup saçma sapan şeyler söylemezdim.

“Ben annem gibi miyim?” diye sordum kardeşime, boğuk sesle.

Soru ağzımdan öylece çıkıvermişti. Düşündüğüm bir şey değildi ama baştan beri asıl endişemin bu olduğunu şimdi görüyordum. Annem sıcakkanlı, harika biriydi ve tüm hayatını, onun yanında kalmayı beceremeyen, gecenin bir yarısı o uyurken çekip giden, onu asla hak ettiği gibi sevmeyen bir adama âşık geçirmişti.

“Ne?” dedi Tuni, az önceki neşesi sesinden silinmişti.

“Annem gibi miyim?”

Arka planda bir sandalyenin çekilme sesi, sonra da hışırtılar yükseldi. Kardeşim bunun oturarak konuşulacak bir mesele olduğunu anlamış olmalıydı.

“Kesinlikle annem gibisin. Tabii bunu iltifat olarak almalısın.”

Yeni kurumuş ojeli tırnağımla oynadım.

“Hayır. Demek istediğim, konu erkekler olunca annem gibi miyim?”

“Eh, annem sadece tek bir adamla ilgileniyordu ve seçimi pek de sağlıklı sayılmazdı.”

“Kesinlikle.”

“Ama babam onu sevmiştir.”

“Sevmiş miydi gerçekten?”

“Öyle olmasını umut ediyorum. Annem için. Onları birlik-
teyken izlediğimi hatırlıyorum. Babam etraftayken onu mutlu
ederdi. Düşünceme göre onu kendince seviyordu.”

“Ama bu yeterli değil, Tuni! Annem onu tüm kalbiyle sevi-
yordu ve geri dönmediğinde çok fena çöktü. Bunu gözlerimle
gördüm.”

Ben Connor’ı o kadar sever miydim?

Sanırım eninde sonunda severdim. Bu ilişki devam etse ona
öyle bir âşık olurdum ki bir parçasının bende olacağından emin
olsam beni yıkmasına bile izin verirdim.

“Bu hiç doğru değildi,” diye ısrar ettim.

“Haklısın, doğru değildi,” dedi kardeşim yumuşak bir sesle.
“Ama annem farklı bir seçim de yapabilirdi, Violet. Bunu yapabi-
lecek kadar güçlüydü. Fakat tek istediği günahlarıyla kusurlarıyla
babamdı. Tabii ki anneme benziyor olman senin de aynı seçimi
yapacağın anlamına gelmez.”

Sözleri, ağrıyan kalbimi yatıştırdı ve paniğimi hafifletti.

“Evet.” Burnumu çektim. “Mantıklı.”

“Neyin var Vivi? Orada neler oluyor?”

Annem öldükten sonra ailenin reisi ben olsam da kardeşlerimin ebeveyni olmamıştım. Evdeki yetişkin bendim ama hayatı dördümüz paylaşmıştık. Bu yüzden Tuni şimdi yetişkin bir kadinken hem canım kardeşim hem de en kıymetli arkadaşım.

“Birlikte çalıştığım bir adam var.” Sesim, Connor hakkında her konuştuğumda olduğu gibi yumuşadı. “Üç oğlu var ve boşanmış. Ama muhteşem ve çok eğlenceli biri. Ayrıca inanılmaz bir baba. Her neyse, uzun zamandır ondan hoşlanıyorum ve yakın zamanda arkadaş olduk. Sonra daha da yakınlaşıp seks yaptık ve cidden *harikaydı*. Anlatamayacağım kadar harika.”

Kalbim güzel anılarla genişledi ama sonra son teknoloji, paslanmaz çelik bir meyve sıkacağına sıkışmış gibi ezildi.

“Ama sonrasmda hiç beklemediğim gibi davrandı. Ben uyurken gitti ve o zamandan beri de aramadı. Nedenini bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Tuni bir süre sessiz kaldı.

Sonra, “Bazı erkekler karmaşık birer pislik olabiliyor,” dedi.

Bugün ilk defa kahkaha attım.

“Boşandığımı mı söylemiştin?” diye sordu.

“Evet.”

“Belki de büyülü vajivajinin gücü ona fazla gelmiştir. Daha önce başı yandıysa temkinli davranıyor olabilir.”

Connor’ı evli olduğu zamanlarda tanımıyordum. Ben Lakeside’a taşındığımda çoktan boşanmıştı. Hemşirelerin dedikodularından duyduğum kadarıyla sonrasmda başkalarıyla çıksa da ciddi bir ilişkisi olmamıştı ve Callie’ye göre, çıktığı kadınlarla deneyimleri korkunçtu. Şimdi kaçışının sebebi bu olabilir miydi?

“Olabilir.”

“Ya da belki çocuklarından biriyle ilgili bir şey olmuştur. Bir telefon gelmiştir ve not bırakmadan gitmesi gerekmiştir. Bu da mümkün.”

Ben de bir keresinde Chrissy yemek yaparken kazara perdeleri yakıtığında akşam dersimin ortasında ayrılıp eve koşmak zorunda kalmıştım. Kardeşim yangın tüpüyle alevleri söndürmüştü ama itfaiye görevlileriyle konuşup her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekmişti.

“Bu hiç aklıma gelmemişti. Umarım her şey yolundadır. Oğullarının üçü de mükemmel ama sonuçta hâlâ çocuklar.”

Connor’ın yüzünden göğsüme yerleşen ağırlık yavaş yavaş kalkıyordu.

“Bu gece vardiyası olduğundan bahsetmişti. Yarın sabah vardiyamdan önce erkenden hastaneye gidersem onu çıkmadan yakalayabilirim.”

“İşte böyle,” dedi Tuni. “Şimdi ne yapacağını biliyorsun. Ama ne olursa olsun şunu unutma Vivi, sen bir hazinesin. Değer verdiğin insanları sevmekte çok iyisin ve sevgine layık olanlar bir şekilde bunu görüp hissedecek, sana aynı şekilde karşılık vermek isteyecektir. Buna denge kanunu denir. Bilim yani.”

Tekrar güldüm. “Seni seviyorum, Petunia. Teşekkür ederim.”

“Ben de seni seviyorum ablacığım. Bir şey değil.”

Ertesi sabah erken saatlerde Connor’ı hekim odasında, dolabının önünde buldum.

Sırtı bana dönük olduğundan bir süre eşikte dikilip onu inceledim. Artık üstümdeyken ve arkamdayken nasıl hissettirdiğini bildiğim, kürekkemiklerini ve belini avuçlarımın altında hisset-

tiğim, tadını ve kokusunu aldığım, baş döndürücü inlemelerini duyduğum için ona daha çok çekiliyordum. Birazcık yediğinizde daha fazlasını istediğiniz şeker bağımlılığı gibi bir şeydi bu.

Dolabının şifre kilidini çevirirken ona doğru ilerledim. O becerikli parmakların neler yapabildiğini; beni nasıl okşayıp kışkırttığını ve tatmin ettiğini hatırladığımda nefesim kesildi.

Ama şehvet sisinin arasından hemen çıkıp Connor'ın yanında durdum. "Selam, Connor!"

Sesimdeki tiz coşku yüzünden içten içe kendimi azarladım.

Rahatça, "Selam, Violet," dediğinde sesinin sıcak tınısı müstehcen anıları yeniden canlandırdı.

Düşünceleri geri itip, "Nasılsın?" diye sordum.

"İyiym." Gülümsedi. "Çok iyiym. Acil serviste hareketsiz bir geceydi. Sadece kulak enfeksiyonu olan bir çocuk, yüklü bir doz penisilinle hallolan bir klamidya vakası ve iki dikiş atmamız gereken bir hasta geldi."

"Süper."

"Aynen."

Odada yalnız olsak da ona yaklaşıp sesimi alçalttım.

"Seninle... geçen gece hakkında konuşmak istemiştim."

Göz alıcı gülümsemesi yüzüne yayılırken gözleri ısındı.

"Öyle mi? Ne konuşmak istedin?"

"Şey, yani, uyandığımda sen... gitmiştin."

"Evet." Bu gayet normalmiş, zaten bunu beklemem gerekirmiş gibi kafa salladı. "Eve, oğlanların yanına dönmem gerekiyordu, sen de uyuyordun. Uyanınca yapacak işlerin olur, sana ayak bağı olmayayım diye düşündüm."

Pekâlâ, bu mantıklıydı.

Biraz.

Hayatımın en yoğun ve en samimi cinsel deneyimlerinden birini yaşattıktan sonra hoşça kal demek için beni uyandırmaması ve sonrasında arayıp sormaması dışında.

O anda zihnimde yıkıcı bir düşünce belirdi. Belki de birlikte geçirdiğimiz gece Connor için o kadar da muhteşem değildi. Belki de... hayal kırıklığına uğramıştı. Söylemeye çalıştığı bu olabilir miydi?

“Ama... iyi vakit geçirdin, değil mi?” diye sordum, yanaklarım Mordor’daki Hüküm Dağı dibi cayır cayır yanarken.

“*Harika* vakit geçirdim, Violet.”

Ciğerlerimi sıkkan kaygı, sözleriyle birlikte parmaklarını gevşetti. Çünkü bana bakarken Connor’ın gözlerinde samimiyet, ilgi ve saf, sonsuz bir sevecenlik vardı.

“Eğlenceliydi.”

Bir dakika. Ne?

“Eğlenceli mi?”

Şimdi de papağan gibi onu tekrar ediyordum. Kalbi tuzla buz olmak üzere olan aptal bir papağan gibi.

“Evet,” dedi metal dolap kapağını kapatırken. “Bir ara tekrar yapalım. İkimiz de müsait olduğumuzda. Keyfimiz bilir, değil mi?”

Keyfimiz mi bilir? Bu adam ciddi miydi?

Düşüncelerim kafamın içinde sarmallar çizerken ve ruhum yavaş yavaş ölürken şarjı bitmek üzere olan bir robot gibi kafa salladım.

Ama sonra çantasının askısını omzuna asmasını izlerken göğsümün içinde minik, turuncu bir alev yandı ve hayal kırıklığımdan, utancımdan beslenerek giderek büyümeye başladı. Başımdaki ağrı akkor bir öfkeye dönüştü.

Öfkelenmek kolaydı.

Küçük düşürülmüş bir kadının yakıcı, vahşi gazabını kimse hafife almamalıydı.

Siktir git, Connor Daniels! Bunu dışımdan söylemedim ama zihnimde çatılara çıkmış haykırıyordum. Çünkü bunu cidden hak etmişti.

Bir oda dolusu testereyle işkenceyi de hak etmişti.

Ben ona yıllardır hayranken gezegendeki diğer şerefsizler gibi davranmaya nasıl cüret ederdi?

Güzel sesine, kusursuz kişiliğine, seksi kollarına ve efsanevi penisine, keskin doktor beynine ve nazik, büyüleyici baba ruhuna içten içe lanetler okudum.

“Elbette, keyfimiz bilir.” Dudaklarımı gergin bir gülümsemeyle birbirine öyle bir bastırdım ki neredeyse yara açılacaktı. Ama o bana bakmadığı için fark etmedi. “On numara olur.”

On numara ifadesini normalde asla kullanmazdım. *Madmen*’in bir bölümünden aklımda kalmıştı ve şu anda da o dizi gibi destansı bir saçmalığın ortasında olduğumuz için uygun gelmişti.

Bundan böyle Connor’a göstereceğim tek şey bu olacaktı. Sahte Violet.

Gerçek Violet’in hiçbir parçasını göremeyecekti. Ne gülümsememi ne kahkahalarımı... ne de kalbimi.

Buraya kadardı.

Connor omzumu sıktı. “Süper. Sana iyi çalışmalar, Violet. Sonra görüşürüz.”

Ve odadan çıkıp gitti.

Violet bu sabah soyunma odasında yanıma geldiğinde her şeyin yolunda olduğunu, durumu ustaca ele aldığımı ve onun ilgisini uyanık tuttuğumu düşünmüştüm. Hevesliydi ve daha fazlası için tekrar tekrar gelmeye hazırdı.

Sonrasında bütün günü telefonumu kontrol etmekle geçirdim. Beni evine davet eden, birlikte yemek yemeyi teklif eden ya da en azından bir sonraki koşumuza ne zaman çıkacağımızı soran bir mesaj atmasını bekliyordum.

Timmy, tanıdığı kızların ilk adımı atmaktan hoşlandığını söylemişti. Bağımsız olduklarını, dizginleri ellerinde tuttuklarını ilan etmek için yaptıkları bir güç gösterisiydi bu. Ben de Violet'i bundan mahrum bırakmak istememiştim.

Ama ne bir mesaj geldi ne de telefon. Sonraki günlerde de boşuna bekledim.

Sağlam bir ilişkideyken kadınlar, partnerlerinin tam bir hanımcı olmasına bayılırlardı. Özgüvenleri artar ve başka kadınlarla yatıp kalkmadığınızı bilerek başlarını yastığa rahat koyarlardı.

Tabii ki burada zamanlama çok önemliydi. Hanımcılığa çok erken başlamak acınasıydı ve çekiciliği anında yok ederdi.

Fakat günler geçtikçe Violet'le aramız bir tuhaf olmaya başladı.

Her şey farklıydı.

Yanlıştı.

Sonraki iki hafta boyunca bir kez bile koşuya çıkmadık. Sonunda riske girip birkaç kez ben teklif ettim ama meşgul olduğunu söyleyerek reddetti. İki sefer evet dedi ancak onları da sonradan iptal etti.

Öğle yemeğinde hiç beraber oturmadık, serviste vakalar arasında muhabbet edip şakalaşmadık. Violet dalgın ve mesafeliydi.

Bir sabah işe giderken köşedeki kafede durup çok sevdiği *frappe-macchiato-latte* saçmalığından aldım. Hastaneye girdiğimde Violet hemşire istasyonundaki bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Beni henüz görmemişken onu izleme fırsatını değerlendirmek istedim.

Bugün kalm, siyah, kare çerçeveli gözlüğünü takmıştı. Onu uzun uzun öpebilmek için gözlüğünü çıkardığımı hayal ettiğimde dilim karıncalandı çünkü nefis, seksi, yakıcı tadı hâlâ damagımdaydı. Kollarını ve bacaklarını bana doladığımda, genzinden o ateşli iniltileri çıkardığında, dapdar ve sıcacık kadınlığıyla beni sardığında nasıl hissettiğimi hâlâ hatırlıyordum. O gece tahrik olurken Tanrı'mın yüzünü gördüğümü sanmıştım.

Hemşirelerden biri Vi'ye benim duyamadığım bir şey söyleyince genç kadının dudakları seğirdi. Ve hasret tüm şiddetiyle kalbimi ele geçirdi. Onunla konuşmayı, gülümsemesini görmeyi, kahkahasını duymayı özlemiştim. Onu özlemiştim, nokta.

Elimdeki bardağı sıkıp başımı iki yana salladım.

Topla kendini, Daniels. Havalı ol.

“Selam.”

“Selam.” Tebessüm etti ama gergin ve soğuktu.

Büyük boy karton bardağı ona uzattım.

“Gelirken Magnifique Kafe’ye uğrayıp senin için bunu aldım.”

“Ne hoş.” Bardağı aldı. “Sağ ol, Connor.”

Zafer kazanmıştım sanki. Küçük bir zaferdi ama Everest’e bile adım adım tırmanılırdı.

Sonra Violet, hemşire istasyonunun arkasından çıktı ve bardağı olduğu gibi çöp kutusuna attı. Dolu karton, kutunun dibine güm diye çarpınca umutlarım da onunla birlikte parçalanıp gitti.

“Ama fazla kafein tüketmemeye çalışıyorum.”

Yavaşça başımı salladım. “Anladım.”

Violet başka bir şey demeden, arkasına bile bakmadan gitti.

Harika. Mükemmel.

Siktir.

Bu olaydan bir hafta sonra Brayden’i birinci sınıf öncesi zorunlu okul turundan almak için lise binasına gittiğimde onunla tekrar karşılaştım. Ben Spencer’la tribünlerde otururken Vi de pistte koşuyordu.

Aşağı inip karşıma çıktım. “Selam. Burada ne yapıyorsun?”

Koşmayı bırakıp nemli kâküllerini alnından geriye iterek omuz silkti. “Hep ormanda koşuyorum, artık biraz değişiklik yapayım dedim. Burası dümdüz; takılabileceğim engeller ya da beklenmedik çukurlar yok.”

Bana, kadınların bir şeyler söylerken esasında başka şeyler ima ettiğinde ve zihinlerinin okunmasını beklediğinde baktığı gibi bakıyordu.

Violet’in öyle bir kadın olduğunu hiç düşünmemiştim... ama sanırım yanlışmıştım.

Kafasını eğip Spencer'a baktığında tavrı tamamıyla değişti. Gözlerindeki donukluk ve ilgisizlik yok olup yerini sevecenliğe bıraktı. Gülümsemesi doğal sıcaklığı ve samimiyetiyle doluydu.

"Merhaba, Spencer. Nasılsın? Seni gördüğüme çok sevindim."

"Merhaba, Violet! Dadılık pozisyonu hâlâ açık. Düşünmeye devam ediyor musun?"

"Evet." Nazikçe güldüğünde kıskançlık kemiklerime kadar işledi. Kendi çocuğumu kıskanmak saçma sayılmazdı, değil mi? "Hâlâ düşünüyorum."

Violet yüzünü bana çevirdiğinde ölü gözler geri dönmüştü.

"Ben artık koşuma döneyim. Görüşürüz, Connor. Ya da görüşmeyiz. *Keyfimiz bilir*, değil mi?"

"Bunlar pazar sabahı için son derece ciddi düşünceler," dedi masada karşımda oturan Tim. "Düşündüğünü buradan bile duyabiliyorum."

Garrett dikkatini bana çevirdi. Daniels çetesi olarak, haftalık geleneksel *bagel* kahvaltımız için ebeveynlerimizin evinde toplanmıştık.

"Harbiden biraz... dertli görünüyorsun."

"Aynen," dedi Ryan. "*Çavdar Tarlasında Çocuklar* kitabına kim işedi? Holden Caufield mı?"

Garrett ona tuhaf bir bakış attı. "Edebiyata mı merak saldın?"

Ryan omuz silkti. "Dün akşam Josephina'ya İngilizce ödevinde yardımcı oldum."

"Ah, anladım. İngilizce dersine Dillinger giriyor. Adam miskin teki. Okuma listesini 1995'ten beri güncellemedi."

"Hey!" Angela masanın diğer ucundan onlara el salladı. "Konuya odaklanıp Connor'ın neden ergen kızımдан daha karamsar göründüğünü öğrenebilir miyiz lütfen? Umalım ki Dean'ın düğününe getirdiği güzel kızla alakalı olmasın. Onu sevmiştim."

"Violet'i ben de sevdim," diye ekledi Callie. Çünkü aşk hayatım her zaman aile meselesiydi. "İkiniz çok iyi anlaşıyor gibiydiniz. Oğlanlara karşı da iyiydi."

İçimi çekip ağzımdaki baklayı çıkarmaya hazırlandım. Kardeşlerimin eşleri harika insanlardı ama bir şeyi merak ettiler mi *rottweiler* köpekleri gibi dişlerini batırır, istediklerini alana dek bırakmazlardı.

"Aslında onunla alakalı. Düğünden sonra aramız gayet iyiydi. Birlikte koşuya çıkıyor, mesajlaşıyorduk. İyi anlaştığımızı sanıyordum. Ama şimdi..."

Seks kısmını atladım. Ebeveynlerimin mutfak masasında cinsel hayatımı paylaşmak aşırı garip olurdu.

"... benimle konuşmuyor. Hem de hiç."

"Belki de ulaşılması zor kadını oynuyordur," diye fikir yürüttü Tim. "Yemi yuttuğunu biliyor, bu yüzden kancayı daha derine batırmak için oltayı çekiştiriyor. Onu görmezden gelmelisin. Ya da hakaret etmelisin. Hakareti severler."

"Hakaret mi?" Kardeşim aklını yitirmiş olmalıydı.

"Kesinlikle. Negatif yorumlar çok işe yarar."

"Hayır. Violet öyle biri değil."

"Hepsi öyledir, dostum." Bir süre daha düşündü. "Başka bir seçenek de seni oyalıyor olması. Kızlar bunu sürekli yaparlar; doğalarında var. Muhtemelen senden başka iki erkekle daha koşuya çıkıyordur."

"Dur bir dakika." Angy elini kaldırdı. "Romantik ilişkiler konusunda neden Timmy'den tavsiye alıyorsun sen? Ya da... herhangi bir konuda?"

“Kalbimi kırdın,” dedi en küçük kardeşim.

“O, Violet’le aynı yaşta,” dedim Ryan’ın karısına. “Ve bekâr. Siz yıllardır bekâr değilsiniz. Flört dünyası lanet olası bir vahşi orman gibi.”

Angy başını iki yana sallıyordu. “Timmy’nin bir tipi var. O, kızlarla çıkıyor. Ahlaki açıdan sorgulanabilir, kafası pek çalışmayan, genç ve...”

“Ateşli kızlarla,” dedi Tim.

“... toy kızlarla,” diye bitirdi Angela. “Violet olgun bir kadın. Onu görür görmez anladım. Ve aklı başında hiçbir kadın senin gibi bir erkeği sebepsiz yere görmezden gelmez.”

Tam bir Brooklyn kadını gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ne yaptın?”

“Hiçbir şey yapmadım.” Kaşlarımı çattım.

Ryan ile Garrett gülmeye başladılar. Resmen kahkahalar atıyorlardı. Garrett’in gözünden yaş bile gelmişti.

“Acayip komik bir sahne.”

“Gerzeğin önde gidenisiniz, biliyorsunuz değil mi?” dedim onlara.

Ryan masayı işaret etti. “Bizim bekârlık günlerimiz geride kalmış olabilir ama bu söylediklerine gerçekten inanıyorsan fazla bekâr kalmışsın demektir.”

Callie, *puzzle*’ın son parçasını yerine yerleştirdi. “Sen yanlış bir şey yapmadığını düşünüyor olabilirsin, Connor. Ama Violet kesinlikle yanlış bir şey yaptığını düşünüyor olmalı.”

Bakışları altında ensem kaşınıp yanmaya başladı.

“Aslında... bir şey var. Belki sebep odur.”

“Al işte,” dedi Ryan.

Angela beklenti içinde kaşlarını kaldırdı.

“Onunla yattım,” diye itiraf ettim. “Sonra o uyurken kalktım ve... evinden ayrıldım.”

Tim ellerini çırpıp eşek gibi anıarak gülmeye başladı.

Başımın belada olduğunu o anda anladım.

“Süper!”

“Hayır.” Callie ona otoriter ğretmen bakışıyla baktı. “Hiç de süper değil.”

“Efsane ya!” diye ısrar etti Timmy. “Kız çok fena kızmış olmalı.”

“Ne demek istiyorsun?” dedim kardeşime. “Onu kızdırmak istemiyorum.”

“İstediğin belli. Yakala ve saklan, gel ve git, kaç ve seni kovalamasını bekle. Bu oyun böyle oynanır.”

Tim’in yüzüne baktım.

“Violet benim için oyun değil, Tim. Ona değer veriyorum.”

Nihayet durumu çaktı ve yüzünde anlayış belirdi. “Ah.” Şimdi endişeli görünüyordu. “O zaman bir problemin olabilir.”

Kahretsin.

“Dinle,” dedi Angy, oturduğu yerde eğilerek. “Mesele o kadar karmaşık değil. Oyunlar oynamak ve tek gecelik ilişkiler yaşamak istiyorsan Timmy’yi dinlersin. Ama bu kadınla dürüst, olgun bir ilişki istiyorsan kendi kalbine güvenmelisin. Kalbin sana ne diyor, Connor?”

Kalbim, geçirdiğimiz o samimi gecenin ve harika seksin ardından ona alan tanımamın, bir gün sonra karşılaştığımızda sanki benim için hiçbir önemi yokmuş gibi bir ara tekrar yapalım dememin Violet’in hoşuna gitmediğini söylüyordu.

Kalbim, bu denklemde ahmaklık eden tarafın ben olduğumu söylüyordu.

Fakat asıl soru şuydu: Şimdi ne yapacaktım?

Ertesi gün cevap kucağıma düştü. Ve neredeyse aklımı kaçırmama neden oldu.

Çünkü Violet başka biriyle çıkıyordu. Adam onu almak için hastaneye kadar gelmişti.

Acil servis personel girişinin otoparkında durdukları sırada camdan onları izledim. Adam uzun boyluydu, siyah saçları vardı ve Violet'ten birkaç yaş küçük görünüyordu. Vi, eskiden bana da gülümsediği gibi mutlulukla kocaman gülümseyerek adama koştu ve kollarını boynuna sardı, onu sıkıca kucaklayıp ayaklarını yerden kesmesine izin verdi.

Bunu gördüğümde içimde bir şeyler koptu ve ihtiyat denen şeyi travma odasmda, tıbbi atıklarla birlikte bıraktım.

Çift kanatlı cam kapı bile önümden çekildi.

Pekâlâ, tamam, kapı sensörlüydü.

Ama öyle olmasaydı da öfkemin derecesini görünce tereddütsüz açılırdı.

“Benimle taşak geçiyor olmalısın.”

Violet bana dönüp afallamış gibi baktı. Dolgun dudaklarının nasıl aralandığını görünce onu öpmek ve hiç bırakmamak istedim.

“Pardon?”

“Haftalardır bana soğuk yapıyorsun. Planlarımızı iptal ediyor, sana aldığım kahveyi çöpe atıyor, iş hakkında olmadıkça yüzüme bile bakmıyorsun. Şimdi de kalkmış bu yavşakla mı kucaklaşıyorsun?”

Evet, bu doğrudu. Bu kelimeyi kullanmıştım.

Yav-şak. Haksız mıydım?

Violet gözlerini benimkilerden ayırmadan, yavşağa hitaben özenli ve dengeli bir tonla konuştu. “Darren, lütfen beni arabada bekler...”

İşte o an kendimi kaybettim.

“Darren mı? Adı *Darren* mı?! *Tatlı Cadı*’nın kocası gibi mi? Ne yapacaksın, ha? Ne yapabilirsin?” Eski dizideki sarışın kadının yaptığı gibi burnumu oynatabilmek için parmaklarımı kullandım ve aptalca bir çınlama sesi çıkardım.

Sonra birden durdum... çünkü *cidden* saçmalıyordum.

Ama bu, Darren cesaretini toplayıp göğsünü kabartarak üze-rime yürümeye kalktığında geri adım atacağım anlamına mı geliyordu? Tabii ki hayır.

“Sen de kimsin be?”

Dibine kadar girdim. “Kim olduğumu mu bilmek istiyorsun?”

Kafasını omuzlarından ayırıp kıcına sokmak üzere olan adamdım. Lanet olası bir doktor olduğum için bunu nasıl yapacağımı da çok iyi biliyordum.

Genç adam bana parmağını doğrulttu. “Bir dakika, kim olduğun umurumda bile değil. Eğer ablamla bir daha o şekilde konuşursan...”

Kafamda bozuk plak sesi yankılandı.

Konuşmasının geri kalanının fazlasıyla ilgi çekici ve tehditkâr olduğundan emindim ama tüm dünyam söylediği bir kelimeyle durmuştu. “Ablan mı?”

Violet aramıza girdi. Parlak dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı ve gözlerinden kıvılcımlar fişkurtuyordu. Daha önce de güzel olduğunu düşünüyordum ama öfkeliyken bambaşkaydı.

“Evet, Connor. *Ablasıyım*. Yani bu yavşak...”

“Hey!” diye bağırdı Darren.

“... benim *kardeşim!*”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ah.”

Çenemi kaldırdım ve haysiyetimi kendi kendime ayaklar altına almış olsam da dik durmaya çalıştım.

“Şey... bu biraz garip oldu sanırım.”

Violet’in boğazından sinirli bir hırıltı, burnundan öfkeli dumandar yükseldi. Saldırmaya hazır, güzel bir boğa gibi görünüyordu. Kolumu tutup beni hastane binasının gölgesi altına çekti.

“Ne oluyor sana Connor?”

“Onunla çıkıyorsun sandım.”

“Çıkıyor olsam ne olacaktı?! Senin neden umurunda?!”

Ensemden soğuk utanç terleri aktı. Bu işi fena batırmıştım. Ellerimi hüsrarla yumruk yaptım. “Umurumda çünkü eskiden koşu partneriydik,” dedim haşın bir sesle. “Arkadaştık. Ama artık değiliz. Ve senin bunu hiç...”

Sustum. Çünkü ağızımdan çıkanların hiçbirisi doğru değildi. Korku ve savunma içgüdüleriyle ürettiğim bahanelerdi sadece. Ona söylemek istediklerim çok farklıydı.

Ve bir an önce *söylemeliydim*.

“Aslında, bu söylediklerimi unut. Gerçek şu ki... senden hoşlanıyorum, Violet. Kahretsin, hem de çok hoşlanıyorum. Ve seni *özlüyorum*.”

Vi bana baktı ve şokla fısıldayarak, “Gerçekten mi?” dedi.

“Tanrım, evet. Gerçekten. Birlikte geçirdiğimiz gece inanılmazdı, mükemmeldi. Yanında uyandığımda öyle güzeldin ki ben... kafayı yedim.”

“Öyle mi?”

Kafa salladım. “Çünkü sana hissettiklerimi birine karşı hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu yüzden evinden ayrıl-

dım. Ve kapından dışarı adım attığım andan beri bunun pişmanlığını yaşıyorum.”

Kafasını yana eğerken gözlerinde sersemlemiş bakışlar vardı.

“Öyle mi?”

“Evet, Vi. Öyle.”

“Ama... haftalar oldu. Neden şimdiye kadar bir şey demedin?”

Flört kitaplarından, internet sitelerinden okuduğum bilgileri ve Tim’den aldığım aptalca tavsiyeleri zihnimdeki çöp tenekesine fırlattım.

Violet’le aramdaki şey beni mahvedebilirdi. Bunu şimdiden hissedebiliyordum. Eğer işler yoluna girmezse yıkılabilirdim. Evliliğim bittiğinde çekmediğim kadar acı çekebilirdim.

Yine de... Violet bu riske değirdi.

“Çünkü tek düşünebildiğim sensin. Senden ikinci bir şans isteseydim ve hayır cevabı alsaydım ne yapardım bilemiyordum. Ama konuşmazsam, bir şey sormazsam her şeyi düzeltebilmek için umudum olacaktı. Bir şansım olacaktı ve...”

Gerisini getiremedim çünkü Violet tişörtümün önünü kavrayıp beni kendisine çekmiş ve tatlı, dolgun dudaklarını benimkilere yapıştırmıştı.

Onun leziz ağzı dışındaki tüm düşünceler aklımdan uçup giderken kollarımı beline sıkıca sardım ve uzun zaman sonra nihayet yumuşacık, esnek bedenini hissedebildim. Dillerimiz hararetle buluşup birbirine karıştı ama sonra çenesini tutup onu daha nazik şekilde öptüm. En sonunda durup alınlarımız ve dudaklarımız dokunur halde dikilip yavaşça birbirimizi içimize çektik.

“Tam bir ahmaksın,” diye fısıldadı ağzuma doğru.

“Öyleyim,” dedim. “Bunu şimdi fark etmen iyi oldu. Sonraki ahmaklıklarımızda zaman kazanmış oluruz.”

Güldü. “Vardiyan ne zaman bitecek?”

“Yarın sabah onda. Sonra iki gün boşum.”

“Ben de üç gün boşum.”

Nerede olduğumuzu hatırlamış gibi etrafına bakındı. Eh, bizim hatırlaması gerekiyordu.

“Pekâlâ. Şimdi kardeşimle yemeğe gideceğim çünkü onu bir yıldır görmedim. Sen de artık...”

“Evet.” Başparmağımla omzumun arkasını gösterdim. “Doktorluk görevi. Hastalar. Tıp.”

“Aynen öyle.” Tekrar güldü. “Eve döndüğünde birazcık uyu-yup bir şeyler yedikten sonra oğullarınla vakit geçirmek istersin sanırım, değil mi?”

Kahretsin, çocuklarımı düşünmesine, onlarla vakit geçirmenin benim için uyumak ve yemek yemek kadar önemli olduğunu bilmesine bayılıyordum. Çocuğu olmayanlar bunu pek düşünmezdi... ama Violet düşünüyordu. Bu da beni *fena* tahrik ediyordu.

“Yani bana öğleden sonra ya da akşam yemeğinden sonra gelebilirsin.”

“Hayır. Seni dışarı çıkarmak istiyorum. Birlikte yemeğe gidelim.”

Koyu gözleri büyüdü.

“Randevu gibi mi?”

Sesim net, berrak ve kararlıydı. “Yüzde yüz randevu gibi, evet.”

Dolgun dudakları ışıltılı bir gülümsemeyle gerildi. “Peki.”

Kafa salladım. “Peki,” derken sesim rahatlamayla yumuşamıştı.

Gözlerini üzerimden ayırmadan erkek kardeşine doğru ilerledi. “O zaman yarın görüşürüz.”

“Görüşürüz.”

“İyi çalışmalar, Connor.”

“Sana da kardeşinle iyi eğlenceler.”

Kardeşinden bahsetmişken... Genç adama özür diler gibi baktım.

“Hey, Darren, normalde böyle pislik gibi davranan biri değilimdir. Ayrıca Darren çok iyi bir isim. Tam bir klasik.”

Darren gülerek kafasını iki yana salladı. “Sıkıntı yok, dostum.”

Hastaneye girerken kendimi bambaşka bir adam gibi hissediyordum. Daha şanslıydım. Haftalardır, belki yıllardır olmadığım kadar hafıttım.

“İkiniz öpüşüp barıştınız mı?” diye söylendi, Hemşire Stella. Huysuz olsa da akıllı biriydi; bu departmandaki herkesin kirli çamaşırlarını sadece bakarak ve dinleyerek bilirdi.

Onu tutup döndürerek zihnimde çalan “Brown Eyed Girl” şarkısıyla dans ettim.

“Hayat güzel, Stella. Hayat. Çok. Güzel.”

Kadın kıkırdayarak beni itti.

“Böyle düşünmene sevindim, kovboy.” Göğsüme iki dosya bastırdı. “İki numaralı muayene odasında bir zona hastamız var. Dört numaralı odada da rektumda yabancı cisim vakası bekliyor ve durum hiç parlak değil.”

İrin dolu yaralarla ve rektuma sokulan yabancı cisimlerle uğraşmak bile neşemi söndüremezdi.

“Mükemmel. Hadi bakalım, tedavi vakti.”

Koridora geçtim ve *Kahvaltı Kulübü* filminin sonunda Judd Nelson’ın yaptığı gibi tek kolumu havaya kaldırarak ilerledim.

“**B**ir dakika. Bu hiç mantıklı değil. Açıklaman lazım.”

Connor’ın siyah saçının bir tutamı göz alıcı şekilde alına düşmüş, lambanın yumuşak ışığı gözlerinin rengini açıp altın yansımalarla parlamasını sağlamıştı.

Daha önce hiç gitmediğim ama Connor’ın dediğine göre Doğu Yakası’nın en iyi taş fırın pizzasını yapan mütevazı, saklı bir restoran olan Boccone’s’taydık. Sipariş ettiğimiz pizzadan iki dilim yemiş, üçüncüsüne geçmiştim ve lezzet konusunda Connor’a hak veriyordum.

Bu akşam, planladığımız gibi tam yedi buçukta kapımı çalmıştı. Mükemmel kalçasını saran lacivert bir kot, kollarını kattığı açık mavi bir gömlek giymişti ve elinde bir buket çiçek tutuyordu. Benim için.

Kırmızı güller ve lavantalardan oluşan şahane buketi bana uzattıktan sonra puantiyeli mini elbisem, siyah dolgu topuklu ayakkabılarım ve arkasını salık bırakıp iki yandan tuttuğum

saçlarımla inanılmaz görüldüğümü söylemişti. Beni yiyecekmiş gibi baştan aşağı süzmesine bakılırsa ona inanmamak mümkün değildi.

Ardından eğilip bir centilmen edasıyla yanağıma küçük bir öpücük kondurmuştu ve bu davranışı oracıkta, antremin ortasında kucığına atlayıp onu çırılçıplak soymak istememe neden olmuştu.

Dışarı çıktığımızda benim için kamyonetin yolcu kapısını açtı ve elimi tutarak binmeme yardımcı oldu. Aracın içi yeni yıkatılmış gibi temiz ve ferah kokuyordu.

Aramızda, ilk randevularda oluşan o tuhaflık ya da tereddüt yoktu. İkimiz de heyecanlıydık, eğleniyorduk ve birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyorduk.

“Neyi açıklamam lazım?” dedim buz gibi biramdan bir yudum alıp üstdudağımdaki köpükleri yalarken.

Parmağını bana doğrulttu. “Sen Violet’sin.”

“Doğru.”

“Kız kardeşlerin de Chrysanthemum ve Petunia...”

“Kısaca Chrissy ve Tuni,” dedim kafa sallayarak.

“O zaman nasıl oldu da erkek kardeşinin adı *Darren* oldu?”

Soruyu bitirmeden kıkırdamaya başladı ve boğazından yükselen seksi hırıltı tüm uzuvlarımı pelteye dönüştürdü.

“Annem çiçeklere bayılırdı. Menekşe, kasımpatı ve petunya en sevdiklerindendi.” Başparmağımla işaretparmağımla, aralarında ufak bir mesafe kalacak kadar yakınlaştırdım. “Erkek kardeşimin adının Hyacinth” olmasına şu kadar kalmıştı.”

“Çocuğuna Daniel Brayden Daniels adını vermiş bir ebeveyn olarak bu benim bile tüylerimi diken diken etti,” dedi Connor yüzünü ekşiterek.

* (İng.) *Violet, chrysanthemum, petunia*; menekşe, kasımpatı, petunya. (ç.n.)

** (İng.) Sömbül. (ç.n.)

“Ama sonra annem okulda yıllarca sürecektir işkenceden onu kurtarmaya karar verip en sevdiği amcası Darren’in ismini seçti.”

Connor birasını kaldırdı.

“Annen çok akıllı ve nazik bir kadınmış.”

“Anneme,” dedim, bira kupasına kendiminkiyle vurarak.

“Kardeşlerinden buraya yakın yaşayan var mı peki?” diye sordu, pizzasından bir ısırık alıp tahrik edici şekilde çiğneme-ye başlamadan hemen önce. Yemek yemenin bu kadar çekici bir şey olabileceğini kim bilebilirdi? Fakat karşımdaki adamın lokmalarını çiğnerken ritmik bir şekilde hareket eden çenesi insanı günaha sokacak kadar ateşliydi.

“Hayır. Darren, istihbarat uzmanı olarak Almanyada yaşıyor ama işi hakkında konuşamayacağı için neler yaptığını bilmiyorum. Chrissy, Chicago’daki bir restoranda tatlı şefi. Tuni de Kaliforniya’daki Beverly Wilshire Oteli’nde karşılama görevlisi.”

“Sen neden Delaware dışına taşındın peki?”

Connor’ın soruları nezaket ya da sessizliği doldurma amaçlı değildi, cevapları gerçekten öğrenmek istiyordu. Anlattıklarını dinlerken bana doğru eğilmesi, beni tanımak istediğini gösteriyordu. Bunu bilmek öyle rahatlatıcıydı ki ona her sırrımı anlatmak, her gölgemi göstermek istiyordum.

Ona her şeyimi vermek istiyordum.

“İki buçuk yıl kadar önce dördümüz de aynı zamanda yuvadan uçtuk. Darren yurtdışında görevlendirildi, ikizler okullarından mezun olup işe kabul edildi. Büyüdüğümüz ev tek başıma yaşamam için fazla büyüktü ve annemin olduğu için hiç bana aitmiş gibi gelmiyordu.”

Connor başını salladı. “Ben de bu yüzden, burada yaşamaya devam edecek olmamıza rağmen yeni bir ev satın aldım. Çocuklarla bana ait olacak, yeni bir başlangıç yapmamızı sağlayacak bir yer.”

“Katılıyorum. Biz de annemin evini sattık, borçları hallettik ve öğrenci kredilerimizin bir kısmını ödeyip yaşayacak yeni yerler bulduk.”

Connor’ın gözleri yüzümü buldu.

“Sen Lakeside’i buldun.”

“Evet. New Jersey yakın ama uzaktı, farklı ama benzerdi. Hastanede tam zamanlı acil servis hemşireliği pozisyonuna başvurup kasabaya geldiğimde... ilk görüşte aşka tutuldum.”

“Şanslıyız desene.” Masanın üzerinden uzanıp parmaklarını benimkilerin üzerine koydu. İri ama biçimli, becerikli, dikkatli ve her zaman sıcak olan elleri gerçekten büyüleyiciydi. Elimi hafifçe sıktı. “En çok da ben şanslıyım.”

Gece yürüyüş yapmak için mükemmel bir haziran akşamıydı; sıcaktı ama nem yoktu, esiyordu ama fazla rüzgârlı değildi, bulutsuz simsiyah gökyüzü milyonlarca ışıltılı yıldızla kaplıydı. Akşam yemeğinden sonra tatlıyı es geçip birkaç blok ilerideki eski dondurmacı Soda Fountain’a yürüdük.

Ana caddede, *Yağmur Altında* filmindeki gibi dizi dizi sokak lambaları ve tenteli yerel dükkânlar vardı.

“Hey, Vi, bak şurada *bubble tea* satılıyor. Sen çok seversin.” Connor, kasabanın ihtiyarları ve liseli gençleri arasında çok popüler görünen pastel renkli standı işaret etti.

“*Bubble tea* tiksiniç bir şey.”

Güldü. “Evet, nefret ettiğini biliyorum.”

Yürümeyi bırakıp ona dönerek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Nereden biliyorsun?”

Çok iyi korunan bir sırrı açığa çıkarmak üzereymiş gibi yavaş bir nefes aldı, ardından kalçamı sahiplenici bir biçimde kavrayarak beni kendine çekti.

“Gözlemci biriyimdir. Pek çok şeyi fark ederim. Bir süredir... seni fark ediyordum.”

“Gerçekten mi Doktor Daniels?” diye sordum şakacı şekilde, kafesteki bir kuş gibi göğüs kafesime çarpan kalbimi fark etmemesini umarak.

“Fark etmemeye çalıştım ama olmadı. Her zaman oradaydın, Violet.”

Birkaç yıl önce izlediğim, şimdi adını hatırlamadığım bir filmde ana karakter fark etmeden süper güçlere sahip oluyor ve bir gün yolda yürürken kendini iki metre yukarıda buluyordu.

Ben de şu anda tam olarak öyle hissediyordum. Göklerde süzülüyordum.

Soda Fountain’a vardığımızda Connor’ın sipariş ettiği şekerli külahta çikolatalı dondurmasını yalamasını izlemek rüyalarımın gerçekleşmesi gibi bir şeydi. Ben bardakta, üstü rengârenk şekerlemelerle süslü, tereyağlı pikan cevizli dondurma istedim. Tam büyükannelere göre olması umurumda değildi, bu tadı çok seviyordum.

Binanın yanındaki yuvarlak ahşap masalara oturup dondurmalarımızı yerken sohbet ettik.

“Her zaman doktor olmak mı istemiştin?” diye sordum ona.

“Liseden beri, evet.”

“Sebebi neydi?”

“Matematik, biyoloji ve kimyada iyiydim. Bu işte iyi para olduğunu biliyordum, ayrıca her gün birilerinin hayatını değiştirebilecek olmak çok güzeldi. Bunu yapabileceğin pek fazla kariyer yok.”

Dondurmamı kaşığımla karıştırırken söylediklerini düşündüm.

“Neden acil tıp peki? Niye oftalmoloji ya da dermatoloji değil? Onların çalışma saatleri daha iyi.”

“Doğru. Ama acil servis asla sıkıcı olmuyor. Meydan okumaları seviyorum. O kapılardan içeri neyin gireceğini bilemiyorsun, bu yüzden daima hazırlıklı olmalısın. Ayrıca kontrolde olmayı da seviyorum.”

Dondurmalarımız bitince el ele tutuşup aheste aheste Connor’ın kamyonetine yürüdük. Bizimkisi bir tür yıldırım ilişkisiydi.

“Geçen sene radyolojiden Hanson’la randevuya çıktın mı?” diye sordu Connor.

“Hayır.”

“Ben öyle duydum.”

Başımı sağa sola salladım. “Sadece söylenti. Hastaneden kimseyle çıkmadım. Sen?”

“Ben de çıkmadım.” Birleşmiş ellerimizi salladı. “Sen hariç.”

“Neden bazı hemşireler sana kovboy diyor? Aralarında bir şaka mı? Seksle mi alakalı?”

Connor kafasını gökyüzüne kaldırarak kahkaha attı.

“Hayır, Violet. Kovboylukla alakalı fetişlerim yok. Düş kırıklığına uğrattıysam özür dilerim.”

Elini çe.ıştirdim. “Öyle bir şey düşünmedim.”

“Sadece bir lakap,” diye açıkladı. “Ara sıra kuralları çiğneyen, plansız şeyler yapan doktorlara böyle deniyor.”

“Bir keresinde bir solunum terapistini, çocuklarının önünde dövmekle tehdit ettiğin doğru mu?”

Connor’ın kötü çocuk gibi görünmesini sağlayan bu dedikoduyu Lakeside’da çalışmaya ilk başladığımda duymuş ve tabii ki fazlasıyla etkilenmiştim.

“Hayır, doğru değil,” dedi suratını asarak

Eh, dedikoduların çoğu yalan olurdu zaten.

“Solunum terapisti değil, göğüs hastalıkları uzmanıydı. Kıçını yataktan kaldırıp derhal hastaneye gelmezse evine gidip *karısının* önünde onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğimi söyledim.”

Ağzımı elimle örterek bir kahkaha patlattım. “Pek de farksız sayılmaz.”

Omuz silktili. “Görev başına bekleniyordu. Akut solunum sıkıntısı olan bir hasta acile varmak üzereydi ama beyefendi, sabahın ikisi olduğu için gelmemekte direniyordu,” diye açıklama yaptı. “Konuşmam işe yaradı. Adam rekor zamanda hastaneye ulaştı, hasta tedavi edildi ve ertesi gün taburcu oldu.”

“Hekim senden şikâyetçi oldu mu?”

“Olmaz mı?” Connor sırtıttı. “Ama yine olsa yine yaparım.”

Kendimi tutamayıp yüksek sesle iç geçirdim ve ona bir kahramanmış gibi hülyalı gözlerle baktım. Sonra tam arkasındaki karanlık dükkânın tabelasını fark ettim.

Retro Plak – Açılış Çok Yakında

“Vay canına!” Elini tutup Connor’ı dükkânın vitrinine doğru çekiştirdim ve içerideki kutu yığına baktım. “Burada yeni bir plak mağazasının açılacağından haberim yoktu.”

“Sen plak mı dinliyorsun? Gerçek plak? Bunun için fazla genç değil misin?”

“Zevkin yaşı yoktur, Connor.”

“Doğru.” Connor kapıdaki tabelayı inceledi. “Büyük açılış üç hafta sonraymış. İstersen o zaman tekrar gelebiliriz.”

Bu söylediği çok basit bir şeydi ama dünyamı sallamaya yetti. Çünkü gerçekler nihayet kafama dank etmişti. Connor’la yaşadığımız bu şey hayal, rüya ya da beyin sarsıntısı nedeniyle girdiğim komanın bir sonucu değildi, arkadaşlıktan ve sıradan seksten ötesiydi.

Somuttu. Hakikiydi. Gerçekten oluyordu ve... bu daha sadece başlangıçtı.

Boğazım heyecan ve diğer duygularla düğümlenirken sesim boğuklaştı.

“Çok isterim.”

Connor

Kahretsin, bu kız...

Bu kız aklımı başımdan alıyordu. Ona giderek daha çabuk, daha fazla âşık olduğumu fark etmek çılgıncaydı.

Violet Leigh Robinson.

İnsan hayatta belirli bir yaşa, belirli bir noktaya gelince aşkın bir daha mümkün olmayacağını düşünüyordu. Fazla yetişkin, fazla şüpheli oluyordunuz. Hayatı, şehveti, aşkı ve kaybı görüp geçirdiğiniz için istekleriniz, hissettikleriniz, bildikleriniz hakkında kontrolcü birine dönüyordunuz.

Fakat sonra... *bam!*

Tüm bu beklentiler yerle bir oluyordu.

Öyle yavaş yavaş da değil, birdenbire gerçekleşiyordu ve eski düşünceleriniz, önünüzde olduğunu fark bile etmediğiniz bir kuyunun dibini boyluyordu. Ayaklarınız sağlam zemine basarken, nerede olduğunuzu ve nereye gittiğinizi bilirken attığınız tek adımla her şey değişiyordu.

Siz, eski siz olmaktan çıkıyordunuz.

Ama bu benim için sorun değildi çünkü Violet *harika* biriydi. Akıllıydı, komikti, çok güzeldi ve çok tatlıydı.

“Connor... *hmmm*.”

Hırıltılı inlemesi, dudaklarından benim dudaklarıma geçti. Kulübesinin garaj yoluna, sevimli toz mavi aracının arkasına çektiğim kamyonetimdeydik. Eve giriş saati gelmeden önce tatmin olabilmek için delice yiyişen ergenler gibi öpüşüyorduk.

Violet kucağıma ata biner gibi oturmuş, göğsümle direksiyon arasına sıkışmıştı ve beni öyle sertleştiriyordu ki gözüm başka bir şey görmüyordu.

Elbisesinin üzerinden göğsünü avuçladığımda sertleşmiş meme ucu avucuma değerek beni iyice kışkırttı. Boğazını yalayıp çilek aromalı teninin tadına bakarken vücudunun geri kalanını ağzımda hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Ama eve girmemize yetecek kadar uzun süreliğine bile dudaklarımı onun üzerinden ayıramıyordum.

Büyüleyici bir kadındı ve bana mükemmel hissettiriyordu.

Düşünebildiğim tek şey onu deri koltuklara yatırıp elbisesinin eteğini kaldırmak ve çıgıllıklarıyla kulak zarlarımı yırtana kadar tadına bakmaktı.

İlk gecemiz patlayıcı etkiliydi. Bu sefer çaresizlik olmayacağını, daha sakın ilerleyeceğimi düşünmüştüm. Ama yanılmıştım. Bir kere tadını aldıktan sonra arzum kat kat artmış, yoğunlaşmıştı. Elbette artık telaşa kapılmayacaktım. Klişe olabilirdi ancak gerçek şuydu ki bu kadar mükemmel bir şeyin yanlış olma ihtimali yoktu.

“Connor, Connor, Tanrım...”

Violet üzerimde kıvranıp kalçalarını olabildiğince hareket ettirerek beni delirtiyordu. Sıkı, küçük amcıgı o kadar sıcak ve

hazırdı ki kotumun üzerinden bile hissedebiliyordum. Boynunu daha sert emip teninde izler bıraktım ama umurumda değildi.

Vi gömleğimin yakasını çekiştirip elini içeri daldırdı, ipeksi avucunu göğsümde dolaştırıp tırnaklarını karın kaslarıma sürttü.

Sonra dudaklarımız, tüketme isteğiyle birbirine karıştı.

Tanrım, onu eve götürmeliydim.

Daha fazla alana, daha fazla ışığa ihtiyacım vardı. Onu yatağa yatırıp yavaş yavaş soymak, parlak dudaklarının kesik nefesleriyle aralanmasını izlemek, onu becerirken kusursuz memelerinin sallanmasının tadını çıkarmak ve boşaldığında gözlerinin içine bakmak istiyordum.

Bunu yapacaktım. Yemin ediyordum ki yapacaktım.

Ama önce...

Elimi aramıza sokarak elbisesini beline kadar kaldırıp külotunu indirdim ve sıcacık ıslaklığının arasına iki parmağımı kaydırarak tiz bir sesle inlemesini sağladım. İç kasları parmaklarımı öyle sıkıyordu ki neredeyse canım yanıyordu.

Diğer elimi ensesine götürüp ağzını kendime çektim. Aracımın içi onun kokusu ve sesiyle dolmuşken tadını dilimde hissetmeden bir saniye daha durursam aklımı yitirecektim.

Violet omuzlarıma tutunup elimin üzerinde aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Başparmağımı şişmiş klitorisine bastırduğumda nefes alıp verişleri hızlandı, çenesi eğildi ve bacakları kaskatı kesildi.

“Boşalıyorum,” diye inledi. “Connor, boşalıyorum. Boşalıyorum...”

Kahretsin, onu hissediyordum. Bu gerçekten müthiş bir şeydi.

İnleyen ağzına dilimi daldırıp çığlıklarını yutmaya can atıyordum.

Ama bir yandan da onu görmek istiyordum.

Geriye doğru yay çizen boynunu, öne çıkan göğüslerini, hazla kapanan gözlerini süsleyen uzun, siyah kirpiklerini, pembeleşen yanaklarını ve kıpkırmızı olan dudaklarını izlemeliydim.

Tüm vücudu gevşerken yüzünü omzuma gömdü. Kesik solukları tenimi gıdıklıyordu. Parmaklarımı bacaklarının arasından çektim ve evet, ağzıma götürüp yaladım.

Çilekli meyve suyu gibi tatlı, bal gibi sıcaktı. Onu ağzımla tatmin edip bu lezzeti doğrudan kaynağından tatmak için sabırsızlanıyordum.

“İçeri girmeliyiz, bebeğim.”

Vi kafasını omzumdan kaldırdı. Güzel yüzü de gevşemişti.

“Hayır, daha olmaz.”

Saçlarını geri itip ensesine masaj yaptım.

“Seni içeri götürmeme izin ver, Violet. İşimiz henüz bitmedi. Seninle uzunca bir süre ilgilenmek istiyorum.”

Kafasını tekrar iki yana sallayıp kucığımdan indi.

Yanımdaki koltuğa yüzüstü yatıp dizlerini büktüğünde elbisesi sıyrılarak siyah dantelle kaplı dolgun kalçasının alt kısımlarını gözler önüne serdi.

Manzara anlık olarak dikkatimi dağıttı ama sonra uzanıp avucumu yumuşacık teninde gezdirdim, parmaklarımı kumaşın altına kaydırıp aşağı yukarı okşadım.

O sırada Violet, ilahi bir görevi varmış gibi kotumun düğmesiyle fermuarını açmaya çalışıyordu. Bir melek, bir fahişe, bir azize gibiydi.

Pantolonumu açmayı başarinca *boxer* şortumu çekiştirdi ve parmaklarını sertlikten sızlayan aletime sarıp hafifçe sıkarak okşamaya başladı.

“Violet, biz... ssssiiktiir...”

Kafam geriye düştü ve daha fazla konuşamaz oldum.

Çünkü aletim ağzındaydı ve bu aşırı seksi, aşırı mükemmeldi.

Yavaşça, çok yavaşça aşağı doğru kayarak beni tamamen ağzına alırken dolgun dudaklarını iyice sıkmişti. Boğazının başlangıcını aletimin ucunda, verdiği nefesleri kasıklarımnda hissediyordum.

Sonra öylece durup bekledi. Yakıcı ağzı ve dapdar boğazı adeta cennetti. Koltuğuma tutunurken gözlerim kafatasımda geriye kaydı ve kalbim patlayacak gibi oldu.

Violet tekrar gerilerken aletimi sertçe emip dilini üzerimde kaydırarak benimde ıslak bir yol bıraktı. Dudaklarını aletimin ucuna sürtüp yalamaya, öpmeye ve sanki efsanevi bir Yunan sık tanrısıymışım, o da hizmetçimmiş gibi bana tapınmaya başladı.

Ağzını tekrar aşağı doğru kaydırıp daha sert emerken siyah kafasının hareketleri gerçeküstüydü.

Orgazmım yaklaşırken hayalarım ağırlaşp gerildi ve kalçam otomatik olarak koltuktan kalktı. Kendimi ağzına doğru itip dudaklarını esnettiğimde Violet inleyerek bundan ne kadar hoşlandığını gösterdi.

O anda adını inleyerek doruğa ulaştım ve yoğun, sıcak sıvımı ağzına boşalttım. Haz o kadar yoğundu ki gözkapaklarımın ardında renk patlamaları gerçekleşti. Olabildiğince çok sıvıyı yutmaya çalışırken Violet'in boğazının sıkışmasını izledim.

Artçı şoklar sona erdikten sonra omurgam gevşedi. Hareket etmedim, edemedim. Bedensel sinir sistemim... ve vücudumun geri kalanı geçici olarak devre dışı kalmıştı.

Violet aletimi son bir kez yaladıktan sonra doğruldu, gururla dizüstü oturdu ve dilini altdudağına sürtüp çenesine akan sıvıyı parmağıyla sildi.

Bu olağanüstü, müstehcen manzara öyle seksiydi ki tüm bunlara en baştan başlamak istememe neden oldu.

Bu kamyonetten asla ayrılamayacaktık.

“Bu inanılmazdı.”

Kıkırdadım.

“O benim repliğim.”

Uzanıp onu kendime çektim ve parmaklarımı saçlarına daldırıp, göğsümü saran tüm sevgiyi ve memnuniyeti öpücüğüme yansıtarak dudaklarına yapıştım.

Neyse ki nihayetinde eve girmeyi ve Violet'in yatağına gitmeyi başardık.

Tadına doyamadığım için ilk önce yüzümü bacaklarının arasına gömerek onu zirveye ulaştırdım. Sonra yatağın kenarına oturup bacaklarımı aşağı sallandırırdım ve onu kucağıma alıp kıcını sıkıca kavrayarak beni becermesine izin verdim. Küfürler savurup kulağına pis şeyler fısıldarken ikimiz de aynı anda boşaldık.

Sonrasında bayağı sohbet ettik. Öpüştük, sarıldık. Onu görmezden geldiğimi düşündüğünde Violet'in neler hissettiğini ve öfkesinin nedenini anlamadığımda benim nasıl işkence çektiğimi konuştuk.

Şükür ki o günler artık geride kalmıştı.

Violet kontakt lenslerini çıkarmak için banyoya gittiğinde utanmazca onu izledim. Yatağa döndüğündeyse ikimiz de sessiz kaldık. Ben burnumu boynuna bastırıp kokusunu içime çekerken o da kollarını benimkilere sıkı sıkı doladı. Göğsünün inip kalkma hareketleri düzene girince uykuya daldığını düşündüm. Bu yüzden, saat on iki buçukta alarmım çaldığında boynunu öpüp kulakmemesini hafifçe ısırdım. “Uyanık mısın?”

Vi derin bir nefes aldı. “Evet.”

Parmağımı çıplak kolunda kaydurdım çünkü yumuşacık, pürüzsüz tenine bayılıyordum. Kıçını kıpırdatarak aletime yaslaması da muhteşem bir histi.

“Gitmem lazım. Oğlanları geç saatlere kadar yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Bunun gibi bir şey diyeceğini düşünmüştüm zaten.”

Kollarımda dönüp bana yoğun, uzun bir öpücük verirken parmaklarını nazikçe saçlarımdan geçirdi.

“Beni yarın arayacak mısın?”

“Tabii ki. Öğle yemeği yeriz belki.”

“Çok iyi olur.”

Bacağımı belinden kaldırıp yataktan indiğimde komodine bıraktığı gözlüğünü alıp beni giyinirken izledi.

Kotumun önünü ve gömleğimin düğmelerini iliklemeden yatağa eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum ve kaburgalarımı ezecek güçteki duygularla saçlarını geriye ittim.

“Bu gece çok iyi vakit geçirdim. Gayet açık ve net değilse diye bildirmek istedim.”

Dudakları bir gülümsemeyle gerildi.

“Ben de.”

“Yarın görüşürüz, Vi.”

“Peki. İyi geceler Connor.”

Fakat odanın kapısına vardığımda büyük bir hata yaparak dönüp ona baktım ve Medusa’nın bakışlarının etkisiyle karşılaşmışım gibi aletim anında taşa dönüştü.

Esasında özellikle baştan çıkarıcı bir şey yapmıyordu. Geniş, kadınsı yatağında gözlüğüyle uzanmıştı ve yüzünde yoğun seks seansından çıktığını gösteren bir ifade, gözlerinde baygın bakışlar vardı.

Loş ışıkta gece yarısı gibi parlayan dalgalı saçları gövdesine ve etrafındaki yastıklara yayılmıştı. Beyaz yatak örtüsü belinden aşağısını örtüyordu ama sağ dizini davetkâr şekilde bükmişti ve pembe tomurcukları andıran dimdik meme uçları onları yalamam için adeta yalvarıyordu.

Üstümdekini kafamdan çekip çıkararak üstüne atlamak ve onu delicesine öpüp tüm gece yanında kalmak için neler vermezdim.

Ama bu boş bir hayaldi. Bir fanteziydi.

Zira babalık görevlerim ve üç harika çocuğum beni bekliyordu. Bakışlarımı ondan ayırmadan arkama uzanıp kapı tokmağını çevirdim ve odadan geri geri çıkıp evden ayrıldım.

“*B*eyefendi, lütfen kalkmaya çalışmayın.”

Connor’la görüşmeye başlayalı birkaç hafta olmuştu. Sinemaya ya da yemeğe çıktığımız akşamlarda döndüğümüz yer hep benim evim oluyordu ve tabii ki zamanımızın çoğunu uzun, hararetli seks alıyordu. Bazen beraber koşuya çıkıyor, dönüşte duşta ateşli dakikalar geçiriyorduk.

Bazense koşuyu atlayıp doğrudan sekse geçiyorduk.

“Arkadaşınızın adı nedir?”

Seksin böyle kışkırtıcı, sert, samimi, fazlasıyla müstehcen ama şefkat dolu olabileceğini, bazen hepsinin aynı anda bile hissedilebileceğini asla tahmin etmezdim.

Connor’la her seferimiz inanılmazdı. Hem seks esnasında hem de öncesinde ve sonrasında aramızda, bizi birbirimize çeken yoğun bir bağ vardı.

“Ne içti? Sadece alkol mü yoksa uyuşturucu da kullandı mı? Başınız belaya girmeyecek, merak etmeyin. Ama bilmem gerek.”

Seks, ilişkimizin muhteşem bir parçası olsa da hepsi bununla kalmıyordu tabii. Muhabbetlerimiz çok keyifliydi. Arabada flört ediyor, yatakta çıplak halde uzanırken derin konuşmalar yapıyorduk. Programlarımızın çakışmadığı zamanlarda mesajlaşıp birbirimize günümüzün nasıl geçtiğini anlatıyor, şakalaşıp birbirimizi güldürüyorduk.

Bazı zamanlardaysa hiçbir şey yapmadan benim evde takılıyor, yalnızca birlikte olmaktan bile mutluluk duyuyorduk.

“Damar yolu aç. Serum bağla ve midesini yıka.”

İlerleme kaydediyorduk. İlişkimiz gün geçtikçe gelişip değişerek günlük hayatlarımızın düzenli bir parçası haline geliyor, normalimiz oluyordu. Ne çok hızlı ne de çok yavaştı ancak mükemmel bir hızda gerçekleştiğini hissediyordum.

Bizim için mükemmeldi.

“Nolluyobe? Nerdeyim? Hey, bırakbeni! Bırakgideyim!”

İşyerinde mesafemizi ve resmiyetimizi az da olsa koruyorduk. Tabii herkes ilişkimizden haberdardı; ne de olsa birlikte çalıştığımız insanlar bizim arkadaşlarımızdı ve Vegas’ta olan Vegas’ta kalsa da acil serviste olan asla acil serviste kalmazdı. Ayrıca ilişkimizi insan kaynaklarına da bildirmemiz gerekmişti; çünkü ben daha kasabaya gelmeden önce bir dava meselesi olmuştu ve insan kaynakları büyük darbe almıştı. Bu nedenle, aynı departmanda çalışan iki kişi çıkıyorsa bunu bildirmek zorundaydı.

Herkes biliyor olsa da profesyonelliğimizden ödün vermiyorduk. Asla.

Çoğunlukla...

“Jeremy, sakinleşmen lazım. İyileşebilmen için koluna serum takmam gerek,” dedim, komaya ve ölüme bile gidebilecek yoğun

bir alkol zehirlenmesi yaşıyan üniversite öğrencisine. Aynı birlik evinde kaldığı arkadaşları tarafından alkole boğulmuş ve kendini kaybetmişti.

Çoğu insan bunu bilmese de hemşireler bilirdi ki öfke, başa çıkılması en zor duygu değildi.

Bu konuda kupayı her zaman paranoya kapardı.

“Yoo! Aslaolmazgit!”

Jeremy iğneyi gördüğü anda kollarını bacaklarını savurmaya başladı. İğneyi ikimizin de bir tarafına sokmadan önce kolunu bastırmaya çalıştım ama panik yüzünden kuvveti artmıştı.

“İmdat! Uzaylılar! İmdaaaat!”

Roketler ve kaçırılmalarla ilgili bir şeyler geveledi ama savru lan uzuvları onu anlamayı zorlaştırıyordu.

Sonra, mücadelenin arasında sol dirseği tam burnumun ortasına isabet ederek kafamın geriye savrulmasına, görüşümün beyazlaşmasına neden oldu.

“Orospu çocuğu!” diye bağırdı Connor.

Biri bana bir bez parçası uzatınca yüzüne bastırdım ve genzimde kan tadı hissettim. Dudaklarım da ıslak bir sıcaklıkla kaplanmıştı.

“Sabitleme kayışlarını getirin hemen! Ve güvenliği çağırın!”

Jeremy’nin sağ kolunu yatağa bastırırken Connor’ın önkollarındaki damarlar belirginleşmişti.

Hademeler ve hemşireler alana yığılıp, küfürler savuran hastanın el ve ayak bileklerini sedyeye bağladılar. Bu iş tamamlanınca Connor asistanına döndü. “Ekipman hazır olur olmaz mideyi yıkamaya başla, ben hemen döneceğim.” Sonra beni yandaki muayene odasına yönlendirip bir tabure çekerek karşıma oturdu. “Burnuna bir bakayım.”

“Connor...”

“Konuşma.”

Burun deliklerime rulo halinde minik sargı bezleri yerleştirirken gözleri öfkeyle parlıyordu ve yüzünden, endişeyle hiddet karışımı bir duygu okunuyordu.

Beni ağzımdan nefes almaya zorlarken tıpkı bir... mağara adamı gibiydi.

Ardından parmaklarını dikkatlice gözlerimin altına, burun kemerime ve çeneme bastırdı. “Bir yerin kırılmamış muhtemelen.”

“Connor...”

“Görüşün nasıl? Her ihtimale karşı röntgen çeksek iyi olur.”

“Connor!” Tabureyi geri itip kalktığımda nihayet dikkatini çekebildim. “Bir yerim kırılmadı, ben iyiyim. Az önce yaptığın şeyi yapmaman gerekiyordu.”

Geriye çekilerek gözlerini kıstı. “Tam olarak neyi?”

“Kafası iyi olan her hastayı sedyeye bağlayarak beni korumaya çalışamazsın. Ya da her yaralanmamda beni bir muayene odasına çekemezsin.”

Tıkanık burnum yüzünden sesim kaz gibi çıkıyor, konuşmamın ciddiyeti azalıyordu.

Connor da kalktı. Kaba hareketlerine bakılırsa uzlaşmaya yanaşmayacaktı.

“Öyle bir şerefsizi her zaman bağlarım. Nokta.”

“Ben idare ediyordum. Bu benim işim.”

“Ahmak bir üniversite öğrencisinin dirsek darbesiyle yaralanmak hiçbir hemşirenin işi değildir. Benim lanet vardiyamda böyle bir şey gerçekleşemez. Ama sırf kız arkadaşım olduğundan dolayı, şu anda oraya dönüp onu yatağa *bağlıken* gebertene kadar dövmemek için kendimi tutmak zorundayım.”

Ona bakakaldım.

“Ben senin kız arkadaşın mıyım? Yani... resmi olarak?”

O yöne doğru gittiğimizi düşünüyordum ama bunu yüksek sesle söylediğini duymak farklıydı. İçimi aydınlatmış, kalbimi pır pır ettirmişti. Yürüyen bir tilt oyununa dönüşmüştüm sanki.

“Eh... evet.” Kaşlarını çatmıştı ama bunu söylediği için üzgün olduğundan falan değildi. “Yani, ben sevgili olduğumuzu düşünüyorum. Senin için de sorun yoksa.”

Dişlerimde kan olmamasını umarak gülümsedim.

“Kesinlikle sorun yok.”

Connor’ın ağzının köşesi etkileyici bir sırtışla kıvrılırken gamzesi kendini gösterdi.

“Süper.”

“Yeri gelmişken... seninle konuşmak istediğim bir konu vardı.” Burnumdaki sargı bezlerini çıkardım çünkü bu konuşmayı böyle şebek gibiyken yapmayacaktım.

“Ben aslında spiral taktırmıştım.”

Connor derin bir nefes verdi. “Güzeeeeel.”

“Takılırken iyi hissettirmedi tabii amaaa... hazır spiral varken fırsatı değerlendirebiliriz diye düşündüm. Ve...”

“Kan testi yaptıralım diyorsun,” dedi Connor. “Böylece doğum kontrolü için spirale güvenebiliriz.”

“Aynen öyle.”

Kimse biz tıpçıların romantik olmadığını söyleyemezdi.

“Sen laboratuvara bildirirsen bugün işten sonra Melissa kanımı alabilir,” dedim.

“Tanrım, sen harikasin.” Connor’ın yumuşamış bakışları yüzümde dolaştı. “Biliyorsun, değil mi?”

İçime yayılan sıcaklığın tadını çıkararak kahkaha attım.

“Bilsem de duymak daha güzel.” Kapıya yöneldim. “Hadi bakalım *erkek arkadaşım*, artık iş başına dönmeliyiz.”

“Vi, bekle.” Kolunu belime sararak beni kendine çekti. “Yüzünde kurumuş kan var. Bak bakayım bana.”

Birkaç alkollü mendil alıp çenemi kaldırarak nazikçe tenimi sildi.

“Acayip seksiyim,” diye takıldım, tavana bakarak. “Bana nasıl karşı koyabiliyorsun bilmiyorum.”

Kıkırdadı ve kullanılmış alkollü mendili çöpe fırlattı.

Ardından eğilip alkol tadındaki dudaklarıma bir öpücük konurdu.

“Öylesin. Ve sana karşı koyamıyorum. Artık yapamıyorum.”

Vardiyam gece on birde bitti. Dolabımdan çantamı alıp Connor’a veda etmek için resepsiyona gittiğimde onu telefonuna eğilmiş küfrederken buldum.

“Her şey yolunda mı?”

“Hayır. Aaron ortalarda yok. Bir saat önce mesaj atıp kız arkadaşıyla kavga ettiğini ve eve ne zaman döneceğini bilmediğini söyledi. O zamandan beri de sesi çıkmadı. Brayden ile Spencer korkunç bir film izlemişler ve şimdi bana evin etrafını kült üyelerinin sardığını söyleyen acil durum mesajları atıp duruyorlar.”

Kahkahamı bastırdım. Connor ensesini ovuşturarak devam etti.

“Annemle babama telefon edebilirim ama babam kendi arabasıyla gitmek isteyecektir ve geceleri bir yarasa kadar kördür. Gece gözlüğünü takmamak için de inat eder. Ryan çalışıyor, Angela muhtemelen çoktan yatmıştır, Timmy ise itfaiyeci arkadaşlarıyla evinde sarhoş olmuş. Garrett’i rahatsız etmeyi hiç istemiyorum çünkü Charlotte dış çıkartıyor ve Callie’yle ikisi zar zor uyuyabiliyorlar. Ama sanırım tek seçeneğim o.”

Alnına düşen saçları geri ittim. Erkek arkadaşım olduğuna göre artık böyle şeyleri rahatça yapabilirdim.

“İstersen ben gidebilirim,” diye teklif ettim.

“Bunları sana bu yüzden anlatmadım. Zahmet vermek istemem.”

“Hayır, hiç zahmet olmaz. Bir programım yok zaten. Eve gidip buzdolabımı temizleyecektim sadece.”

Bir de Connor’ın bana kız arkadaşı olduğumu söylemesiyle alakalı bir şiir yazmayı planlıyordum... ama bu minik bilgiyi kendime sakladım.

“Tabii sen fazla erken olduğunu ya da çocukların tuhaf karşılayacağını düşünüyorsan bilemem.”

Beni oğullarıyla bir arkadaştan fazlası olarak tanıştırmak istediğinden bahsetmemişti, ben de konuyu açmamıştım. Böyle bir şey için doğru zamanlama nasıl ayarlanırdı hiç bilmiyordum.

“Tuhaf karşılamazlar, seni düğünden tanıyorlar. Ayrıca Spencer iki günde bir senin dadıları olabileceğinden bahsediyor.”

Güldüm.

“Fazla erken de değil, Violet,” diye devam etti. “Zaten haftaya hep birlikte yemeğe çıkalım diyecektim.”

Bana iyice yaklaştığında, hastane dezenfektanının endüstriyel kokusunun bile bastıramadığı baş döndürücü, erkeksi kokusu burnuma doldu. “Aslında bunu seninle daha önce konuşacaktım ama... baş başa geçirdiğimiz vakitler çok hoşuma gidiyordu. Eminim sen de farkındasındır.”

“Baş başa geçirdiğimiz vakitlere” dair görüntüler zihnime üşüştü; her biri birbirinden tahrik ediciydi.

“Evet,” dedim nefes nefese. “Farkındayım ve aynı fikirdeyim.”

“Biliyorum.” Ukala bir sırıtışla gerilen dudakları öpülesiydi.

Kafamı iki yana sallayıp baştan çıkarıcı –ve şu an için çok uygunsuz– düşünceleri kafamda gerilere ittim.

“İstersen gerçekten Brayden ve Spencer’la kalabilirim.”

“Emin misin?” diye sordu. “Ben sabah dokuza kadar burada olacağım.”

“Eminim. Hiç sorun olmaz, merak etme.”

“Pekâlâ.” Connor bana hızlı ama şefkatli bir öpücük verdi. “Sağ ol, Vi. Gerçekten. Sana borçlandım.”

Borcunu aklımı başımdan alacak bir yöntemle ödeyeceğini şimdiden biliyordum.

Böylece yarım saat sonra kendimi Connor’ın karanlık ön verandasında buldum. Mahalle sessiz ve sakindi; etraftaki tek ses cırcırböceklerine ve kurbağalara aitti.

Doğruyu söylemek gerekirse cidden birazcık ürkütücüydü. Nasıl bir mahalleydi burası böyle?

Kapıyı tıklattım. Connor oğlanlara mesaj atarak geleceğimi haber vermişti ama yine de perdelerin kıpırdadığını ve kocaman açılmış iki çift gözün dışarı baktığını gördüm. Bir saniye sonra ön kapı gıcırdayarak, sadece Brayden’in yüzünün aralığa sıkışmış kısmını görebileceğim kadar açıldı. Çocuk potansiyel bir pusu ararcasına sağ, solu ve arkamı inceledi.

“Şifreyi söyle.”

“Rosie-posie.”

Bu, beni Connor’ın gönderdiğini, onları kaçırmaya gelmediğimi kanıtlamak için söylemem gereken parolaydı.

Brayden kapıyı açıp beni hızlıca içeri çekti.

“Tamam, abuk gir.” Tek eliyle kapıyı kapatıp kilitledi ve zinciri taktı. Diğeri elinde ahşap bir beyzbol sopası tutuyordu.

Spencer’in yanında duran Alman kurdu Rosie’yi görünce elimi burnuna götürüp koklattım. Hayvan, koklamayı bitirince ilgisiz şekilde dönüp evin içine doğru ilerledi. Connor, ondan bekçi köpeği olmayacağını söylemişti.

“Dadılık pozisyonunu kabul etmeye karar verdim,” diye bildirdim Spencer’a.

On yaşındaki ocuğun, “G zeeel,” deyişi babasına o kadar benziyordu ki gülümsemeden edemedim.

“Eee, söyleyin bakalım, neden korktunuz?” dedim. “Bir şey mi oldu?”

Brayden hemen, “Ayin filmini izledik,” diye itiraf etti.

“Siz delirdiniz mi? Dünyadaki en rahatsız edici korku filmi o.”

“Kötü bir seçimdi,” diye kabullendi pişmanlıkla.

Spencer lafa girdi. “ zellikle o yaşlı kadının duvara tırmanıp...”

“Duuurr, sakın hatırlatma. Ben de izlemiştim.”

O filmin tüyler ürpertici olmayan bir dakikası bile yoktu.

“Pekâlâ, bir fikrim var. Gidip odalarınızdan yastıklarınızla battaniyelerinizi alın, bu gece burada hep beraber kamp yapalım.”

Onların yerinde olsaydım böyle bir durumda odamda tek başıma uyumak istemezdim. Zaten ben de o filmi *hatırladıktan* sonra Connor’ın odasında yalnız kalabileceğimi sanmıyordum.

“Televizyonda eğlenceli bir film de açarız.”

“Tamam.” İki de merdivene yöneldiler.

Ama yarı yolda Brayden arkasını döndü. “Sen de... bizimle gelir misin? Yalnız kalmayalım.”

Spencer, “Lütfen?” diye ekledi, hayır diyeceğimi düşünüyor-muş gibi.

“Tabii ki gelirim.”

Basamakları tırmanırken etrafımı inceledim; çünkü burası Connor’ın yaşadığı, uyuduğu, oğullarını yetiştirdiği yerd. Varlığı her yerde hissedilebiliyordu. Kokusu, sıcaklığı...

Uzun, kıvrımlı merdiveni, meşe tırabzanları, parıldayan ahşap parkeleri ve geniş oturma odasına tepeden bakan sahanlığıyla ev göz kamaştırıcıydı ancak biraz... boştu. Çıplaktı. Dört erkeğin evi olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu.

Üst katın holüne vardığımızda telefonum Connor’dan gelen bir mesajla çınladı.

Yatarken giyecek bir şeye ihtiyacın olursa tişörtlerimle sweatshirt’lerim şifoniyerimin ikinci ve üçüncü çekmecelerinde. İstedğini alabilirsin.

Sağ ol, diye cevap attım. Çok tatlısın.

Yanıtı, Niyetim tamamen saf değil gerçi, oldu.

İlgimin tamamını anında telefonuma odakladım ve o yazmaya devam ederken ekranın üstünde zıplayan noktaları izledim.

Benim giysilerimle uyuduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Üstünde hiçbir şey olmadan yatağıma yattığını düşünmek çok daha güzel tabii.

Coşku, tıpkı şampanya baloncukları gibi göğsümün içinde patladı ve rahmim minik bir dans yaptı. Çünkü Connor sadece ateşli, cezbedici, muhteşem bir adam değildi... aynı zamanda ona yakın olanlarla ilgilenen, düşünceli biriydi.

Gökkuşağının sonundaki mükemmel erkek arkadaş o değilse başka kim olabilirdi bilmiyordum.

Hemen cevap yazdım.

Aynı fikirdeyim. Öptüm.

Ardından oğlanların peşinden odalarına gittim.

Connor

Acil serviste bazı geceler hiç bitmeyecekmiş gibi gelirdi. Dakikalar uzar, saatler kaplumbağa hızıyla ilerlerdi. Bazı gecelerse planladıklarınızın yarısını bile yapamadan, nasıl geçtiğini anlamadan biterdi. Bunun gerçek bir sebebi yoktu, hastaların sayısına ya da vakaların ciddiyetine bağlı değildi. Sanırım daha çok içsel bir şeydi.

Bazen de sarsıcı, yıkıcı etkisi olan geceler geçirirdiniz.

Bu gece de bunlardan biriydi.

Otuz iki yaşındaki erkek bir hasta, karın ağrısı şikâyetiyle hastaneye başvurduğunda onu röntgene ve kan tahliline gönderdim, ardından kalın bağırsağında muhtemelen ileri seviyede kolon kanseri olabilecek bir kitle bulgusuyla hastaneye yatırdım.

Yaşayan hiçbir akrabası olmayan seksen beş yaşındaki bir kadın, akut kalp yetmezliğiyle huzurevinden acil bir şekilde getirildi. DNR kararı* olduğundan, onun için yapabileceğim tek şey ruhunu teslim ederken elini tutacak bir asistanı yanında bırakmaktı.

Acil tıp teknisyenleri bir motorlu araç kazası bildirimi yaptı ve sekiz dakika sonra, entübe edilmiş bir hastaya kompres yaparak aceleyle servise daldılar. Hasta, yirmi yaşındaki bir erkekti ve yolda karşısına çıkan geyiğe çarpmamak için direksiyonu kırınca bir telefon direğine çarpmıştı. Maalesef emniyet kemeri takılı değildi.

Acil tıp asistan hekiminin –kendisi intörn olmasa da doktorlukta henüz çok yeniydi– vakayı yönetmesine izin verdim.

“Tekrar şok veriyorum. Üç yüz joule. Şimdi.”

* Kalbi ve solunumu duran bir hastanın, tekrar canlandırılmamak için önceden verdiği karar. (ç.n.)

Hastanın bedenini yataktan kaldıran üçüncü şokun ardından hepimiz bir mucize, küçük bir ritim görmek için monitöre döndük. Hiçbir şey olmayınca genç asistan, hemşireye döndü. “Üç yüz altmış yükle.”

“Bir dakika,” diye araya girdim. “Ne kadar adrenalin verdik?”

“Dört doz.” Skylar’ın sesi ciddiye çünkü acil servisin eski topraklarından biri olarak bu işin nereye gittiğini o da çok iyi biliyordu.

“Kan ne kadar verildi?”

“Üç ünite.”

Hastaya ne kadar kan verdiğimiz önemli değildi zira verdiğimizden daha fazlasını kaybediyordu.

“Hastayı kaybettik.” Kafamı iki yana salladım. “Kalbi daha buraya ulaşamadan durmuş zaten.”

Asistan koyu yeşil gözlerini hızla bana çevirdi, sonra yeniden hastaya döndü ve ölüm saatini bildirdi.

“Ailesi burada mı?” dedim.

“Annesi geldi.” Tanner monitörü kapattı. “Özel bekleme odasında.”

“Yanında biri var mı?”

“Hayır, yalnız.”

“Kahretsin.” Önlüğümü çekiştirip top yaparak çöp kutusuna fırlattım. “Sosyal desteği arayıp birini göndermelerini isteyin.”

On beş dakika sonra temiz bir forma ve beyaz bir önlükle küçük bekleme odasının önündeydim. Bir yanımda Papaz Bill, diğer yanımda acil tıp asistanı vardı.

“Sen bir şey söyleme,” dedim kıza. “Konuşmayı ben yaparım.”

Bu konuşmayı kolaylaştırabilecek hiçbir şey yoktu; ancak deneyimsiz bir hekimin ağzından çıkabilecek şeyler durumu daha da beter hale getirebilirdi.

Açık renk saçları olan minyon bir kadının köşede oturduğu odaya adım attım. Gençlik dönemlerimde olsaydım buraya neden yalnız geldiğini düşünürdüm. Kocasını ya da çocukları var mı yoksa tüm dünyası oğlu mu diye merak ederdim.

Fakat artık böyle şeyleri düşünmemem gerektiğini öğrenmiştim.

“Bayan Allen?”

Yüzünü beklentiyle kaldırdı.

“Efendim?”

İlerleyip sandalyesinden iki adım ötede, ona ulaşabileceğim bir mesafede durdum.

“Ben Doktor Connor Daniels. Oğlunuz Brandon trafik kazasından sonra buraya getirilince onunla ben ilgilendim.”

“Oğlum nasıl?” diye sordu. “Onu görebilir miyim?”

Gözlerine baktım ve duyması çok zor olan bu şeyi daha da zorlaştırmamak için hızlıca anlattım.

“Bayan Allen, Brandon buraya getirildiğinde kritik durumdaydı ve kalbi atmıyordu. Ona ilaç verip kan nakli yaptık, mümkün olabilecek her türlü ekipman ve tekniği kullandık ancak yaraları çok ciddiydi. Çok üzgünüm ama... Brandon öldü.”

Böyle durumlarda, “öldü” gibi gerçek kelimeleri kullanmak çok önemliydi. Gaddarca görünebilirdi fakat farklı kelime kullanımı umuda yol açabilirdi ve bunu istemezdim.

Kadın gözlerini kırptırdı. Bu noktada, sözcükleri sindirip kendilerine ne dendiğini, hayatlarının sonsuza dek değiştiği gerçeğini idrak edene dek herkes böyle göz kırptırdı.

“Ama... onu çok kısa süre önce gördüm. Onunla konuştum. Gayet iyiydi.”

“Biliyorum.”

Başını iki yana salladı.

“Markete gidiyordu. Yeni bir ağırlık kaldırma diyetine başlamıştı ve ben bugün onun için dilimlenmiş et satın almayı unutmuştum.”

“Anlıyorum,” dedim. “Çok üzgünüm.”

“Bir dakika. Siz...”

Kalkmaya çalıştı ama dizleri büküldü. Yere düşmeden onu yakalayıp doğrulttum.

“Hanımefendi...”

Parmaklarını önlüğümün ön kısmına geçirirken nefes almak için uğraşıyordu; ciğerlerindeki tüm oksijen tükenmiş gibiydi. Kafasını eğerek çığlık atmaya çalıştı ama boğuk bir nefes dışında hiç sesi çıkmadı.

Bu meslekte uzun zaman geçirdikten sonra isimleri unuttunuz. Fakat yüzlerin aldığı şekiller, dudaklardan dökülen, dehşet ve ıstırapla dolu anlaşılmaz sesler asla aklınızdan çıkmıyordu.

Eğer cehennem varsa oradaki seslerin tıpkı böyle olduğunu düşünüyordum.

Bayan Allen’i sandalyesine yönlendirmeye çalıştım ama bana tutunmaya devam etti. Çaresizlik dolu gözleri sürekli hareket halindeydi.

“Benim Brandon’ım olduğundan emin misiniz? Onun gerçekten... öldüğünden emin misiniz?”

“Evet, Brandon olduğundan eminim. O öldü. Çok, çok üzgünüm.”

Elleri önlüğümü bırakırken canı içinden çekilmişti sanki. Bomboş gözlerini yere dikti. Şu anda söyleyeceğim hiçbir şeyi duymayacağını biliyordum ama yine de konuştum.

“Bu, Papaz Bill. Yanınızda kalıp sonraki adımlarda size yardımcı olacak.”

Kadın cevap vermedi. Gözlerini bile kırpmadı.

Dönüp kapıdan çıktım ve koridorun köşesini dönene kadar durmadım.

Ben kendime nefes almayı hatırlatırken genç asistan hemen arkamda kendini kaybetmek üzereydi. Yanakları kızarmış, gözleri dolmuştu.

“Sakın ağlayayım deme,” diye emrettim keskin ve kaba bir sesle. Odağını toplaması için böyle konuşmam gerekiyordu. “Burada, şu anda olmaz.”

“Ben daha önce hiç... Yani ilk defa böyle bir...”

“Tamam.” Kafa salladım ve hafifçe öne eğilmesi için ona uzandım. “Dizlerini kır ve üç defa, uzun uzun nefes al. Hadi bakalım.”

Kız yavaş ve titrek bir nefes alırken gözlerini yumdu. İkinci nefesinde kafasını iki yana salladı.

“Zavallı kadın.”

“Onu düşünme.”

“Nasıl düşünmem?” dedi çatallı sesiyle.

“Zihninde bir... kasa olduğunu hayal et. Çok kalın, çelik duvarları ve kocaman kilitleri olan banka kasalarından. Bayan Allen’ı ve hissettiğin her şeyi oraya kapat ve kapısını sıkıca kilitle. Çünkü içeride üç hastan daha var. Belki de yardım edebileceğin, sonu az önceki gibi *dehşet verici* konuşma gibi olmayacak üç Brandon seni bekliyor. Kendini toparlamazsan onlara yardım edemezsin. Dikkatin dağılırsa, üzülürsen ve görüşün bulanıklaşırsa işin zorlaşır.”

Genç asistan, başını sallayıp yavaş bir nefes daha aldı.

“Daha sonra evine gittiğinde,” diye devam ettim. “Duşa ya da yatağa girdiğinde kasayı açabilir, kendine o duyguları hissetme izni verebilirsin. Bunu istemeyeceksin ama yapman gerek. Çünkü bu meslekte herkesi kurtarman mümkün değil. Böyle

bir beklentiyle yaşamaya devam edersen acil tıp departmanında fazla kalamazsın. Bizim işimiz, kurtaramayacağımız hastalar da olabileceğini bilerek ilerlemek.”

Kız şimdi daha dik duruyordu. Kafasını kaldırmış, nefes alıp verişlerini düzenlemişti. Gözleri de daha berraktı.

“Peki.”

“İyi misin?” dedim, emin olmak için.

“İyiyim.”

Muayene odasının kapısının yanına asılmış dosyayı aldım.

“O halde iş başına.”

Notları ve dosyaları kontrol etmekle uğraşırken hastanede vardiyamdan daha uzun süre kaldım. Sabah on buçukta evimin kapısından içeri girdiğimde, kemiklerime kadar işleyen ama fiziki olmakla kalmayan bir bitkinlik hissediyordum. Beni karşılamaya gelip ayaklarımın dibine perişan haldeki pelüş kaplumbağasını bırakan Rosie’ye gülümseyemedim bile.

Sonra derin bir nefes aldım ve... leziz bir şeker aroması burnumu gıdıkladı. Tüm ev tıpkı cennetteki bir fırın gibi muhteşem kokmuştu.

Işığı arayan lanetli bir ruh misali mutfığa doğru ilerledim.

Ocağın başında dikilen Violet, ahşap bir kaşığı derin bir tavanın içine daldırıyordu. Gri tişörtümü giyip göbeğinde düğümlemiş, siyah eşofman altımı da belinden düşmesin diye yan tarafından lastikle tutturmuştu. Kahverengi saçları başının üstünde dağınık topuz halindeydi ve üstüne büyük gelen giysiler yüzünden vücut çizgileri belli olmasa bile çok seksi, çok sevimli görünüyordu.

Beni ilk gören, onun yanındaki Spencer oldu.

“Baba! Ev yapımı *donut* yapıyoruz!”

Tezgâhtaki Brayden elinde bir *donut* tutuyordu ve yanaklarını sincaplar gibi doldurmuştu.

“Aşşşşşı lezzetliler.”

Violet bana bir tebessüm attıktan sonra kaşığı bırakıp ocağı söndürdü. “Bunlar biraz soğusun, sonra sosa bandırabilirsin,” dedi Spencer’a.

Konuşurken bana doğru gelip yüzümü incelediğinde gülümsemesi kayboldu.

“Kötü bir gece miydi?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Acil serviste çalışmaması asla Stacey’nin suçu değildi ama ne kadar çabalasa da benim için kötü bir gecenin ne anlama geldiğini hiç anlayamamıştı.

Fakat Violet anlıyordu. Bu hissin nasıl bir şey olduğunu biliyordu çünkü kendi de deneyimliyordu.

Ve bu çok rahatlatıcıydı. Israrcı suçluluk duygusundan ve melankoliden kurtulup soluk almamı sağlıyordu.

“Evet. Sonra anlatırım.”

Mutfağın yanındaki çamaşır odasından kurutma makinesinin bitiş sesi yükseldi.

“Makinedeki ıslak çamaşırlar kötü olmuştu,” diye açıkladı Violet. “Ben de onları tekrar yıkadım.”

“Hiç gerek yoktu.”

“Sorun değil. Buradaydım ve yaptım işte.” Omuz silkti. “Sabah çıkıp yeni bir yumuşatıcı almam gerekti. Kusura bakma ama sendeki biraz dandik.”

“Ben demiştim,” diye şakıdı Brayden, çoraplı ayaklarıyla yerde kayarak çamaşır odasına girerken. Elinde bir tişörtle dışarı

çıkıp onu yüzüne bastırarak öyle kuvvetli kokladı ki kumaşı burun deliklerine girip çıktı. Konuşurken yeni uyuşturucu almış bir bağımlı gibiydi.

“Of, işte bu. İyi yumuşatıcı diye buna denir.”

Sanırım bu çocuğa biraz daha dikkat etmeye başlamalıyım.

Bu konuya fazla kafa yoramadan baş belası ilk çocuğum varlığıyla bizi şereflendirdi.

Mutfığa girerken dünya yansa umurunda olmayacakmış gibi görünüyordu.

Sakin kalmaya, soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama...

“Hangi cehennemdeydin sen?”

... başaramadım.

Aaron şaşkın görünecek cürete sahipti.

“Dedim ya, Mia’yla kavga ediyorduk. Kavganın ortasında çekip gidecek değildim.”

“Saat sabahın on buçuğu oldu, Aaron! Saatlerdir sana mesaj atıp duruyorum.”

“Konuşmak için Sandy Hook’a gittik ve uyuyakaldık. Şarj aletim çalışmadı ve telefonum kapandı. Niye bu kadar abartıyorsun ki? Her şey yolunda, büyütülecek bir şey yok.”

Bu küstahlığı, başkalarının duygularını önemsememesi sinirlerimi iyice bozdu. Çocuklarınıza doğruyu yanlıştan ayırmayı öğretebilir, onlar için çalışkanlık ve sorumluluk timsali olabilir-diniz ama... bunu önemsemelerini her zaman sağlayamazdınız.

“Büyütülecek bir şey çünkü. On yedi yaşındasın, eve girmek için belirli bir saatin var ve buna saygı duymanı bekliyorum.”

“Altı ay sonra on sekizime gireceğim. Çoktan yetişkin sayılırım!”

Sert bir cevap vermemek için kendimi tuttum çünkü o bir çocuktü. Budalaydı ve yenilmez olmadığını henüz idrak edemeyecek yaşıydı.

“Bu gece bir hastamı kaybettim. Senden sadece birkaç yaş büyük bir oğlandı ve araba kazası geçirmişti. Annesinin gözlerine bakıp oğlunun öldüğünü, bir daha *asla* evine dönemeyeceğini söylemek zorunda kaldım. Bunun üstüne bir de senden saatlerce haber alamadım! Neredeyse amcanı seni aramaya gönderecektim!”

“Of, lütfen ama. Benim için endişelenmedin.” Çenesiyle kardeşlerini işaret etti. “Kızgınsın çünkü bebeklere bakmak için burada değildim.”

Spencer odanın öbür ucundan ona dik dik bakarak kısık ve yaralı bir sesle, “Çok kötüsün, Aaron,” dedi.

“Aynen. Bu alçakça bir hareket,” dedi Brayden. “*Ayin* filmini izledik.”

“Ölebilirdik!” diye ısrar etti Spencer.

Ama Aaron onları duymazdan geldi ve gücenikliğini tüm gücüyle bana yöneltti.

“Annemden hiçbir farkın yok. İkiniz de bizi kıcınıza takmıyorsunuz. Sadece kendinizi düşünüyorsunuz.”

Çocuklarınız varsa, hayatlarının bir noktasında gözlerinin içine bakıp onlara siktirip gitmelerini söylemek istediğiniz o an mutlaka geliyordu.

Doğum öncesi kitaplarda bunlardan hiç bahsedilmiyordu.

Dişlerimi birbirine bastırıp çenemi sıktım.

“Cezalısn. İki hafta. Dışarı çıkmak yok, araba yok. Anahtarını ver hemen.”

“İki hafta mı?! Ama yaz tatilindeyiz!”

“Üç hafta mı istiyorsun? İstersen hemen yaparım, Aaron.”

Şimdi de *Kahvaltı Kulübü*’ndeki pislik müdür yardımcısı gibi konuşuyordum. Mükemmel. Böyle olmak tüm babaların hayali gerçekten.

Aaron gözlerinden öfkeli alev okları fırlatırken anahtarını çarparak masaya bıraktı.

“Bu saçmalıktan başka bir şey değil!”

Ayaklarını vura vura basamakları çıkıp odasının kapısını, duvarları inletecek kadar sert çarptı.

Ben de mutfakta öylece kalakaldım.

Omuzlarım çökmüştü. Başım zonkluyor, gözlerim ağrıyordu.

Çünkü Spencer haklıydı. Aaron kötü bir çocuktü.

Ben de kötüydüm. Her şey kötüydü.

Tanrı’nın belası bir keşmekeşin ortasında kalmış gibiydim.

Sonra kolumda narin ama güçlü bir el hissettim. Violet avuçlarını omuzlarıma doğru kaydırıp düğüm düğüm olmuş tendonlarıma masaj yaptı. Dokunuşu öyle hoş ve sıcaktı ki elini sonsuza dek üstümden çekmesin istedim.

“Eminim şu anda burada kaldığın için çok mutlusundur,” dedim alaycı bir tonla.

Fakat Violet’in cevabı alaycı değildi. Dürüstçe ve bana olan desteğini göstermek istercesine, “Evet, çok mutluyum,” dedi.

Yumuşacık kahverengi gözlerine daldım ve sıcaklığının, anlayışının keyfini çıkardım. Şefkatinin ve sevecenliğinin her zerresini açgözlülükle kabul edip yaralı ruhumu şifalandırmasına izin verdim.

İşte o zaman her şey o kadar da kötü görünmemeye başladı.

Çünkü Violet buradaydı. Çünkü her zamanki gibi kendisiydi.

“Ben de mutluyum,” dedi Spencer, tezgâhtan aldığı *donut*’a, hayatında ilk kez âşık olmuş gibi bakarak. “Bir daha asla Dunkin’ Donuts’a gitmem.”

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılırken boğazımdan bir kıkırtı yükseldi.

“Hey, Spence, bana da biraz bırak.”

Oğlum, sosları her yere akan sıcak *donur*'lardan birini bana uzatınca dişlerimi hamura batırdım ve kendimi tutamayıp inledim. Kahretsin, aşırı iyiydi. Violet'in saksoları kadar lezzetli olmasa da cidden çok yakındı.

"Aman Tanrım," diye homurdandım, bir ısırık daha alırken.

Üçü, aldığım hazla dalga geçerek bana güldüler.

Böyle tatlı anları, iyi ve kötü günleri bir partnerle, bir sevgiliyle, bir arkadaşla paylaşmanın nasıl hissettirdiğini yıllar içinde unutmuştum.

Ama şimdi hatırlıyordum.

Düt düt.

Dünnnnnnnnnnnnnnnnnnnnt.

199

Kadın sonunda yolumdan çekilmişti ama yanımdan geçerken bana ortaparmağını göstermeyi ihmal etmemişti.

Tabii öfkeden küplere binmiştim.

“Siktir git, ha? Hayır canım, *sen* siktir git! Araba sürmeyi öğren de gel!”

Yolcu koltuğundaki Connor bana şokla, afallamış halde bakakalmıştı.

“Ne?” demiştim. “Çocuklar arabada olsaydı asla böyle konuşmazdım.”

“Hayır, mesele o değil. Sen New Jersey’de doğmadığına emin misin? Çünkü bu halinle tam bir New Jerseyli gibisin.”

Zamanla oğlanlar hakkında da yeni şeyler öğreniyordum fakat bu bazen pek de iyi sayılamayacak yollarla oluyordu.

Bir gece, Connor’ın en sevdiği Meksika restoranından hepimiz için yemek sipariş ettim. Connor, ebeveynlerinin oturma odasına yeni bir televizyon kurmak için kardeşleriyle birlikte oraya gitmişti.

Bir saat sonra eve döndüğünde, “Selam,” diye karşıladım onu. “Aaron hâlâ futbol antrenmanında. Brayden ben geldikten sonra bisikletiyle arkadaşının evine gitti. Spencer da odasında. Yemeğin şurada duruyor. Spencer çok acıktığı için biz seni bekleyemeden yedik.”

Köpük yemek paketini alıp masaya oturduğunda ben de yanına yerleştim.

“Ne yediniz bakalım?” dedi.

“Ben karidesli *empanada*^{*} yedim, Spencer da tavuklu. İlk başta kendi tabağımı yanlışlıkla onunkinin önüne koymuşum ama neyse ki sonra düzelttik.”

* Et, tavuk, deniz mahsulleri, sebze ya da peynirle, bazen de çeşitli meyvelerle doldurulup fırında veya kızartılarak pişirilen bir tür Meksika böreği. (ç.n.)

“Hiç yemedi, değil mi?” diye sordu Connor, lokmasını çiğnerken duraksayarak.

“Tek ısırık aldı. Park ettiğinde...”

Connor merdivene koşup ikişer ikişer tırmanmaya başladı.

Ben de peşinden gittim ve Spencer’in kapısını açıp olduğu yerde kalınca duramayıp sırtına çarptım.

“Felam vava.”

Ses Spencer’a aitti ancak... bir tuhaflık vardı.

Connor, “Ah, Tanrım,” diye inledi.

Oğlunun önünde diz çöktüğünde görüş alanım açıldı ve korku dolu, keskin bir nefes alarak ağzımı kapattım.

Küçük oğlanın dudakları normalin iki katı büyüklüğündeydi ve gözleri, rakibi Clubber Lang’le birkaç tur dövüşmüş boksör Rocky Balboa’nınmkiler gibi şişmişti.

Hemen Connor’ın yanına eğilip, “Nefes almakta güçlük çekiyor musun Spencer?” diye sordum.

Connor, çocuğun nabzını ölçtü. “Normalde dili ve dudakları şişer ama boğazı şişmez.”

“Daha önce anaflaktik şok geçirmemiş olması şimdi geçirmeyeceği anlamına gelmez.”

“Biliyorum,” dedi Connor, şaşkırtıcı derecede sakin bir sesle.

Oğlunun yüzünü görmüyor mu bu adam?

“Yo, nefes alaviliyoğum. Fadece zilim viğaz vatiyo.”

Tanrım. Connor çocuklarına bakabileceğim konusunda bana güvenmişti ama ben birini hasta etmiştim.

Hayatımda ilk kez mazoşistlik konseptini anlıyordum. Çünkü suçluluk duygum o kadar şiddetli ve yoğundu ki bu hissi bastırabilmek için birinin canını yakmasını, beni cezalandırmasını istiyordum.

“Çantam ön kapının yanındaki dolapta, Vi. Gidip getirebilir misin?” dedi Connor, döküntü var mı diye oğlunun kollarını ve göğsünü kontrol ederken. Neyse ki çocuğun teni temizdi.

“Tabii.” Derhal merdivene koştum.

Connor’ın siyah doktor çantasıyla tekrar yukarı koştuğumda ikisinin konuştuklarını duydum.

“Yine Benthadil mi veğecekfin?”

“Bu sefer Benadryl iğne vuracağım, dostum,” dedi Connor.

“İğne fevmiyoğum ya.”

“Biliyorum ama bu çok daha hızlı etki eden bir yöntem. *Willie Wonka*’daki yabanmersini kız gibi şişiyorsun şu anda.”

Çantayı benden alan Connor, Spencer’in tansiyonunu ölçtü. Şükür ki o da normal çıktı.

Dizlerimin üzerine çöküp yalvarır gibi bir sesle, “Tanrım, Spencer, çok özür dilerim,” dedim.

“Foğun zeğil, Vi. Vilmiyoğdun ki.”

Connor steril şırınga paketini açıp kahverengi cam ilaç şişesine batırdı.

“Spence, *empanada*’yı yediğinde karidese alerjin olduğunu neden Violet’e söylemedin?”

Omuz silkip şişmiş küçük kafasını salladı.

“Kötü hiffetmefini iftemedim. Velki alerjim geçmiştig dedim.”

Connor başını sağa sola salladı. “Bu tür alerjiler geçmez. Bunu daha önce konuşmuştuk.”

“Evet.”

O sırada Aaron odanın kapısında belirdi ve şişesinden içtiği suyu yutup kardeşini inceledi.

“Karides mi?” diye sordu babasına.

“Karides.”

“Suratın süper görünüyor, embesil.”

Spencer, ağabeyine dil çıkardı. Yani en azından öyle yaptığını düşünmüştüm; şişmiş dudaklarıyla dili yüzünden tam anlaşılmıyordu.

Connor, en küçük oğluna ilacı enjekte edip pijamalarını giymesine yardımcı olurken ben odadan çıktım. Aşağı indiğinde oturma odasında, tortop halde oturmuş tırnaklarımı yiyordum. Yanımda uzanan Rosie, altın rengi gözlerinde hak etmediğim bir anlayışla bana bakıyordu.

“Spencer nasıl?” diye sordum. Gerekirse küçük çocuğu kucaklayıp Flash’tan bile daha hızlı şekilde hastaneye götürmeye hazırdım.

Connor yanıma oturdu. Sert bacağı benimkine değiyordu. “Gayet iyi. Dili ve dudakları inince uykuya daldı.”

Yine de boğazım sıkışıyor, gözlerim akmamış yaşlarla yanıyordu.

“Çok özür dilerim.”

“Vi, Spencer iyi. Senin bir hatan yok.”

Bunu, doğru olduğuna yüzde yüz inanıyormuş gibi net bir sesle söylemişti.

“Sen nasıl böyle sakın kalabiliyorsun?”

Omuz silkti.

“Üç tane çocuğum var. Birincisinden sonra, bazı şeylerin senin kontrolünde olmadığını çok hızlı öğreniyorsun. Çocuktur; düşer, hastalanır, alerjisi çıkar. İyi haber şu ki iyileşmeleri de son derece hızlı olur.”

Kolunu omzuma sardığında yüzümü yumuşacık pamuk tişörtüne gömerek sıcaklığının ve kokusunun beni sarmasına izin verdim.

“Ayrıca,” diye devam etti. “Spencer’in alerjisini sana söylemeyen bendim. Birine kızacaksan bana kız.”

Gözlerimi sildim. "Çocukların üçünün de tıbbi geçmişini ıslatıyorum."

Kıkırdadı.

"Ciddiyim. Kan gruplarını, alerjilerini, ciddi hastalıklarını, kırılan kemiklerini, geçirdikleri ameliyatları... Hepsini öğrenmeliyim."

"Tamamdır." Connor alnıma bir öpücük kondurdu.

Sonra kolunu omzumdan çekip elini dizime koydu, diğer eliyle de cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Kulağına götürmeden önce rehberini açıp *STACEY* ismini bulduğunu görebildim.

"Selam, benim. Spencer'in yarın seninle çıkamayabileceğini haber vermek için aradım."

Duraksadığında hattın diğer ucundaki sesi duydum ama anlaşılamayacak kadar boğuktu.

Şu son birkaç ayda, Connor'ın on dört yıl evli kaldığı kadını pek düşünmemiştim. Sebebi de çoğunlukla hayatımda olmamasıydı.

Bu durum bana babamın sürekli gelip gittiği dönemleri hatırlatmıştı. Onsuz yaşamaya o kadar alışmıştık ki yanımızda olup olmaması bizim için pek fark etmiyordu. Travmatik ya da yıkıcı bir şey değildi; hayatımıza öyle de böyle de devam ediyorduk.

"Farkındayım," dedi Connor sakince. "Çok az karides yemiş. Durumu iyi ama antihistamin yüzünden muhtemelen yarın da sersem hissedecektir."

Stacey'nin, oğlanları iki haftada bir hafta sonları alması gerekiyordu ama Connor'ın dediğine göre bunu hiçbir zaman rutine oturtamamışlardı. Son bir sene içinde onlarla sadece ya cumartesi ya da pazar öğleden sonra görüşüyordu. Bazen o iptal ediyordu, bazen de oğlanlar istemiyorlardı ve Connor, çocukların bu konuda kendi kararlarını verebilecek kadar büyük olduklarına inanıyordu. Bu yüzden de son zamanlarda Aaron ile Brayden, anneleriyle pek görüşmüyorlardı.

“Uzun hikâye...” dedi Connor.

Bana, Stacey’yle üniversitede tanışıp mezuniyetten sonra evlendiklerini ve kendisi uzmanlık okurken Aaron’ın doğduğunu anlatmıştı. Stacey ev hanımı olduğu için Connor’ın çalışma saatlerinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve evlilikleri de pek dostane bitmemişti.

“... sofrada tabaklar karışmış ve yanlışlıkla karidesli *empanada* yemiş.”

Connor, oğlunun o *empanada*’yı benim –yani bir ilişki içinde olduğu kadının– yüzümden yediğinden bahsetmedi.

“Evet, biliyorum. Sabah uyandığında ona telefonda konuşmak istediğini söylerim.”

Benden bahsetmemesinden rahatsız olmamıştım. Mutlaka haklı bir sebebi olduğunu düşünüyordum. İyi bir şekilde ayrılmadıklarından dolayı Connor özel hayatını onunla paylaşmak istemiyor olabilirdi. Belki de eski karısına benden ilk kez bahsederken konunun çocuklarının zehirlenmesi olmasını istememişti.

“Tamam. Hoşça kal.”

Ama yine de... neden benden bahsetmediğini düşünmeden edemiyordum.

Beynime Taco Cehennemi olarak kazınan akşamdan iki hafta sonra Connor’la, The Piano Man adındaki bir barda işten arkadaşlarımızla buluşacaktık.

Kapıdan çıkmadan önce, evin en küçük oğluna döndüm. “Unutma Spence, sakın...”

Gözlerini devirdi. "... *karides yeme, diyeceksin. Biliyorum, Violet.*"

Bundan önce ona bir... ya da altmış kez hatırlatma yapmış olabilirdim.

Ama elimde değildi, o olay Spencer ile Connor'ı pek etkilemezken bende travmaya neden olmuştu. Belki bir gün unuttum... eninde sonunda... Spence seksen yaşına bastığında.

The Piano Man, cilalı akaju süslemeleri ve bir müzik kutusuna bağlı güçlü hoparlörleri olan eski moda bir bardı. İçerisi o kadar kalabalıktı ki bankodaki tüm tabureler, kenarlardaki tüm yuvarlak masalar doluydu. Dans pisti de en popüler şarkılarla kalça ve kafa sallayan insanlarla tıklım tıklımdı.

Her şeyin merkezinde de bizim gürültücü tıpçılar grubumuz vardı. Çünkü şu dünyada eğlenmeyi gerçekten bilen birileri varsa onlar da ancak her günlerini ölüm kalım meseleleriyle geçiren kişiler olabilirdi.

Bara gelmemizin üzerinden iki saat geçtikten sonra piste çıkıp kollarımı kaldırdım ve Simon&Garfunkel'ın "Cecilia" şarkısı eşliğinde ayaklarımı yere vurarak dans etmeye başladım. Kaç kadeh ananaslı Hawaii Cosmopolitan kokteyli içtiğimi sayamamıştım ama ne yapabilirdim ki? Çok lezzetliydi. Dans ederken görüşüm bulanıktı. Uzuvarım gevşekçe sallanıyor, kalbim müziğin ritmine uygun olarak coşkuyla gümbürdüyordu.

Masada kalan Connor, Tanner'ın söylediği bir şeye gülüyordu ama gözleri benim üzerimdeydi. Nadir görülen, hayranlık uyandırıcı bir şeymişim gibi beni inceliyordu. Bakışları, hayatını başka hiçbir kadına bakmadan geçirecek olsa da bunu umursamayacak, benimle son derece mutlu olacakmış mesajını veriyordu sanki.

Bu, kendimi çok güçlü ve seksi hissetmemi sağlıyordu. Beni duygulandırıyor. Korunduğumu, arzulandığımı bilmek mükemmel bir şeydi. İçimi her türden duyguyla dolduruyordu.

Şarkı bitti ve yerine, yavaş bir şarkının piyano ezgileri yükseldi.

Birlikte dans ettiğim kızlar Effie ile Alice –anestezi uzmanı olan Alice, ara sıra çılgınlıklar yapan mülayim bir kızdı– boğazlarını ıslatmak için masamıza döndüler.

Bense olduğum yerde kaldım.

Çünkü Connor Daniels harekete geçmişti... bana doğru.

Bir kolunu belime dolayıp boştaki eliyle benimkini kavradı. Erkek şarkıcının sesi hoparlörlerden yükselmeye başlayınca bu şarkıyı tanıdığımı, çok sevdiğimi fark ettim. Bob Seger ile Martina McBride'in "Chances Are" şarkısıydı.

"Eğleniyor gibisin." Connor'ın sıcak nefesi kulağımı gıdıkladı.

"Hem de çok."

Bacaklarım dengemi sağlamakta güçlük çekiyordu ancak endişeli değildim. Connor beni tutardı.

"Sen eğleniyor musun?" diye sordum.

Biraz arsız, biraz davetkâr sırtışı çok güzeldi.

"Seni izlerken mi? Hem de nasıl."

Rahat bir iç çekişle kendimi ona bıraktım. Sıcacık, kokulu köpüklerle dolu bir küvete girip tüm endişelerini ve dertlerini geride bırakmak gibi bir şeydi bu. Sıcak suyun sizi sarıp sarmalayacağını bilir, mükemmel hissederdiniz. Connor da bana aynı şekilde hissettiriyordu.

Başımın üzerindeki ağzı oynadı. "Bu çok güzel bir şarkı."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Sonra aklıma gelen bir şey ağzımdan doğrudan çıkıverdi. "Stacey'yle düğün şarkınız falan değildi, değil mi?"

"Hayır." Kaşlarını çattı.

Sonra gözlerime baktı.

"Ama seninle benim şarkım olmasını isterim."

Gülümsediğimi hissettim. Gerçi buna gülümsemek denir miydi bilemiyordum. Dudaklarımı öyle bir gerilmişti ki yüzümün yarısını kapladıklarından emindim.

“Gerçekten mi?”

“Evet. Dinlediğimde bizi hatırlatıyor.” Neredeyse utangaç bir şekilde yere baktı. Connor asla utanmazdı. “Benimle konuşmadığın zamanlarda işten eve dönerken mahallenden geçerdim.”

Kokteyl yüzünden dumanlanan beynim bu bilgiyi işlemekte biraz gecikti.

“Ama benim mahallem yolunun üzerinde değil.”

“Biliyorum. Yine de o zaman öyleymiş gibi geliyordu. Sana giden yol, evime giden yolmuş gibi. Mahallenin sonuna park eder, bir süre öylece oturdum. Belki de seni kısa bir an için de olsa görürüm diye umardım. Sana yakın olmak isterdim.”

Kafasını iki yana sallayarak omzumun ötesine baktı. “Kahretsin, sana bunu anlattığıma inanamıyorum. Tam bir zavallıyım, değil mi?”

Ona anlamlı bir bakış attım.

“Bunu, penisin hakkında şiir yazan kişiye mi söylüyorsun?”

Connor geçen gün şiir kutumu, yani en büyük utanç kaynağımı bulmuştu. Gerçi bu benim suçumdu; mücevher kutusunun kapağını açık bıraktığım için şifoniyerin yanından geçerken en üstteki kâğıdı ve “Connor’ın Aleti” başlığını görmüştü.

Hangi erkek böyle bir şey görüp de incelemekten geçirdi?

O günü hatırlayınca kıkırdadı.

“Zavallı değilsin,” dedim. “Yaptığın şey çok romantik. Benim için yapılmış en romantik şey hatta. Ve bunu duymak içimi rahatlatı.”

“İçini mi rahatlatı?”

“Evet. Çok uzun zamandır seni ulaşılması imkânsız, yüksek bir kaidenin üzerinde tutuyordum. Düğünde o kaideden indin ve gözümde gerçek bir insana d n şt n. O zaman senden daha çok hoşlanmaya başladım. Senin de benden aynı şekilde hoşlandığını, ortak bir noktamız olduğunu bilmek rahatlatıcı.”

Birleşmiş ellerimize bakıp kısık, yumuşak bir sesle konuştu.

“ yle, Violet. Kesinlikle ortak bir noktamız var.”

The Piano Man'den ayrıldıktan sonra Violet'i evine götürmedim. Gecemizin bitmesine henüz hazır değildim; çünkü çok iyi vakit geçiriyordum ve... Violet kafayı bulmuşken aşırı sevimliydi. Gece yarısını biraz geçerken benim eve vardık.

Aaron ile Brayden, oturma odasındaki Xbox'ta, büyük bir birleştirici güç olan *Call of Duty* oyununu oynuyorlardı ve gelen seslere bakılırsa kalabalık bir çevrimiçi grupları vardı. Spencer ise çoktan yatmıştı.

Buzdolabından iki şişe su alıp çocuklara, "Violet ve ben odamda biraz televizyon izleyeceğiz," dedim.

Aaron, "Tamam," diye cevap verdi ama kumandanın üzerinde ışık hızıyla çalışan parmakları beni duymamış olabileceğinin işaretçisiydi.

"Dikkat et!" dedi Brayden, kulaklığına doğru.

Buradaki işim bitmişti. Violet'i merdivene yönlendirdim.

Vücut saatimin efendisi de komutanı da bendim, bu yüzden uyuyakalma konusunda endişe etmiyordum. Doktorlar duruma bağlı olarak REM uykusuna anında geçiş yapma ya da saatlerce tetikte kalma gibi efsanevi yeteneklere sahip olurdu.

Yatak odamın kapısını kapattım ve Violet daha rahat bir şey giymek isterse diye kilitledim. Niyetim gerçekten de birlikte oturup muhabbet etmek, belki bir film izlemektir.

Ama Violet'in fikri çok daha iyiydi.

"Çocukların alt kattayken beni becermeni istemem yanlış mı?"

Ağzım kurudu ve kasıklarımın hücum eden kan yüzünden sessim bir oktav yüksek çıktı. "Hayır. Hiç yanlış değil."

Yüzünde edepsiz bir gülümseme belirirken gözleri kararırıp parladı. O kadar güzeldi ki göğsümün sancımasına neden oluyordu.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan önümde diz çöktü. Dünyada, sizin için aç olan ve bunu göstermekten kaçınmayan bir kadından daha seksi, daha tahrik edici bir şey yoktu.

Düğmelerini açtığı kotumu kalçamdan aşağı kaydırıp kaya kadar sertleşmiş aletimi hafifçe sıktı, sonra ucunu ağzına aldı. Dilini etrafımda döndürürken başım geriye doğru düştü. Kafasını aşağı yukarı hareket ettirip ıslak sesler çıkarırken ruhumu emmek ister gibiydi.

Yumruklarımı sıktım ve içimdeki aceleci adam dizginleri ele aldı, Violet'i kollarından tutarak kaldırıp dudaklarına yapıştı. Parmaklarımı dantelli yazlık elbisesinin askularına geçirip kumaşı üstünden attım ve dizlerimi büküp göğüslerinin şişkin kısımlarını öptükten sonra sıra sutyenine geldi.

Onu kucaklayıp yatağa yerleştirdiğimde uzun saçları yastığa yayılmış halde göz kamaştırıcı görünüyordu.

Şu anda ona istediğim her şeyi yapabileceğimi biliyordum. Çünkü bana koşulsuzca, içtenlikle güveniyordu. Bunu beklentiy-

le bana bakan gözlerinde, benim için gevşemiş uzuvlarında görebiliyordum. Ona yapmama izin vermeyeceği hiçbir şey yoktu.

Bu baş döndürücü bir şeydi ve onu memnun etmeyi arzulamama neden oluyordu. Dudaklarımla, aletimle, ellerimle ona tapınmak istiyordum.

Onu asla hüsrana uğratmayacağımı... asla bırakmayacağımı göstermek istiyordum.

Ellerimi pürüzsüz bacaklarında kaydırıp yüzümü bacaklarının arasına gömdüm. Dudaklarımı ve burnumu oradaki yumuşacık tenin üzerine bastırıp dilimi devreye sokarak sıcak kıvrımlarının tadına baktığımda keskin bir nefes aldı. Şişmiş ve gerginleşmiş klitorisini ağzıma alıp emmeye başlayınca sırtı yay gibi gerildi ve elleri saçlarımı çekti.

“Connor, lütfen,” diye yalvardı fısıldayarak. “Ah, Tanrım, sana ihtiyacım var.”

Dizlerimin üzerinde doğrulup aletimi ovuşturdum çünkü beni bunu yaparken izlemeye bayılıyordu. Sonra aletimin ucunu ona sürtüp ılıklığı karşısında inleyerek yavaşça içine süzıldüm.

Köküne kadar girdiğimde o da kalçalarını kaldırıp daha da derinlere ulaşmama izin verdi. Üzerinde daireler çizerek kasıklarımla klitorisini okşayınca beni deli eden o tiz inlemelerinden birini koyuverdi.

Dirseklerimi başının iki yanına dayayıp ağırlığımı üstüne vererek bedenlerimizin birbirine karışmasını sağladım. Benimkiyle aynı ritimde atan kalbinin göğsüme çarptığını hissedebiliyordum. Burunlarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz karışıyordu ama öpüşmüyorduk. Birbirimizin gözlerine bakarak aynı havayı soluyorduk.

Lanet olsun. Anlatılamayacak kadar yoğun bir andı.

Öyle derinlerindeydim ki narin kasları her yanıma sarmıştı.

“Connor...”

Kalçamı daha hızlı, daha sert hareket ettirmeye başladım. Kafamı eğip memelerinin tadını çıkarmak, onu inletene kadar emmek, dudaklarını öpmek ve dilimi ağzına daldırmak istiyordum. Kendimi serbest bırakıp onu, ikimizin de çabucak boşalmasını sağlayacak kadar sertçe becermek istiyordum.

Fakat ona bakmayı kesmek de içimden gelmiyordu.

Yüzünden geçen güzel ifadeleri içime çekme, muhteşem kah-verengi gözlerinin ihtiyaç ve hayranlıkla kararmasını izleme, onun da beni ve hissettiğim her şeyi görmesine izin verme arzusuyla doluydum.

Violet dudağını ısırp ayaklarını yatağa bastırarak kalçasını kaldırdı ve kendisini bana doğru itti.

“Connor...” diye sızlandı çünkü doruğa ulaşmak üzereydi. Aletimin etrafındaki kıpırtıları, ritmik kasılmaları hissedebiliyordum.

Soluk soluğa, “Henüz olmaz,” dedim, pürüzsüz itişlerle içine girip çıkarken.

“Lütfen...” Omuzlarıma, sırtıma tutunmaya çalıştı.

“Olmaz. Boşalırsan beni de kendinle sürüklersin. Henüz bitmesini istemiyorum.”

“O kadar iyi hissettiriyor ki,” dedi nefes nefese.

“Henüz olmaz. Olmaz.”

Hırliyordum çünkü daha da kasılmıştı ve aletimi iyice sıkıyordu.

“Lütfen,” derken sesi kesik kesikti.

Sonra elimi tutup ağzına bastırarak tiz çığlığını avucumun içine mühürledi.

Ve uçurumdan düştü. Gözleri kapandı, boynu yay gibi gerildi ve iç kasları kasılıp açılırken sessiz bir çığlığın içinde kendisini kaybetti.

Tıpkı düşündüğüm gibi beni de kendiyle birlikte uçurumdan aşağı çekti.

Yüzümü boynuna bastırıp parfümünün narin çiçeksi kokusunu ciğerlerime doldurdum ve keyif verici vuruşlarla içine girmeye devam ettim. Zihnim boşalırken saf bir coşku tüm vücudumu esir aldı, omurgamı yakıp geçti.

Birkaç dakika boyunca ikimiz de hareket etmedik. Violet'leyen prezervatif kullanmak zorunda olmamaya, benim sayemde sırlısıklam ve yapış yapış olan kadınlığının içinde kalmaya bayılıyordum.

Güçlkle yutkunup başımı omzundan kaldırdım.

“İyi misin?”

Gözleri kapalı, sesi yorgundu.

“Bilmiyorum. Ölmüş olabilirim. Ya da ölüp geri gelmiş olabilirim. İkisi birden olabilir.”

Güldüm. Onunla geçirdiğim her an, her dakika tarifsiz bir güzelliğe sahipti.

Sonunda üstünden çekilip sırtüstü yattığımda Violet bana sokulup bacağımı kalçama, kolunu karnıma attı ve göğsümü yastık olarak kullandı. Mırıldanarak, “Uyuyakalma sakın,” diye uyardı. “Beni eve götürmen gerek.”

Violet'in geceyi bizde geçirmesi konusunda oğlanlarla konuşma fırsatını henüz bulamamıştım. Bunu sorun edeceklerini sanmıyordum ama boşandığımdan beri hayatlarına dahil ettiğim ilk kadın olduğu için bu konuşmayı yapmam gerektiğini hissediyordum.

“Uyumam,” dedim onu temin edercesine sıkarken. “Sadece biraz... gözlerimi dinlendireceğim.”

“Connor! Connor, uyan! Sabah olmuş!”

Beş dakika gibi gelen bir sürenin ardından Violet’in panik dolu sesiyle uykumdan uyandım.

Çünkü “gözlerini dinlendirme”, dünya tarihinde hiçbir zaman asla olması gerektiği işlemezdi. Doktorlar için bile.

Uykulu sesimi düzeltmek için boğazımı temizleyip elimi saçlarımdan geçirdim.

“Uyandım, uyandım.”

Evin içindeki hayat belirtilerinin sesi –televizyonun hafif uğultusu, çekmecelerin açılıp kapanması ve kahvaltı kâselerine çarpan kaşıklar– benim odaya kadar geliyordu.

“Aman Tanrım, uyanmışlar!” Violet tabutunu kaybetmiş bir vampir gibi pencereye döndü. “Camdan mı çıksam, ne yapsam?”

“Hayır.” Kıkırdadım. “Buna hiç gerek yok.”

Bir plan yapmak için babalık deneyimimi kullandım ve basit ama dâhice bir fikir buldum.

“Aşağı inip her şey normalmiş gibi davranacağız. Biz meseleyi büyütmezsek onlar da büyütmez.”

Vi bunun nasıl bilgece bir plan olduğunu göremiyordu.

“Çocuklarının önünde utanç yürüyüşü yapmamı mı istiyorsun?”

“Onlar birer oğlan, Violet. Erkek olmak için eğitimden geçen çocuklar. Dikkatleri kolayca dağılır, genellikle kendilerine odaklanırlar ve detayları pek fark etmezler. İnan bana, sorun olmayacak.”

İkimiz de giyindik. Violet dünkü yazlık elbisesiyle sandaletlerini üzerine geçirdikten sonra odamdaki banyoda yüzünü yıkadı ve çekmecedен onun için bulduğum yeni fırçayla dişlerini fırçaladı.

Ardından birlikte rahatça, kaygısızca alt kata indik.

Oğlanların üçü de mutfaktaydı.

“Günaydın çocuklar,” diye selamladım onları. Sonra mutfak masasında Vi için bir sandalye çektim.

Dikkatlice oturdu. “Merhaba çocuklar.”

“Selam,” dedi Spencer, ağzına bir kaşık dolusu gevrek tıkarken.

Brayden bize hiç bakmadan kafa salladı. Dikkati tamamen telefonundaydı.

Fakat Aaron... eh, sanırım ergen alaycılığının gücünü hafife almıştım.

“Dün gece evine gidemedin, ha?” dedi sınıtarak.

Violet yerin dibine girmek istiyormuş gibi görünüyordu.

“Yatıya mı kaldın?” Spencer bir Vi’ye bir bana baktı.

“Evet.” Omuz silktim. “Televizyon izlerken uyuyakalmışız.”

Küçük oğlum kafasını sallayıp gevreğine döndü.

Brayden yorum yapacak kadar bile umursamıyordu.

İşte benim oğlum.

Aaron ise muhtemelen daha sonra kullanmak için bu bilgiyi zihninde bir kenara sakladı.

“Ben kahve yapacağım.” Demliği alıp musluğa gittim. “Violet, sen de ister misin?”

“Evet, lütfen,” dedi. Utancını biraz olsun atmış gibiydi. “Bir gün buraya *French press*’imi getireyim de hayatın değişsin.”

“Ooo, Fransız, ha?” dedi Spencer abartılı bir tavırla. “Gösteriş-lisin, Violet.”

Sonra Brayden ve o, parmaklarını öpüp bildikleri Fransızca kelimeleri sıralamaya başladılar.

“O la la.”

“Oui, oui.”

“Bon appétit.”

“Grey Poupon.”

Violet onlara güldü, sonra bu sabahı kazasız belasız atlattığımız için rahatlayarak bana tebessüm etti.

Bugün Violet’in de benim de boş günümüz olduğu için çocuklara Great Adventure Parkı’na gitmek isterler mi diye sorduk ve üç adet evet cevabı aldık. Aaron bile gelmek istemişti ki bu ekstra özeldi çünkü kendisi “aile zamanından” sanki cinayet mahallinden kaçır gibi kaçırdı.

Lunaparka doğru yola çıkmadan önce Vi’nin evine uğradık ve o üstünü değiştirirken oğlanlar göle taş atma oyunu oynadılar.

İşi bittiğinde Violet kamyonetimde yanıma yerleşip penceresini indirdi. Ilık esinti, başının tepesindeki sıkı topuzdan kaçan tutamları savururken sabah güneşinin altında yenilecek kadar güzel görünüyordu. Askılı, siyah bir Led Zeppelin tişörtü ve bakışlarımın bütün gün kışına yapışık kalmasına neden olacak beyaz, kesik bir şort giymiş, fuşya rengi bir güneş gözlüğü takmıştı.

Parka vardıktan bir saat kadar sonra Vi hakkında hiç aklıma bile gelmeyecek bir şey öğrendim.

“Kingda Ka,” dedi Brayden, devasa lunapark oyuncaklarından birini işaret ederek. Büyük ödülü açıklayan bir yarışma programı sunucusu gibi görünüyordu. “Ülkenin en hızlı, *dünyanın* en yüksek eğlence treni.”

“Dünyanın mı?” Violet yutkundu. “Şaka yapıyorsun.”

“Yoo, gayet ciddiylim.”

Spencer serçeparmağıyla başparmağını açıp diğer üç parmağını kapatarak sörfçüler gibi “gevşe” işareti yaptı ve hep birlikte sayısız kez izlediğimiz için kafamıza kazınmış olan *Kayıp Balık Nemo*’daki kaplumbağa Crush’i taklit ederek konuştu.

“Harika, harika!”

Aaron film alıntıları eğlencesine katılıp Brayden’a bir beşlik çıktı. “Kabuğa sıkı tutun, ahbab.”

Gökdelen yüksekliğindeki eğlence trenine baktıkça Violet’in gözleri daha da büyüyüp dehşetle doluyordu.

“Ben aslında bu treni aşağıdan izleme keyfini yaşamak istiyorum. Tam olarak... buradan yani.” Zemindeki minik, çimenli bir tepeye işaret etti. “Yerküreden.”

Güneş gözlüğümü başımın üzerine kaydırdım.

“Binmek istemiyor musun?”

“Şey, mesele şu ki... daha önce hiç hız trenine binmedim. Bir kez bile.”

Violet’i bir hastaya kalp masajı yapmak için sedyenin üzerine atlarken görmüştüm. Lanet bir gayzer gibi kan fışkırtan açık bir yaraya turnike yaparken ya da kocasından şiddet görmüş bir kadını korumak için acil kapısında dimdik dururken de.

Bu ürkeklik ve kaygı hali onun için yeniydi ve kahretsin ki çok sevimliydi. Böyle hissetmem yanılttı, biliyordum. Ama yine de içimde yükselen şehvete engel olamıyordum. Titreyen minik bedenini kendime çekip sarmak ve endişesini unutturana kadar onu pek çok yerinden öpmek istiyordum.

“Hiç mi?” dedi Aaron. “Gerçekten mi?”

Vi kafasını iki yana salladı. “Ben küçükken lunaparka gidecek paramız yoktu. Büyüdüğümde de zamanım olmadı. Yani evet, hiç binmedim.”

“Ee süper işte!” diye bağırdı Brayden. “Kingda Ka senin ilkin olabilir. Aklını başından alacağına emin olabilirsin. Hem hepimiz seninle bineceğiz.”

“Bilemiyorum, Bray.” Violet bana döndü. “Güvenli bir şey mi bu? Hiç öyle görünmüyor.”

Sırtını aşağı yukarı sıvazladım. "Son derece güvenli. Bu aletleri her gün kontrol ediyorlar."

"Binmek zorundasın!" diye yalvardı Spencer. "Ben de ilk defa geçen sene bindim. Boy limitini zar zor aşmıştım. Gerçekten çok eğlenceli olacak. Lütfeeen!"

"Ayrıca..." Aaron pis pis sırıttı. "... korkak tavuk olduğunu düşünmemizi istemezsin, değil mi?"

Violet oğlanlara tek tek baktı.

"Binmezsem korkak tavuk olduğumu mu düşünürsünüz gerçekten?"

Çocuklar tabiat gibiydi... çetin ve öngörülebilir.

Aaron tereddüt etmedi. "Aynen."

Brayden onu destekledi. "Kesinlikle. Hem de sonsuza dek."

En azından Spencer durumu biraz yumuşatmaya çalıştı. "Kusura bakma... kurallar böyle."

Vi çaresizce bana döndü. "Çok kötü çocukların var, Connor."

Kolumu beline sararak onu kendime çektim.

"Bilmez miyim?"

Rahatlamak için derin bir nefes aldı ve bundan pişman olacakmış, hatta şimdiden pişman olmuş gibi başını iki yana salladı.

"Pekâlâ. Korumam gereken bir itibarım var. Hadi binelim bakalım şu trene."

Oğlanlar sanki Violet gol atmış gibi tezahürat yaptılar. Ben de gergin alnına hızlıca bir öpücük kondurdum.

"Bayılacaksın."

Sanırım bana inanmıştı... ta ki trene yerleşene dek. Üçüncü sırada yan yanaydık. Aaron, en öndeki tekli koltuğu kapınca Brayden ile Spencer da ikinci sıraya geçmek zorunda kalmışlardı.

"Connor," diye fısıldadı Vi. "Çocukları korkutmak istemiyorum ama sana bir şey söylemem lazım."

Ağır endüstriyel emniyet kemerinin izin verdiği kadar eğildim. “Ne oldu?”

“Öleceğiz.”

Kendimi tutamayıp güldüm.

“Hayır, ölmeye...”

“Öleceğiz!” Artık fısıldamıyordu. “Hayatımda hiç hız trenine binmedim ve şimdi frenler bozulacak ve ilk seferimde öleceğim! Alanis Morissette şarkısındaki gibi olacak!”

“Hey, dostum,” diye homurdandı arkamızdaki sırada oturan sakallı adam. “Şu kadını susturur musun? Eğlencemi mahvediyor.”

“Kapa çeneni,” dedim adama. “Bir şey yaptığı yok.”

Elimi Violet’in yumruk yaptığı ellerinin üzerine kapattım.

“Bebeğim, bana bak.”

Gözlerini sıkı sıkı yummuştı.

“Bakamıyorum.”

Sanırım dua ediyordu.

Sonra tren yavaşça hareket etti ve parmakları, katil sarmaşıklar gibi elimi kavrayıp kan akışımı kesti.

“Elimi tut, Connor. Ah, Tanrım. Lütfen elimi tut ve sakın bırakma.”

“Tutuyorum.” Sesimi sakın, dengeli, güven verici tutmaya çalıştım. “Şu anda elin elimde.”

Genç kadında mantık falan kalmamıştı. “Düzgün tutmuyorsun ama!”

Söyleyebildiği son şey bu oldu çünkü tren bir top mermisi gibi ileri fırlayıp dimdik raya son sürat tırmanırken çığlık atmaya bile vakti kalmamıştı.

“O kadar da korkmadım.”

Violet, oğlanlarla birlikte oturduğu çimenlik alanda yere dayadığı avuçlarına ağırlığını verip uzun bacaklarını öne uzatırken ben de birkaç adım ötedeki bir hediyelik eşya dükkânının kapısında sıra bekliyor, bir yandan da onları dinliyordum.

Spencer kafayı yemiş bir çöl faresi gibi yerde yuvarlanarak kontrolsüzce kahkahalar atıyordu.

“Korkmuşsun işte!” dedi Brayden gülerek. “Şu suratına bak Hayatımda gördüğüm en iyi fotoğraf bu!”

Haksız sayılmazdı.

Çünkü hız trenindeki otomatik kamera tarafından çekilmiş fotoğrafımız tam bir şaheserdi.

Aaron dilini çıkartıp barış işareti yapmış, Brayden iki kolunu da havaya kaldırmıştı. Spencer gözleri parlarken dudaklarında neredeyse huzurlu denebilecek bir gülümseme vardı. Bense Violet’e bakıyordum. Katıksız bir dehşetle ağzı kocaman açılmış, yüzü öylece donup kalmış Violet’e.

Bunu kesinkes çerçeveletip şömine rafına yerleştirecektim.

Aaron fotoğrafı Brayden’den aldı ve yeni bir kahkaha dalgasına yakalanırken karnını tuttu. “Of, çok iyi ya.”

Violet onlara dil çıkardı. Dalga geçmeleri karşısında hiç morali bozulmamıştı.

“Siz de korkarsanız kendinizi kötü hissetmeyin diye rol yapıyordum sadece.”

“Ciddi misin?” diye sordu Brayden şüpheyle.

“Belki. Ciddi *olabilirim*.”

Spencer hızlıca kalkıp oturdu.

“Yani trene tekrar biner misin? Çünkü ben tekrar binmek istiyorum.”

Vi'nin cevabı hızlı ve samimiydi.

“Asla olmaz. En azından... bugün değil.”

Yanlarına dönüp elimi Violet'e uzatarak yerden kalkmasına yardımcı oldum ve mağazadan aldığım hediyeyi ona verdim.

“Bunu hak ettin.”

Dudağını ısırarak poşetin içine baktı ve üzerinde kocaman harflerle “Ka'yı Fethettim!” yazan siyah tişörtü çıkararak güldü.

“Buna bayıldım! Teşekkür ederim.”

Parmak uçlarında yükselip dudaklarını benimkilere dokundurdu.

Ateşli olmayan, basit bir öpücüktü ve çocukların önünde olmamıza rağmen tuhaf hissettirmemişti. Aslında bilinçli yapılmış bir şey bile değildi; refleks gibi doğal gelişmişti.

“Karnım zil çalıyor,” dedi Aaron. “Pizza yiyebilir miyiz?”

Spencer ayağa fırladı. “Evet, pizza!”

Violet'in elini tutup parmaklarımı onunkilere geçirdim.

“Pizza süper olur.”

O akşam ilerleyen saatlerde Violet'i evine bırakıp eve döndüğümüzde oğlanlar duşlarını alıp üstlerini değiştirdiler, Rosie'nin mamasını verip bu gecelik son kez bahçeye çıkardık ve ardından, yatmadan önce biraz *The Office* izlemek için dördümüz birlikte oturma odasına yerleştik.

Spencer, televizyon koltuğunda yanıma sıkışmıştı. Brayden kanepenin bir ucunda yatıyor, Aaron da diğer ucunda oturmuş telefonuna bakıyordu.

“Bugün çok güzeldi,” dedi Brayden ortaya.

Gülümsedim. Gerçekten de öyleydi. Henüz farkında değillerdi ama bugün, basit ama eğlenceli anlardan oluşan, büyüdükle-
rinde hatırlayacakları türden bir gündü.

“Violet senin kız arkadaşın mı baba?” diye sordu Spencer.

“Evet, dostum. Violet benim kız arkadaşım.”

“Biliyordum. Bu yüzden onun etrafındayken şapşala dönü-
şüyorsun.”

“Şapşal mı?” Ona sahte bir kaş çatışla baktım. “Ne demek şapşal?”

“Bildğin şapşal işte,” diye lafa girdi Brayden. “Aaron’ın yirmi-
lik dişi çekildiğinde görüldüğü gibi.”

“Doğru söylüyorsun, gerçekten de öyle görünüyor.” Aaron
kıkırdadı.

“Ama sorun değil.” Spencer bacağıma hafifçe vurdu. Minik yü-
zünde masumiyet ve dürüstlük vardı. “Öyle görünmeni seviyorum.”

Ebeveynlerinin sağlıklı bir ilişkisi ve sağlam bir evliliği oldu-
ğunda bu, çocuklara güvende oldukları hissini verirdi. Stacey ile
boşanarak bunu kendi çocuklarımızın elinden aldığımızı, bun-
dan böyle daima bir çeşit rahatsızlık ve dengesizlik hissedecekle-
rini düşünmüştüm.

Fakat şimdi çocuklarıma bakıyordum da... Onlar için endişe-
lenmeme hiç gerek yoktu.

“Bu yüzden de Violet’in artık daha sık bizde kalabileceğini
düşünüyorum. Geçen geceki gibi. Hem tasarruf olur... hem de
onun burada olmasını seviyorum. O da bizimle olmayı seviyor.
Ne dersiniz?”

“Bence olur. Violet’i seviyorum,” diye bildirdi Spencer.

Brayden, “Bence de,” dedi.

“Aynen, o iyi biri,” dedi Aaron.

“Peki.” Kafa salladım. “Süper.”

Uzun zamandır hissetmediğim tatlı, sıcak bir memnuniyet duygusu göğsümü sardı. Hayat güzel gittiğinde hissedilen türden bir huzurdu bu. Oğlanlar, ben ve Violet için hayat çok güzeldi. Hep birlikte çok iyiydik.

Connor

Great Adventure'daki eğlenceli günün ve çocuklarla yaptığım konuşmanın ardından Violet haftada iki gece bizde kalmaya başladı. Eşyalarını, onun için şifoniyerimden boşalttığım iki çekmeceye yerleştirmişti, lavanta rengi diş fırçası benimkine arkadaş olmuştu ve banyoma artık onun çilekli duş jeliyle şampuanının kokusu hâkimdi.

Oğlanlar hayatımızdaki değişime ve evde bir kadın olmasına kolay alıştılar. Zaten elle tutulabilir tek değişiklik sabahları iç çamaşırlarıyla dolaşmak yerine şortlarını giymeleriydi. Violet onlarla çok iyi anlaşıyordu ve her şey çok... kolay ilerliyordu. Muhteşemdi. Şahaneydi.

Okulun başlamasından bir hafta önceki çarşamba günü Vi de ben de çalışmıyorduk ve Garrett, futbol takımına dinlenmeleri için bir gün izin vermişti. Bu yüzden o ve Callie, hem çocuklar biraz yüzün hem de hep beraber havuz başında barbekü yapalım diye bize geleceklerdi.

Violet üstünü değiştirmek için odamdaydı. İçeri girdiğimde dudaklarını üzgünce bükmüş, boy aynasında sağa sola dönerek kendine bakıyordu.

“Sorun ne?”

Bikini altının arkasını çekiştirerek tatlı kıcını kapatmaya çalıştı.

“Bu bikiniyi giysem mi emin değilim.”

Narin beyaz papatya desenleri olan, yüksek belli, siyah biki-nisi öyle seksiydi ki üstünden dişlerimle söküp çıkaracağım anı sabırsızlıkla bekleyecektim.

“Bu da ne demek? Şahane görünüyorsun.”

Sıcacık, altın rengi tenine avuçlarımı bastırıp onu kendime çektim ve yarı sertleşmiş durumdaki aletimi kıcına sürterek tüm şüphelerini silmeyi ümit ettim.

Fakat kafasını kaldırıp aynaya baktığında yüzünde hâlâ endişe vardı.

“Ben de bundan endişeleniyordum işte. Oğlanların yanında bunu giymem uygunsuz kaçır mı?”

Kahretsin, bu özelliğine bayılmayacağım bir an gelecek miydi hiç bilmiyordum. Hep çocuklarımı düşünmesi, onların iyiliğine her şeyden fazla önem vermesi çok güzeldi. Bunu zorlama olarak yapmıyordu, doğal hali buydu ve bana, dünyanın en şanslı erkeği olduğumu hissettiriyordu.

“Uygunsuz kaçmaz, Vi. Gerçi ben seni uygunsuz bir şeylerin içinde görmeyi çok isterim, orası ayrı.”

Onu parlak renkli, avuç içi kadar bile olmayan tanga bir bikini içinde şezlongda, hatta daha da iyisi, bir çıplaklar plajında uzanırken hayal ettim.

“Oğullarım daha önce de bikini giymiş kadınlar gördüler.”

Violet üçgen şekilli bikini üstüyle oynayıp memelerini içine sıkıştırmaya çalışınca avuçlarım o yumuşacık et parçalarını ovuşturmak için karıncalanmaya başladı.

Aletim saniyeler içinde kayaya dönüştü çünkü Vi'ye olan arzum kendi kendisinden besleniyor, her gün tazeleniyordu. Birlikte olduğumuz her an onu daha da çok istiyordum.

Bugün hissettiğim arzu geçen haftakinden daha yoğun, dünkünden daha şiddetli, bu sabahkinden daha çılgıncaydı. Zihnimi, aletimi ve kalbimi eşit ölçüde kaplayan daimi, yatıştırılmaz bir ihtiyaçtı bu.

“Bilemiyorum,” diyerek iç geçirdi. “Belki de bikini yerine mayo almalıyım.”

Omuz silktim. “Öyle daha rahat olacaksan sen bilirsin. Ama oğlanlar için yapma. İnan bana, kız arkadaşım olduğun için artık onların gözünde gerçek bir kadın sayılmazsın. Yengeleriyle aynı kategoridesin ve... Angela ile Callie de bikini giiyorlar.”

Kollarımı beline sarıp yanağını öptüm, çenesini hafifçe ısırdım.

“Ayrıca planın kendini çirkinleştirmekse boşuna uğraşma. Çöp poşeti bile giysen seksi olursun sen.”

Omuzlarındaki gerginlik yok olurken tebessüm ederek aynadaki yansımamıza baktı. Ardından kollarımda dönüp ellerini yüzme şortuma doğru kaydırarak kıçımı sıktı ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdı.

“Siz de son derece seksisiniz, Doktor Daniels. Bugün henüz belirtmemiştim galiba.”

Sonra dilini ağızma daldırarak beni öpmeye başladı.

Bu hayatı sevmemem nasıl mümkün olabilirdi ki?

Tüm ailenizin yakın çevrenizde yaşaması, Pringles patates cipsi yemek gibi bir şeydi; asla bir tanesi yeterli gelmezdi. Sabah yalnızca Garrett, Callie ve çocukları misafirimiz olsa da öğleden sonra aile ağacımızdaki herkes buradaydı.

Ryan gece vardiyasına gideceği için bu sabah güzel bir uyku çektikten sonra karısı Angela'yı ve kızları Frankie ile Joey'yi alıp gelmişti. Tim çamaşır yıkamak için ebeveynlerimizin evinde olduğundan, kısa süre sonra üçü de bize katılmışlardı.

Bu kadar kişiye yemek yetmemesi gibi bir problemim yoktu. Sürekli aç hisseden üç sağlıklı erkek çocuğum sayesinde dondurum hep tavuk, burger ve sosisliyle dolu olurdu. Ayrıca Callie ile Garrett kapkek ve kurabiye pişirmişlerdi ve Angela, küçük bir orduyu doyurmaya yetecek kadar sebzeli makarnayla dilimlenmiş karpuz hazırlamıştı. Kilerini kıyamet gününe hazırlanmış gibi doldurmaya bayılan biri olan annem de bir ton patates salatası, makarna salatası ve konserve şeftali tatlısı getirmişti.

Saat öğleden sonra ikiyi vurduğunda gökyüzü masmavi ve bulutsuz, güneş yakıcıydı. Bahçenin dört bir yanındaki hoparlörlerden The Rolling Stones'un sesi yükseliyordu ve ebeveynlerimiz ile onların yanındaki büyük şemsiyenin altında uyuyan bebek Charlotte dışında herkes havuzda, hararetli bir voleybol maçının ortasındaydı.

Spor, ailemizin DNA'sına işlenmişti. İşçi sınıfı Kennedylar sayılabilirlik; hepimiz rekabetçiydik ve kazanmayı severdik.

Violet Robinson'ın da bizden eksik kalır yanı yoktu.

Beni şaşırtan bir zarafetle sıçrayıp topu filenin öbür tarafındaki Ryan'a doğru attığında kardeşim etrafına sular sıçratarak kurtarmay çalıştı ama yapamadı.

"Alın size!" diye bağırdı Violet, gerçek bir sporcu gibi.

"Güzeel!" Elimi kaldırıp ona bir beşlik çaltım.

"Lisede kız voleybol takımının kaptanı olduğumu söylemiş miydin?"

"Söylememiştin." Kıkırdadım. "Ama bunu duyduğuma sevindim."

Ryan homurdandı. "Kandırıldık." Takımını yanına çağırdı. "Toplanın! Yeni bir strateji yapmamız lazım."

Üç yaşındaki yeğenim Will, arkamdaki Garrett'in omuzlarında oturduğu yerden hırsla lafa girdi. "Sizi yeneceğiz, Ryan Amca!"

Ryan, meydan okumayı kabul eden bir Amerikan güreşçisi gibi ona parmağını doğrulttu.

"Göreceğiz, küçük adam. Biz bitti demeden bitmez."

Yirmi dakika sonra oyun bitti.. ve onları yendik. Sonrasında şampiyon takımım ve ben zaferin keyfini sürerken ailece veranda masasına yerleşerek yemek yiyip muhabbet ettik.

"Baba, bu yıl trambolin alabilir miyiz lütfeeeeen?" diye sordu Spencer. "Artık on yaşındayım, yani iki haneli yaşlara geçiş yaptım. Sadece dokuz yaşında olduğum zamandan daha olgunum."

Bir acil tıp doktoru olarak asla sahip olmamaya yemin ettiğim bazı şeyler vardı ve bu yemin, benim için Hipokrat Yemini'nden yalnızca bir adım gerideydi. Çöp öğütücü, motosiklet ve trambolin listenin başını çekiyordu çünkü bana göre saatli bombadan farkları yoktu. Çoğu insan, en büyük riskin trambolinden düşmek olduğunu zannederdi ama daha fazla yanılmazlardı. Asıl tehdit, kemiklerin kırılması, bağların kopması ve zıplama esnasında çarpışmaktı.

"Trambolin almayacağız, Spence. Hiçbir zaman."

Ayrıca benim tam üç tane oğlum vardı ve bu varlıklar, eylemlerinin sonuçlarını düzgünce düşünmekle ünlü değillerdi.

Daha geçen yaz Brayden ile iki arkadaşını, egzersiz yaparken kullandığım ağırlıkları bodrumdan üst kata taşıırken yakalamıştım. Söylediklerine göre bunları bileklerine bağlayacak ve havuzun dibine çökerek orada kalmalarını sağlamak için kaç kilo gerektiğini ölçeceklerdi.

Evet... bu gerçekten yaşanmıştı.

Trambolin alırsak bisikletlerini ya da kaykaylarını kullanarak neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyordum.

“Ama güvenlik konusunda mükemmel puanlaması olan bir tane buldum!” diye yakındı en küçük oğlum, telefonunun ekranını bana tutarak. Gösterdiği ürün “güvenli” olarak işaretlenmişti ancak diğerlerinden hiçbir farkı yoktu.

Yanımdaki sandalyede oturan Violet kafasını nazikçe iki yana salladı.

“Hastaneye gelen dehşet verici trambolin kazalarını görsen sen de asla trambolin istemezdin, Spencer.”

Bunu bilerek mi söylemişti emin değildim ama on yaşındaki bir oğlanın dikkatini çekmek için korkunç yaralanmalardan bahsetmek gibisi yoktu.

“Gerçekten mi? Ne kadar dehşet verici mesela?”

“Hmm, mesela geçenlerde bir hiperekstansiyon vakası gelmişti. Adamın acilen ameliyata alınması gerekti.”

Başımınla onayladım. “Unutulmaz bir vakaydı.”

“Hiperekstansiyon ne demek?” diye sordu Spencer.

Violet elleriyle göstermeye çalıştı. “Dizin geriye kaçması da denir. Dizler aynı şu şekilde geriye doğru bükülür.”

Oğlum ellerini dizlerine uzattı. “Bu gerçekten olabilir mi?”

“Olmaması gerekir.”

“Başka nasıl vakalar var?”

Violet, çoklu kafatası kırığıyla gelen annenin hikâyesini anlatırken Brayden havuz kenarındaki şezlongundan bana seslendi.

“Baba!”

“N’oldu?”

“Annem mesaj attı. Joyce’a uğrayacakmış. Sonrasında onunla akşam yemeğine gitmek ister miyiz diye soruyor.”

Stacey’nin geçen cumartesi çocuklarla görüşmesi gerekiyordu ama işyerinden çağırıldığı için bir gün önceden arayıp iptal

etmişti. Eskiden bu görüşmeleri iptal ettiğinde çok sinirlenirdim çünkü oğlanlar üzülmüydü. Ama artık üzülmüyorlardı ve... bu iyi miydi kötü mü bilemiyordum.

“Benim gitmeyeceğimi söyle,” dedi Aaron trampenden. “Bir süre daha burada takılacağım, sonra arkadaşlarla yaz sonu partisi için Smitty’nin evine gideceğiz.”

Annelerinin planları iptal etmediği günlerde onunla görüşüp görüşmeme kararım çocuklara bırakıyordum. Bence vakitlerini nasıl değerlendireceklerine kendi kendilerine karar verebileceklerini bilmek bu yaşlarda onlar için önemliydi.

“Sen bilirsin, Bray,” dedim ortanca oğluma. “Annenle yemeğe gitmek istersen bana uyar.”

Amcaları, yengeleri, kuzenleriyle dolu bahçeye baktı, sonra omuz silkti. “Burada kalmayı tercih ederim. Gidersem üstümü değiştirmem gerekir çünkü.”

Görünüşe göre ergenler için kıyafet değiştirmek son derece zorlayıcı bir işti. Çarşafın, şiltenin üzerinde kaldığından emin olmak ve yatağın altında sayısız boş su şişesi biriktirmemek de öyle.

“Annem bana da mesaj attı, baba,” dedi Spencer. “Bu akşam burada kalmak istediğimi söyleyeceğim. Ama hafta sonu onunla vakit geçireceğim.”

Ona gülümsedim. “Çok iyi olur, Spence.”

Birkaç saat sonra barbekünün başında, sürü için bir posta daha hamburger ve sosisli pişirmekle meşgulken dumanların arasından, bahçenin öteki ucunda Callie ve annemle sohbet eden Violet gözüme takıldı. Uzun saçlarını örmüştü ve birinin dediği bir şeye gülerken yüzünü güneşe doğru kaldırmıştı.

Onu izlerken bininci kez göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim. Güzelliği yüzünden değil... burada, yanımda olmasının hâlâ olağanüstü gelmesindendi. Hayatıma, en sevdiğim insanlara güzelce ve zahmetsizce karışmıştı.

Annemle babam ona şimdiden hayrandı. Konuşurken seslerinde beliren sıcak, sevgi dolu tondan ve gözlerindeki minnettar bakışlardan belliydi.

Onları çok iyi anlıyordum.

Ben de bir babaydım. Eğer bir gün çocuklarımdan birinin ilişkisi korkunç bir sonla bitse, yapayalnız ve mutsuz olacağını düşünerek onun için endişelenirdim. Hayatıma ve kalbine neşeyi geri getirecek, sevgi dolu, samimi bir kadının onu bulmasını dilerdim. Yani tam da Violet gibi birinin.

Bakışlarımı yeniden ızgaraya çevirip hamburger köftelerini döndürürken aptal gibi sııttım. Bugün çok güzel bir gündü. Her şey kusursuzdu.

Ta ki keyfim kaçana dek.

Yanımdaki tezgâhta duran telefonum yeni bir mesajla çınladı. Stacey.

Evinin önündeyim. Seninle konuşmak istiyorum.

Harika. Her erkek, eski karısından böyle bir mesaj almaya bayılırdı.

“Hey, Garrett.” Kafamla kardeşimi yanıma çağırdım. “Barbeküye bakar mısın? Stacey dışarıdaymış, çıkıp onunla konuşmam lazım.”

Ailem, eski karımdan nefret etmiyordu; öyle insanlar değildiler. Ayrıca o her zaman çocuklarımdan annesi olacaktı. Yine de aile üyelerimin gezegende en sevdiği kişinin Stacey olduğu söylenemezdi.

Garrett spatulayı elimden alıp bana doğru birasını kaldırdı.

“Keyfine bak. Çok eğlenceli olacağından eminim.”

Tişörtümü giyip eve girdim ve ön kapıdan dışarı çıktım.

Stacey'nin gümüş rengi BMW arabası kaldırım kenarında park halindeydi. Kendisi de siyah şort, kolsuz beyaz bluz ve sandaletlerle yolcu kapısının yanında dikiliyordu. Omuz hizasındaki siyah saçlarına dalga yapmıştı ve manikürlü el ve ayak parmakları, bileğindeki tasarımcı çantasıyla aynı kırmızı tonundaydı.

Objektif olarak bakarsam onun güzel bir kadın olduğunu söyleyebilirdim. Her zaman öyleydi. Fakat artık onu gördüğümde içimde çekim ya da sevgi kıpırtıları oluşmuyordu. Paylaştığımız anların hatırasıyla nostalji bile hissetmiyordum.

şu anda da gözüme çarpan ilk şey sıkıdığı dudakları ve kısıdığı gözleriyle savunmacı duruşuydu. Küplere bindiğini ve kavgaya hazır olduğunu anlayabiliyordum.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Annemin evindeydim ve oğlanlara akşam yemeğine gitmek isterler mi diye sordum. Üçü de hayır dedi.”

“Bana da söylediler.”

“Spencer’ı üç haftadır görmedim,” dedi Stacey dişlerini sıkarak. “Brayden ile Aaron’ı son görüşümün üzerinden bir aydan fazla zaman geçti. Benimle yemeğe gelmelerini istiyorum ve bu konuda yardımcı olursan sevinirim. Bir kez olsun yapabilirsin.”

“Ne yapmamı bekliyorsun? Boyunlarına kement atıp arabana mı sürükleyeyim? Gelmek istemiyorlar işte. Ayrıca yanlış anlama ama geçen cumartesi seninle görüşmeye kararlıydılar, onları yüzüstü bırakan sendin.”

Gözleri alevlendi. “Çalışmam gerekiyordu, Connor! Bunu herkesten iyi senin bilmen gerekir.”

“Pazar günü ne vardı? O gün de mi çalışıyordun?”

Kollarını savurduğunda el çantası da savruldu. “Kendime bir gün ayırmak istediğim için özür dilerim! Herhalde bu artık suç sayılıyor.”

Elimi saçlarımdan geçirip hafifçe çekiştirdim.

“Suç olduğunu söylemiyorum. Ama canın onları dışarı çıkarmak istediğinde son dakika haber verip de senin için planlarını değiştirmelerini bekleyemezsin. Bunun için ne benim ne de çocukların başının etini yiyemezsin. Bu saçmalık.”

Stacey ile oğlanlar –özellikle de Aaron– arasında uzun zamandır gerginlik vardı. Bunun iyi bir şey olmadığının farkındaydım ama çocukları suçlayamazdım. Stacey onları aldığında aklıma ne eserse yapıyordu. Onlara ayak işleri yaptırıyor, markete gönderiyor ya da birkaç ay önce Spencer’a yaptığı gibi mağazalara ya da lanet manikürcüye sürüklüyordu.

“Eh, hazır gelmişken içeri girip onları görebilir miyim bari?”

Evimin önündeki araçları işaret ettim.

“şu an uygun bir zaman değil, ailem burada. Ve... seni ilgilendirdiğinden değil ama biriyle görüşüyorum ve o da burada. Onu tuhaf bir duruma düşürmek istemem.”

“Beni ilgilendirmez mi? Çocuklarımdan yanındaysa bal gibi de ilgilendirir.”

Spencer’ın ona çoktan Violet’i anlatmaması beni şaşırtmıştı. Üç oğlum arasında en geveze olanı oydu.

Kafamı iki yana salladım. “Öyle bir şey yok.”

Stacey de birileriyle çıkmış, oğullarımızla tanıştırmıştı. Çocuklardan olumsuz bir şey duymadıkça ben onun işine burnumu asla sokmazdım.

Eski karım kollarını göğsünde birleştirip başını sağa sola salladı ve patlamaya hazır bir bomba gibi ayağının ucunu yere vurmaya başladı.

“Çocuklarımı görmek istiyorum, Connor.”

“Kusura bakma ama bugün olmaz.”

“Çocuklarımı görmek istiyorum, Connor!” diye çığlığı bastı.

“Çocukların seni görmek istemiyor! Belki de kendine bunun sebebini sormalısın!”

İrkildi. Kendini toplayamadan yüzü acıyla çarpıldı.

Kendimi pisliğin önde gideni gibi hissettim.

Bunu yapmak istemiyordum. Onunla kavga etmek, canımı yakmak istemiyordum. Bundan ne tatmin ne de neşe duyuyordum. Geride kalan tek şey hastalıklı bir üzüntü oluyordu.

Medeni, anlamlı bir konuşma yapmaya çalıştığımız her seferin eski yaralar ve yanlışların gölgesindeki çığlıklarla son bulması üzücüydü.

Bizim köprüünün altından çok sular akmamıştı... köprü tamamen yıkılmıştı.

Derin bir nefes alıp ses tonumu ayarladım.

“Öyle konuşmamalıydım. Ama oğlanlarla ilişkin şu anda pek de iyi sayılmaz. Bunu görmek zorundasın. Tanıdığım bir terapist var. İstersen...”

Absürt bir şey söylemişim gibi, “Yine terapiye gitmeyeceğim,” dedi tükürükler saçarak. “İşe yaramıyor. İkimiz için işe yaramadı.”

“Evlilik terapisinden bahsetmiyorum, Stacey. Aile terapisi diyorum. Sen ve oğlanlar için.”

Çığlıklar geri döndü.

“Yüce İsa! Hayır dedim sana!”

Ellerimi kaldırdım. “O zaman sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Çocuklarımızla ilişkini düzeltmek istersen bunu desteklerim. Ama istemedikleri sürece onları seninle görüşmeye zorlayamam.”

“Tabii ki zorlamazsın! Kazara gerçek bir ebeveyn gibi davranıp onlara bir şeyler yaptırırsan ne olur sonra, değil mi?”

“Durum bu değil.”

“Tanrı saklasın, istedikleri her boku, istedikleri her an yapmalarına izin vermezsen eğlenceli baba olmaktan çıkarsın bir de!”

“Bu doğru *değil*.”

Parmağını göğsüme bastırdı.

“Hiçbir zaman yanımızda olmadın sen!”

“Artık buradayım! Her gün, her sabah, her gece. Ben *buradayım*! Sen hangi cehennemdesin?”

Stacey’nin sesi ölümcül bir tıslama halini aldı. “Ah, ben üstüme düşeni yerine getirdim. Ama sen hiçbir zaman yanımda değildin ve bunu görmedin.”

Kafamı başka yöne çevirdim ve dilimin ucunu dişimin sivri yerine bastırdım. Geri alamayacağım sözler söylemek istemiyordum. Stacey’yle her zaman böyleydik. Her konuşmamız verimsizdi.

Derin bir nefes daha aldıktan sonra gözlerinin içine baktım ve kayıtsız, mesafeli, buz gibi bir netlikle konuştum.

“Konuyu sana şöyle özetleyeyim. Oğlanlar seninle canları ne zaman isterse o zaman görüşecekler. Bu hafta sonu onları almayaya gelebilirsin, hiç sıkıntı yok. Fakat artık burada, benimle yaşıyorlar ve bunu sen istedin. Eğer bir problemin varsa kendine bir avukat bul ve bana dava aç, tamam mı? Bu kadar. Gece yatmadan önce çocuklara söylerim, seni ararlar.”

Arkamı dönüp ondan uzaklaştım.

“Pisliğin tekisin!” diyen çılgılığı peşimden gelirken elimi kaldırdım ve ona bir kez bile bakmadan salladım.

Arka bahçeye döndüğümde çenem kasılmıştı ve vücudumdaki tüm kaslar gergindi. Güneş batmak üzereyken çocukların hepsi ateşin başına marşmelov kızartmak için toplanmıştı. Ailemin

soru soran gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama yüzlerine bakmaktan kaçındım. Soğutucudan bir şişe bira alıp verandanın ucundaki bir sandalyeye oturarak uzun bir yudum içtim.

Ama üzerimdeki saçma sapan, beyhude yılgınlık hissinden kurtulamıyordum. Stacey neden devamlı olarak böyle acınası ve mutsuz olmak zorundaydı ki? Beni de kendisi gibi sefil duruma düşürmekten keyif alıyor gibiydi.

Omuzlarımda iki nazik el hissettim. Dokunuş önce çok hafifti ama sonra gerilen kaslarıma masaj yapmaya başladı.

“Hey.”

Kafamı kaldırdığımda Violet’in endişeli gözleriyle karşılaştım.

“İyi misin?”

Hiçbir şey demeden yüzüne baktım. Onu içime çektim. Etrafına yaydığı sakinliğin ve tatlılığın hücrelerime nüfuz etmesine, beni yünden bir battaniye gibi sarmasına izin verdim.

Violet hayatımda olduğu için çok ama çok şanslıyım. Çocuklarıma, aileme iyi davrandığı ve böylesine mükemmel biri olduğu için. Elini sallasa ellisiydi ama o beni seçmişti. Ve seçimini tüm kalbiyle yaptığını bana küçük ve büyük pek çok yöntemle gösteriyordu.

Yılgınlık hissi yavaş yavaş bedenimi terk etti, göğsüm gevşedi. Violet’in dokunuşuyla, kokusuyla, yakınlığıyla içim ısındı. Gevşedim ve yeniden mutlu oldum.

Bu kadın beni mutlu ediyordu. O yanımdayken mutluluğun aksi duyguları hissetmem imkânsızdı.

Pek çok şey görüp geçirmiştim ve bu hislerin kıymetini bilmem gerektiğinin farkındaydım. Tek bir anı bile israf etmemeliydim.

Elini tutarak onu kucağıma çektim ve kollarımı beline sardım. Onu öptüğümde dudakları yumuşacık, sıcacıktı. Bu kısa, tatlı öpücüğün ardından ona sarılarak öylece durdum.

Çünkü bu kadarı da yeterliydi. Benim için her şey demekti.

“Artık iyiyim.”

Gece havası, eylül ayının sonunda görülmeyecek kadar serin. Ama doğalgazı açmamıza gerek kalmayacak kadar iyiydi. Connor penceresini açarak uyumayı seviyordu ve bu, geçtiğimiz birkaç ay içinde onunla yaşayarak hakkında öğrendiğim pek çok harika detaydan biriydi. Sadece çiftlerin birbiri hakkında bilebileceği bu türden ufak, önemsiz ayrıntıları keşfetmek beni hoşnut ediyordu.

Onun, benim uykumda konuştuğumu bilmesi gibi. Bunu, birkaç hafta önce gecenin köründe mırıldandığımı duyup benimle konuşmaya çalıştığında fark etmişti. Sabah anlattığında hiçbir şey hatırlamamıştım ama söylediğine göre bana ne kadar seksi olduğunu sormuştu, ben de “mor, kesinlikle mor” diye yanıt vermiştim.

Şiir yazmayı sevdiğimi zaten çoktandır biliyordu, bu yüzden ondan saklayabileceğim başka hiçbir şeyim kalmamıştı. Connor Daniels, benimle ilgili her şeyden haberdardı.

Serin gece esintisi odaya süzölüp çıplak sırtımı okşadı ve Connor'ın sıcak göğsüyle güzel bir kontrast oluşturdu. O yatak başlığına dayanmıştı, ben de ata biner gibi üzerine oturmuş, kalçamla ağır ağır daireler çizmekle meşguldüm.

Bu pozisyona, bizi ayıran tek bir santim bile olmamasına bayılıyordum. Böyleyken o kadar derinlerime dalıyor, kalınlığı ve sertliğiyle beni öyle bir dolduruyordu ki doruğa ulaşmam an meselesi oluyordu.

Kasıklarımın onunkine her çarpışıyla daha yükseğe tırmanırken hareketlerimi hızlandırdım. Connor'ın sıcak ve ağır nefesi kulağıma çarpıyor, onun da doruğa yaklaşmakta olduğunu gösteriyordu. Ağzıyla göğsüme doğru diliyle ıslak bir yol çizerek bacaklarımın arasına elektrik akımı gönderdiğinde iç kaslarımı etrafında sıkarak adını inledim.

Ve düşmeye başladım. Haz sisinin arasında uçuyordum. Başımı omzuna yaslayıp kendimi ona bıraktım; dik duramayacak kadar sersemlemiş durumdaydım. Kollarını gövdeme dolayıp parmaklarını kürekkemiklerimin ortasında birleştirerek beni kendisine çekti ve kalçasını yukarı doğru iterek orgazma teslim oldu.

Sonrasında dakikalarca bu şekilde, nefes nefese durduk. Connor saçlarıma, boynuma öpücükler kondurdu ve bitkin düşmüş kaslarımı gevşetmek için avuçlarını sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. Ardından başımın altında yastığı hissettim. Connor beni yatırıp arkamdan sarıldı. Tatminle iç geçirip bacaklarımı birbirine sürttüm çünkü uyluklarımın iç kısımlarını kayganlaştıran menisini hissetmek çok hoşuma gidiyordu.

Kısa bir süre sessizce uzandık ancak Connor'ın nefes alıp verişleri henüz uyumadığını gösteriyordu. Parmak uçlarını kolumda kaydırarak boğuk bir sesle, "Çocuk istiyor musun?" diye sordu.

İçimde bir heyecan patlaması yaşandı. Çünkü son birkaç haftadır burada oğlanlarla vakit geçirip onlara kahvaltı hazırladıktan, ödevlerine yardımcı olduktan ya da sadece muhabbet ettikten sonra anneliğin ne demek olduğunu öğrenmiştim. Kardeşlerimi büyütürken bunu tattığımı sanmışım ama esasında tamamen farklı bir duygu olduğunu yeni görüyordum.

Daha derindi. Daha yoğundu.

Connor'ın oğullarının hayatının, biriktirdikleri anıların bir parçası olmak çok güzeldi. Ve yetişkin birer erkek olmaya adım adım ilerlerlerken onlara katkıda bulunabilmek benim için bir onurdu. Onlarla küçük, tatlı anları paylaşmayı sevdiğim kadar babalarını paylaşmayı da seviyordum. Yüz ifadelerinde, tavırlarında, konuşmalarında Connor'ı görmek ve duymak heyecan vericiydi.

Connor inanılmaz bir babaydı. Bunu zaten biliyordum ama birinci elden şahit olmak rahmimin birkaç kez harekete geçme isteğiyle dolmasına neden olmuştu.

Oğullarıyla birlikteyken gözüme hiç olmadığı kadar çekici, seksi ve tahrik edici geliyordu. Onlara bir şeyler öğretmesi, rehberlik etmesi, onlarla eğlenip gülmesi, her zaman ama her zaman nazik ve güçlü olup karşılıksız şekilde kendini adaması çok etkileyiciydi.

Kendim için, Connor'ı ve birlikte yapacağımız çocukları içeren bir gelecekte daha iyisini hayal edemiyordum. Onunla ben birleşip dünyaya inanılmaz bir minik insan getirebilir, Spencer'ı ağabey yapabilirdik.

“Bu bir soru mu yoksa teklif mi?” dedim.

“Soru.”

Ona döndüm çünkü yüzünü görmek istiyordum. Uzanıp avucumu kirli sakalma sürttüm.

“Çok ciddi görünüyorsun.”

Gözleri karanlıkta ciddiyetle parlıyordu.

“Son günlerde seninle... ikimizle ilgili son derece ciddiyim.”

Tanrım, bu adamı seviyordum. Yüreğim yoğun, şiddetli bir tapınma hissiyle çarpıyordu ki doğrusu bu azıcık korkutucuydu.

Çünkü onu -bu aramızdakini- kaybedersem ve Connor ile oğlanlar hayatımdan çıkarlarsa... ne yapacağımı bilmiyordum. Uzuvlarımdan, hayati organlarımdan birini kaybetmiş gibi hissedirdim ve hiçbir şey eskisi gibi olmazdı.

“Ben de.”

“Senden on iki yaş büyüğüm. Benzer pek çok deneyimimiz olabilir ama... farklılıklarımız da var. Bunlar hakkında konuşmamızın önemli olduğunu düşünüyorum. Böylece yanlış anlaşılmalara ya da hayal kırıklıkları yaşanmaz.”

Nasıl cevap vereceğimi bir süre düşündüm. Hayatım için istediğim şeyler eskiden basitti çünkü dikkate almam gereken duygular işin içine dahil değildi. Şimdi benim arzularımın büyük çoğunluğu, Connor’ın arzularına bağlıydı.

“Çocuğum olmasını hep istemişimdir. Her zaman hayat planımın bir parçasıydı. Ama sen istemiyorsan benim için so...”

“Bunu yapma,” dedi keskin bir sesle.

“Neyi?”

“Duymak istediğimi düşündüğün şeyleri söyleme. *Senin* ne istediğini bilmek istiyorum, Violet. Umutlarını, hayallerini duymak istiyorum, razı olduklarını değil.” Nemli saçımın bir tutamım alnımdan geriye itti. “Açık ve net bir şekilde gerçeği söyle, Vi. Çocuk istiyor musun?”

Bu sefer düşünmedim, cevabımı direkt verdim.

“Evet, istiyorum. Bir tane mükemmel olurdu, iki taneyse çok daha iyi.”

Kafa sallarken şaşkın görünmüyordu. Yüzünde okunmaz bir ifade vardı.

“Sen daha fazla çocuk istiyor musun?” diye sordum yumuşak bir sesle.

Hemen yanıt vermedi. Etrafımıza ağır bir sessizlik çöktü.

“Bilmiyorum.” Connor doğrulup yüzünü başka tarafa çevirdi ve dirseklerini bükülmüş dizlerine dayadı. “Bir süredir düşünüyorum, nasıl hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Çocuk sahibi olmak gerçekten inanılmaz. Benimkiler her zaman hayatımda yaptığım en iyi şeyler olacak.”

Yakıcı, karanlık gözlerini bana çevirdi.

“Bunu senin elinden almak istemem. Arzu ettiğin her şeye sahip olmayı hak ediyorsun.”

Ona hafifçe gülümsediğimde derin bir nefes verdi.

“Ama çocuklar kolay değildir. Bir süredir, daha fazlasının benim için bir seçenek olmadığı varsayımıyla hareket ediyorum. Daha fazla çocuğu kesin bir şekilde istemiyorum diyemem ama... şimdi seninle bir çocuğumuz olsa, o on sekizine bastığında ben altmış yaşında olacağım. O kadar ihtiyar birinin, liseden yeni mezun olmuş bir çocuğu olması tuhaf değil mi?”

Cevabı karşısında hayal kırıklığına uğramamıştım. Bu büyük bir karardı ve Connor sadece düşünüyor, olasılıkları o parlak zihninde evirip çeviriyordu. Bunu yapmasının tek sebebi de benimle bir gelecek istemesiydi. Tıpkı benim onunla bir gelecek istemem gibi.

Tüm cevaplara şu anda sahip olmasak da bize inanıyordum.

Connor’a inanıyordum.

Gelecekte, yılda iki kez tatile çıkan, hiç tartışmadan ev yenileme projeleri yapan, hayatta istedikleri her şeyi elde etmiş olan şu acayip mutlu, sinir bozucu çiftlerden olacağımıza inanıyordum.

Birlikte bu kadar iyiyken buna inanmamak saçma olurdu.

Parmaklarımı omurgasında gezdirirken sesime cilve katarak, "Altmış yaşındayken aşırı seksi görüneceksin," dedim.

Connor omuzlarını sarsan bir kahkahayla güldü ve gamzeli yüzünü bana çevirdi.

"Öyle mi diyorsun? Yaşlı adamlardan mı hoşlanıyorsun sen?"

"Eh," dedim bir onu bir kendimi işaret ederek. "Bunun gayet açık olduğunu sanıyordum."

"Ha ha ha ha!" diye alaycı bir şekilde güldü. "Nasıl bu kadar komik olabiliyorsun?"

Şimdi ben de gülüyordum.

"Hemşirelikte yapamazsam komedyen olmayı düşünüyordum. B planım buydu."

"Öyle mi? Benim B planım da gıdıklamaktı."

"Gıdıklamak bir meslek değildir."

"Orasmı bilmem."

"Hayır! Connor, hayır!"

Tabii ki beni dinlemedi.

Bir kobranın hızıyla bileğimi yakaladı ve pedikür bile yaptıramayacak kadar hassas olan ayağımın tabanını gıdıklamaya başladı.

Kontrolsüzce cıyaklıyor, uzuvlarımı savuruyordum. "Ahh!" diye bağırdım, kahkahalar arasında. "Yapma!"

Fakat Connor acımasızdı.

"Şşşt, şşşt. Çıglık atamazsın. Bu evde genç erkekler yaşıyor. Seni duyarlarsa buraya gelip mükemmel memelerini görürler ve hayatları boyunca meme beğenmezler. Vicdanında böyle bir yük istemezsin, değil mi? Bu yüzden susmalısın."

İnsafsızca diğer ayağıma geçti.

Ben de taktik değiştirdim ve güvenilir kadınsı hilelerimi hareketlere geçirip Connor'ın doymak bilmeyen seks dürtüsünden yararlandım.

Yatakta yan dönüp çıplak vücudumu onunkine yapıştırdım. Kasık kasığa, göbek gbeğeydik. “Mükemmel” memelerim onun geniş göğsüne baskı yapıyordu. Kolumu omzuna sararak onu aşağı çektim ve hayatım –ve ayaklarım– buna bağlıymış gibi dudaklarına hararetle bir öpücük kondurdum.

Connor tabii ki hemen pes etti.

Boğazından yükselen kısık, kaba hırıltı beni her zamanki gibi anında sırlıklam ederken elleri yüzümü kendisine çekti. Dudaklarımı ısırıp emerken devasa aleti adeta bir kayaya dönüşüp uyluğuma battı.

Sonra üstüme çıkıp ağırlığıyla beni şilteye bastırdı.

Ve daha acil ihtiyaçlarımızın peşine düşerken gelecekteki muhtemel çocuklarımızla ilgili konuşmamız bir süreliğine rafa kalktı.

Connor

Ekim ayının ilk haftası BBM'den resmi olarak ayrıldım zira artık “bekârlar” kategorisine girmiyordum. Tarif edilemeyecek kadar mutlu bir ilişkiye sahiptim.

Gruptan biri ayrıldığında, o kişi ve yeni partneriyle hep beraber akşam yemeğine çıkma geleneğimiz vardı. Ve sporcuların da dediği gibi, geleneklere asla müdahale etmemek gerekirdi.

Bir cuma akşamı sözleşip Japon mangal restoranına gittik. şeflerin yemekleri önünüzde pişirdiği, bıçaklarıyla numaralar

yaptığı ve konuklara elleriyle karides yedirdiği şu restoranlardandı.

Violet, üstüne oturan siyah kazağı, çizmeleri ve dizleri yırtık mavi kot pantolonuyla şahane görünüyordu. Yolda gelirken parmaklarımı kotunun yırtık yerinden içeri daldırıp pürüzsüz bacağına okşamaktan kendimi alamamıştım.

Restorana girdiğimizde antredeki koi havuzunun yanında grupça dikilip masamıza yerleştirilmeyi bekledik. Bu esnada BBM üyeleri, Violet'le sıcak bir şekilde muhabbete başlamışlardı bile. Buna hiç şaşırmaııştım zira Vi'ye ısınmak hiç zor değildi.

Şaşırmadığım bir diğer şeyse grup arkadaşlarıımın beni eleştirmekte gecikmemesi oldu.

“İkiniz ilk bir araya geldiğinizde Connor'ın salaklık yapmaması için çok uğraştık,” dedi Delilah, Violet'e.

“Sağ ol, Delilah,” dedim. “Beni ne güzel tanıtıyorsun.”

“Ama o zor yoldan gitmeye kararlı gibiydi,” diye ekledi Carl.

Violet bana tatlı bakışlarla bakıp, “Evet,” dedi. “Connor bazen kalın kafalı olabiliyor... ama yine de ondan hoşlanıyorum.”

Kıçına gizlice bir şaplak attım. Gözleri parlayıp yanakları kızarınca, baş başayken şu şaplak işini tekrar denemeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Yer gösterme görevlisi grubumuza seslenince gidip dikdörtgen bir masaya yerleştik ve şefin gelmesini bekledik.

Violet, görevli kızın elindeki menüyü aldı. “Tanrım, açlıktan ölüyorum,” dedi hevesle yemek listesine bakarken. “Jack'in guruldayan karnıym.”

Bir kahkaha attı.

Bense donakalmıştım. Ona öylece bakıyordum.

Tipta öğrenmeniz ve ezberlemeniz gereken tonlarca bilgi olurdu. Dozajlar, vücuttaki sistemlerin işleyişi, pek çok sayıda

iç ve dış faktörün, diğer her şeyle doğrudan veya dolaylı olarak nasıl sebep-sonuç ilişkisi oynayabileceği gibi şeyler. Ancak tıp eğitiminde, bu türden ikincil bilgilerin bir araya gelip zihninizde kristal berraklığı aldığı anlar olurdu. Artık sadece bildiğiniz şeyler olmakla kalmazlardı... gerçekliğiniz haline gelirlerdi.

Ben de tam şu anda, Violet'in yanında otururken buna benzer bir şey deneyimliyordum.

Etrafımdaki boğuk muhabbet sesleri devam ediyor, dünya hâlâ dönüyordu ama beynim duraksamış, tek bir fevkalade, şüphe götürmez gerçeğe takılıp kalmıştı.

Bu kadına âşıktım.

Derinden, coşkulu, inkâr edilmez bir şekilde âşıktım.

Akla gelebilecek her yönden benim için mükemmeldi. Çok kıymetliydi.

"Dövüş Kulübü filminden alıntı yaptım, Connor," dedi Violet, sessizliğimi yanlış anlayarak.

Boğazımı temizleyip zar zor konuşmayı başardım. "Evet, biliyorum."

Gülümsediğinde kalbim adanmışlıkla gümbürdedi.

"Ah, iyi. Bir an anlamadın diye endişe ettim."

O sırada garson masaya gelip Violet'in kokteylini –içinde meyvemsi pembe renkli sıvı bulunan, şemsiyeli bir kadehti– bıraktı ve Yüce İsa aşkına... içeceğini yudumlaması, güzel dudaklarının büzülmesi bile hayranlık uyandırıcıydı.

Kahretsin, onu *seviyordum*. Mutluluğum kaçınılmaz bir biçimde onun mutluluğuna, hayatımdaki –evimdeki, yatağımdaki, kalbimdeki– varlığına bağlıydı. Onunla paylaşmak istemediğim hiçbir şey yoktu.

Violet'in, her şeyimin bir parçası olmasını istiyordum. Daima.

Ve benim gibi, bir zamanlar buna sahip olduğuna inanan ama sonunda tuğla duvara toslayan bir adam için bu büyük bir farkındalıktı.

Yaşamımı, geleceğimi tamamen değiştirecekti. Benim de çocuklarımın da.

Yine de gerçekliğinden bir şey kaybetmiyordu.

Violet'in de benim hakkımda aynı şeyleri hissettiğinden neredeyse emindim. Tabii ki böyle bir durumda "neredeyse" diyerek varsayımlarda bulunmak yeterli değildi.

Emin olmak zorundaydım. Riski göze almalı ve hislerimi açıklamalıyım.

O zaman Violet'in benimle bir geleceğe istekli olup olmadığını anlayabilirdim.

Hayatın üzücü gerçeği şuydu ki ömür denen şey çok kısıydı ve beklenmedik olaylarla doluydu. Bunu ortalama bir insandan daha iyi bildiğimi düşünüyordum.

Mutluluğu bulunca değerini bilmeniz gerekirdi. Onu iki elinizle sıkı sıkı tutmalı ve asla bırakmamalıydınız. Tereddüt edemezsiniz, boşa vakit harcayamazdınız. Çünkü bunu yaparsanız mutlaka pişmanlık yaşardınız.

Ve pişmanlık çok gaddar bir duyguydu.

Dün gece Japon restoranından benim eve döndüğümüzde Violet'e, onun hakkında nasıl hissettiğimi söylemeyi düşünmüştüm. Ama içkiyi biraz fazla kaçırdığında yerinde duramıyor, azgınlaşıyordu. O şemsiyeli kokteyllerde ne kadar alkol olduğunu bilmiyordum fakat yatak odamın kapısından içeri adım attığımız anda striptize başlamıştı.

Elbette şikâyetçi değildim. Hem de *hiç*.

Ama ona âşık olduğumu öyle bir anda, sanki basit bir seks konuşmasıymış gibi itiraf etmek istememiştim.

En doğru, en mükemmel şekilde yapmalıydım. Sözcüklerin ruhumdan dilime aktarıldığını bilmesi gerekiyordu. Ayrıca itirafımdan sonra, artık tam zamanlı olarak oğlanlar ve benimle yaşamasını istediğimi söylemeyi düşünüyordum ve böyle bir konuşma kesinlikle ayıkken yapılmalıydı.

Bu büyük bir adımdı ama karşımdaki kişi Violet olduğu için kolay olacağını hissediyordum.

“Şu anda otoparkta ilerliyorum,” dedi, telefonda konuşmakta olduğum Violet. Sabah iş için çıkmış ve akşam sekize kadar çalışmıştı. “Eve gidip duş alacağım. Bir buçuk saat kadar sonra, bana pişireceğin akşam yemeği için orada olurum.”

Brayden ve Spencer, Ryan ile Angela’nın evinde kalacaklardı. Arkadaşlarıyla dışarıda olan Aaron da gece yarısına kadar dönmeyecekti. Yani akşamımızı bölen kimse olmayacaktı.

“Tamamdır, Vi.”

“Getirmemi istediğin bir şey var mı?”

“Sadece kendini getir, bebeğim,” dedim. “Tek ihtiyacım olan sensin.”

Mutlu bir nefes verdiğinde bunun sebebi olduğumu bilmek içimi gururla doldurdu. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak, daha tatlıydı.

“Birazdan görüşürüz, Connor.”

“Görüşürüz.”

Kırk beş dakika sonra yemek odasında iki kişilik sofrayı kurmuş, ışıkları kısmış, mumları yakılmak üzere dizmiştim. Bekârlık ha-

yatının bana kattığı şeylerden biri, daha iyi yemek yapmayı öğrenmiş olmamdı. Çok fazla çeşit bilmiyordum ama bildiklerimi lanet olası Gordon Ramsay seviyesinde pişiriyordum.

Ev yapımı patates pürem pürüzsüz bir krema kıvamındaydı. Alüminyum folyoya sarılmış kuşkonmazlarım tereyağı ve taze parmesan peyniriyle süslenmişti. Mükemmel baharatlarla tatlandırılmış bifteklerim de ızgaraya atılmayı bekliyordu.

Duşa girip üstümü değiştirmem sadece on dakika sürecekti. Sonra dünyanın en romantik gecesi için hazır olacaktım.

Evdeyken ön kapıyı kilitlemezdim; Lakeside’da kimsenin kilitlemediğini sanmıyordum. Bu yüzden kapının açılması ve içeride ayak seslerinin yankılanması beklenmedik olsa da alışılmadık değildi.

Tezgâhta bir bulaşık havlusuyla ellerimi kurularken Garrett mutfağa girdi. Tam ne olduğunu soracaktım ki yüzünü gördüm ve kelimeler boğazıma takılıp kaldı.

Kardeşimin cildi kirece dönmüştü. Fena... sarsılmışı benziyordu.

Garrett’i sarsmak o kadar kolay değildi.

“Sorun ne?”

Güçlkle yutkundu.

“Ryan aradı. Seni alıp hastaneye götürmemi söyledi. Bir kaza olmuş.”

Cannar

İlk arabasını satın almaya gittiğimizde Aaron'la çok tartışmıştım.

Çocuğuma bir araba alacağımdan, ebeveynlerimizin ne benim ne de kardeşlerim için yapamadığı bir şeyi gerçekleştireceğimden dolayı ne kadar heyecanlı olduğumu hâlâ hatırlıyordum. Aaron için sadece iki kuralım vardı; araç ikinci el olacaktı ve güvenli bir şey seçecekti. Bence on yedi yaşındaki bir çocuğun yepyeni bir arabası olmamalıydı çünkü önemsiz kazalar sonucu mutlaka göçükler ve hasarlar alacaktı. Ayrıca yetişkinliğe adım attığında kendi parasıyla ilk gıcır gıcır arabasını satın almasının nasıl bir deneyim olduğunu tatmasını da istiyordum.

Yine de tartışmıştık çünkü ben, benimki gibi bir *pick-up* almasını istiyordum. Bu tip araçlar, kasaları olduğundan kullanışlı oluyordu ve büyük, yüksek oldukları için güvenliydiler. Her türlü hava koşulunda kullanılabiliyor, her şeyin –küçük araçların bile– üstünden geçebiliyorlardı.

Ancak Aaron benim aracının aynısından istemermekte diretmişti. *Hızlı ve Öfkeli* filmlerindeki gibi sokak yarışlarında kullanılan, yere yakın, gürültülü arabalardan istemişti.

Fikir ayrılığına düşmüştük ama sonunda pes eden ben olmuşum.

Çünkü mutlu olmasını istemiştım. Çalışma saatlerim fazla uzun olduğu için çocuklarımla birlikte geçirebileceğim vakti tartışmakla israf etmek istemiyordum.

Stacey haklıydı. Ben eğlenceli ebeveyndim, çocuklara fazla yumuşak davranıyordum. Gerektiği yerde masaya yumruğumu vurmuyordum.

Şimdi de bu yüzden –benim yüzümden– oğlum çok istediği o küçük, hızlı arabadan bin bir güçlkle çıkartılırken Garrett’la birlikte hastaneye yetişmeye çalışıyordum. Ters şeride geçen bir SUV ona önden şiddetle çarpmış, arabasının motor bloğunun bütünüyle kucağına düşmesine neden olmuştu.

Bu türden kazazedelerle pek çok kez ilgilenmişim. Keskin metalin ve kafaya alınan darbenin bir insana neler yapabileceğini çok iyi biliyordum. Sonuç her zaman kötü olurdu. Her zaman.

Olay yerine ilk intikal eden ekip Timmy’nin itfaiye ekibi olmuştu. Kardeşim şu anda Aaron’ın yanındaydı ve aracı kesilirken onu konuşturmaya çalışıyordu. Kazayı görünce hemen Ryan’ı aramıştı, o da beni alması için Garrett’ı göndermişti. Aslında olay yerine gitmek istemiştım ama hastaneye getirildiğinde Aaron’ı kaçırmak istemiyordum.

Garrett, hastanenin arka otoparkına çektiğinde daha araba durmadan indim ve bekleme odasının önünde beni bulmasını söyleyerek kayar kapılardan acil servise daldım. İçimdeki his beni boğuyordu; göğsüm ve ciğerlerim patlayacak gibiydi. Ama bu duygu korku ya da üzüntü değildi. Öfkeydi. Kendime karşı hissettiğim lanet bir öfke.

Çünkü Aaron sadece bir çocuktur. Onun için doğru olana benim karar vermem gerekiyordu.

“Connor.”

Ben telefonun yanma gidip, hastaneye gelirken vakalar hakkında bizi arayıp her zaman bilgi veren acil tıp teknisyenlerinin bıraktığı notları bulmaya çalışırken Stella hemşire bankosundaydı.

“Arabadan çıkartılmış mı?” diye sordum soğuk, dengeli bir sesle.

Yüzü nadir bir anlayışla dolu olan Stella başını salladı.

“Beş dakika önce yola çıktılar.”

Aradığım dosyayı bulup oğlumun hayati değerlerini kontrol ettim. Ne kadar kötü olduklarını gördüğümde şaşırمام aptalcaydı ama yine de şaşırdım. Ve bu beni daha da öfkелendirdi.

“Bugün sorumlu doktor kim?” dedim Stella’ya.

“Benim.”

Travma cerrahı Makayla Davis yetenekli ve deneyimli bir doktordu. Hastanenin en iyisiydi. Ancak bunu bilmek beni hiçbir şekilde rahatlatmadı.

“Şu anki hislerini hayal edemem, Connor.”

“Doğru, edemezsin.”

“Elimizden gelen her şeyi yapacağımıza...”

“Evet, evet, bu konuşmayı biliyorum. Geldiğinde onu görmem gerek.”

Makayla kafasını iki yana salladı. Sakin ve kontrollüydü.

“Bu iyi bir fikir değil.”

“Makayla...”

“Şu anda sorumlu doktor sen değilsin, Connor.”

“Farkındayım!” diye çıkıştım.

“Öyle mi? Farkında değil gibisin.”

Gözlerimi yumup yavaş bir nefes aldım.

“Sadece yanında olmam gerek. Yanında olursam iyi hisseder.”

Bu çok mantıksızdı, biliyordum. Aptalca konuşuyordum.. tıpkı bir hasta gibi. Ama buna inanmak istiyordum.

“İçeri girmeme izin ver, Makayla. Lütfen.”

Kadın gözlerini benden ayırıp bunun bir hata olduğunu biliyormuş ama yine de yapacakmış gibi başını sağa sola salladı.

“Talimatlarımı sorgularsan...”

“Sorgulamam.”

“İşime karışmaya kalkarsan...”

“Karışmam.”

“Aaron *benim* hastam, benim önceliğim. Tedavime herhangi bir şekilde müdahale edersen seni anında dışarı attırırım. İkinizin de iyiliği için. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı. Ben sadece...” Sesim çatladı. “... ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum.”

Makayla kafa sallayıp arkamdaki duvar saatine baktı.

“Hadi gidelim o halde.”

Tıptaki en önemli, en zor gerçeklerden biri doktorların kendi aile üyelerini tedavi etmemesi gerektiği idi. Bunun pek çok sebebi vardı. Farkında olmasanız bile duygularınız anında devreye girer, tepki sürenizi yavaşlatır, zihninizi bulandırır, karar verme yetinizi etkilerdi.

Makayla işaret verir vermez her şey şimşek hızıyla ayarlandı. Taşınabilir ultrason cihazı ve pansuman arabası muayene odasına getirildi, önlükler ve eldivenler takıldı. Etrafımdaki her şey bir bulanıklık halinde hareket ediyordu.

Sonra acil tıp teknisyenleri sedyeyle koşarak içeri girdiler ve kan değerleriyle yaraları saymaya başladılar. Buzlar ve ince beyaz battaniyeyle kaplı oğlum gözüme ilk başta sadece bir figür olarak göründü. Boyunluğu yüzünü görmemi engelliyordu. Makayla üçten geriye sayınca hep birlikte onu muayene masasına geçirdiler ve parlak ışıklar her şeyi aydınlattı.

Boyun kırığı olmadığından emin olunca boyunluğu çıkardılar. Ve oğlumun yüzünü gördüm. Cildi şok nedeniyle griye dönmüştü, burun deliklerinin etrafında kurumuş kanlar vardı ve solgun dudakları çatlamıştı.

Ama ben artık Aaron'ı yalnızca gözlerimle görmüyordum... zihnimde de görüyordum. Aynı anda pek çok versiyonu gözkapklarımın ardında oynuyordu. Doğduğu ve beni baba yaptığı geceyi, onu ilk kez kucağıma aldığı anı gördüm. Minicik dudakları, mükemmel parmakları vardı. Yüzünü buruşturmuştu, küçük uzuvlarını deli gibi sallıyordu ve ciğerleri çok kuvvetliydi.

Üç yaşındaki halini gördüm. Saçları sarıydı. Arka bahçedeki salıncaktan düşmüştü ve kalbimi kıran tombul gözyaşları dökeerek yanıma koşup kanayan dizini bana göstermişti. Onu kucağıma alıp sarılmış, yanağını öpmüş ve yarasını iyileştireceğıme söz vermiştim.

Yüzmeyi öğrendiğı günü, ona futbol topunu fırlatmayı öğrettiğim zamanı, sekizinci sınıf mezuniyetini, ehliyetini aldığı anı gördüm.

Çok gururluydum. Bu muhteşem, güzel oğlanın babası olduğum için minnettarlıkla doluydum. Ve şimdi o oğlan, bana daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyuyordu.

Onu muayene edenlerin ayağına dolanmamak için başının yanında çömeldim. Beni görüp duyabilmesi için yüzümü onun kine yaklaştırdım. Etrafımızdaki hareketlilik ve gürültü adeta dindi, Aaron'la baş başa kaldım.

“Baba?”

“Evet, dostum. Benim. Yanındayım.”

Başparmağımla alnını okşadım. Canını yakmadan dokunabileceğim tek yeri orasıydı.

“Araba için özür dilerim,” dedi çatlak sesle.

Boğazım yandı, görüşüm bulanıklaştı. Düzgün görebilmek için gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım.

“Araba umurumda değil, Aaron.”

Güçlkle nefes almaya çalıştı ama solukları kesik kesik ve pürüzlüydü. Kafamın içinde bir ses, *Muhtemelen pnömotoraks*, diye fısıldadı. Akciğeri hava kaçırıyor olmalıydı.

“Tam bir pislik olduğum için özür dilerim...”

Kafamı iki yana salladım.

“Pislik değilsin. Sen iyi bir çocuksun. İyi bir evlatsın. Ben de çok şanslı bir babayım.”

“Brayden ile Spencer’a, onlarla o kadar uğraştığım için üzgün olduğumu söyle.”

Saçlarını nazikçe geriye ittim.

“Söylerim. Sonra kendin de söylersin. Daha iyi hissettiğinde.”

Gözlerinde yaşlar belirdi ve sesi tizleşti.

“Anneme de ondan nefret etmediğimi söyle, olur mu? Hem de hiç etmiyorum.”

O anda kalbim ikiye yarıldı sanki. Kahretsin, o kadar üzgündüm ki. Oğlumun duymak zorunda kaldığı her bir kaba söz için, hissettiği her bir kafa karışıklığı ve kalp kırıklığı için çok üzgündüm.

Böyle olmamalıydı.

“Annen bunu biliyor, Aaron. Ama yine de ona söylerim.”

Bir süre gözlerini kapattı.

Tekrar bana baktığında yüzü buruştu.

“Ölmek istemiyorum.”

“Hayır. Hayır, Aaron, öyle bir şey olmayacak.” Yüzümden süzülen yaşları sildim. “Ben buradayım. Yanındayım. Bunun olmasına asla izin vermem.”

Çocuklarımıza söylediğimiz yalanlar... kendimize söylediğimiz yalanlar bazen ne saçma oluyordu. Noel Baba, Diş Perisi... Seni güvende tutacağım.

Bayan Allen'ı, küçük oğlunu kaybettiğini öğrendiğinde dizlerinin nasıl büküldüğünü hatırladım. Onu hayata geri döndürmek için her şeyi yapardı, biliyordum. Kendi kalbini söker, ciğerlerinden vazgeçer, oğlunun tekrar iyi olacağı anlamına gelecekse anında onun yerine geçerdi.

Fakat bazen... hiç kimsenin elinden bir şey gelmediği anlar olurdu.

Lanet olsun, bunu bilmekten nefret ediyordum. Keşke bilmeseydim. Keşke tek bilmediğim şey bu olsaydı.

Ama Aaron bilmiyordu, ben de bunu değiştirmeyecektim.

Onun gözyaşlarını da nazikçe sildim ve eskiden yatmadan önce kitap okuduğum zamanlarda olduğu gibi sesimi alçaltıp rahatlatıcı bir ton kattım.

“İyi olacaksın, dostum. Seni üst kata götürüp uyutacak, sonra da yaralarını tedavi edecekler. Uyandığında hiçbir yerin ağrımayacak. Ben de hemen yanında olacağım. Yanından asla ayrılmayacağım, hep elini tutacağım, söz veriyorum.”

Bir nefes daha alırken yüzü düzeldi.

“Seni seviyorum baba.”

Sesim çatlamasın diye çok uğraştım ama başaramadım.

“Ben de seni seviyorum, Aaron. Çok seviyorum.”

Bana hafifçe başını sallayıp gülümsedi. “Biliyorum.”

Alnını son kez okşadım, sonra muayene masasının tekerleklerinin metalik sesini, Makayla’nın kükreyerek verdiği talimatları duydum.

“Pekâlâ. Gidiyoruz. 3 numaralı ameliyathane hazır.”

Tüm ekip hızlı ama senkronize adımlarla koridorda ilerlemeye başladı. Kimi masayı itiyor, kimi ekipmanı taşıyor, kimi de serumları tutuyordu. Ben de yanlarında koşup Aaron’la göz temasını olabildiğince sürdürmeye çalıştım. Asansöre binerken gözleri yavaşça kapandı ve öyle kaldı.

Koridorda dikilip asansör kapılarının kapanmasını izledim. Orada bana yer yoktu. Ayrıca ameliyathane steril bir ortam olduğu için Aaron’ın yanında giremezdim.

Kollarım gevşek ve hissiz halde yanımda sallanıyordu, kendimi... faydasız hissediyordum. Bomboştum.

Kaybolmuştum.

Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Ben asla böyle olmazdım. Kafamın içinde düşünceler bile oluşmuyordu resmen. Dizlerimin bağı çözülünce duvara yaslandım ve boğuluyormuş gibi hissederek nefes almaya çalıştım.

O sırada kulaklarımdaki uğultunun arasından birinin adımı seslendiğini duydum.

“Connor!”

Yana döndüğümde Violet bana çarptı. Kollarını gövdeme sarıp beni sıkıca tuttu. Somuttu, güçlüydü, yanımdaydı. Kahretsin, yanımda olmasına çok ihtiyacım olduğunu şimdi fark ediyordum.

“Violet... Tanrım, Violet.”

Boğulmaktan kurtulmaya çalışan bir adam gibi ona tutunup yüzümü boynuna gömdüm ve sıcaklığını içime çektim.

“Bir kaza olmuş,” dedim bana ait olmayan bir sesle.

“Biliyorum. Callie söyledi.”

“O... yaralanmış, Vi.”

Kolları beni daha sıkı sardı.

“Gerçekten çok kötü yaralanmış.”

“Buradayım. Yanındayım.”

Kalp atışlarım yavaşlayana kadar bir süre bu şekilde durduk. Sonra doğrulup ıslak gözlerimi silerek kendimi topladım.

“Ne yapacağımı bilmiyorum.” Avuçlarımı kafatasıma bastırıp sıktım. “Siktir! Ne yapmam gerek?”

Violet’in kahverengi gözleri net ve berraktı. Fırtınalı bir gecenin karanlığındaki ışık gibi bana rehberlik ediyordu.

“Annesini aramalısın. Stacey’yi olanlardan haberdar etmelisin.”

Doğru. Onu aramalıydım. Bunu yapabilirdim.

Tamamlayabileceğim bir görevim olması beynimin tekrar çalışmasına yardımcı oldu. Sonunda kendime geldim.

“Tamam.” Telefonuma uzandım. “Tamam.”

Violet

Şu anda tamamen triyaj modundaydım. Duygularımı kilit altına almıştım ve otomatik pilotta hareket ediyordum. Tek odağım Connor ve oğlanlardı. Neye ihtiyaçları varsa karşılamaya, bunu atlatmalarına yardımcı olmaya hazırdım. Yanlarındaydım.

Aaron hakkındaki duygularıma gelince, onun yaralandığını ve buradan göçüp gidebileceğini düşünmek... Hayır, bunu daha sonra, kendimi bırakıp ağlayabileceğim zaman düşünecektim.

Şimdi sırası değildi.

Herkesin ulaşabileceği büyük bir alan olduğu, bir sürü sandalye bulunduğu için acil servisin dışındaki ana bekleme odasıydık. Garrett buradaydı, Connor'ın eski kayınvalidesi Joyce gelmişti. Ryan ile Angela da çocuklarıyla birlikte yanımızdaydı. Connor ve ben, aramızdaki iki sandalyeye Brayden ile Spencer'ı alıp oturmuştuk.

Beklemeye devam ederken Connor'ın ebeveynleri geldi. Gelenekselci ve aksi biri olan Bay Daniels doğruca en büyük oğluna gidip onu kucakladı.

“Düzelecek, evlat.” Connor'ın sırtına vurdu. “Endişelenme.”

Söyledikleri, zırhımın delinip boğazımın düğümlemesine neden oldu ama kendimi tutmayı başardım.

Birkaç dakika sonra Timmy üstünde itfaiyeci üniformasıyla içeri girdi. Connor'ın yanına oturup ona sessizce olay mahallini anlatırken gözleri kıpkırmızıydı. Kazayı duyup oraya intikal ettiklerinde Aaron'ın beyaz Honda Civic'ini hemen tanımış ama... yeğenini içeride sıkışmış halde görene dek inanamamıştı.

Aaron'ın korktuğunu ama acı hissetmediğini, kendisine onu çıkarması için yalvardığını anlattı. Tim ona söz vermiş, müdahale boyunca onunla konuşup sakin kalmasını sağlamıştı.

Connor'ın yüzü taş gibiydi. Düşüncelerinin ve hislerinin ağırlığını hastalarına geçirmek istemediği zamanlarda da taktığı bu maskeyi iyi taşıyordu.

“İyi iş çıkardın, Tim.” Connor elini kardeşinin omzuna koydu. “Onun yanında olduğun için minnettarım.”

Timmy burnunu çekti ve erkeklerin ağlamamaya çalıştıklarında yaptığı gibi derin bir nefes alıp verdi.

“Sağ ol. Ben gidip... biraz hava alayım.”

O dışarı çıktıktan kısa bir süre sonra Garrett da peşinden gitti. Çünkü sık sık kavga edip birbirleriyle dalga geçseler de sonuçta kardeşlerdi.

Kaza haberi kasabaya yayılınca bekleme odası gençlerle dolmaya başladı. Aaron'ın arkadaşları ve futbol takımındaki çocuklar gelmişti. Hepsi ciddi ve saygılıydı; ya kendi aralarında sessizce konuşuyor ya da telefonlarına bakıyorlardı. Aaron'ın güzel kız arkadaşı, üzerinde onun spor ceketiyile acil servise girdi. Çocuklar hâlâ eski zamanlardaki gibi, çıktıkları kızlara böyle şeyler veriyorlardı. Kız, moral destek için yanında iki arkadaşıyla Connor'a doğru gelirken perişan durumdaydı.

“Merhaba Doktor Daniels.”

Connor ona nazikçe tebessüm etti.

“Merhaba Mia.”

“Aaron'm nasıl olduğunu biliyor musunuz?”

“Buraya getirildiğinde onunla konuştum. Bilincini kaybetmemişti ki bu iyi haber. Şu anda ameliyatta. Çıktığında gelişmeleri öğreneceğiz.”

Mia köşedeki boş sandalyeyi işaret etti. “Ben şurada bekleyeceğim.”

Connor başını salladı. “Tamam.”

Tim ile Garrett içeri döndüklerinde Garrett oyuncularına, Aaron'ın muhtemelen birkaç saat ameliyatta kalacağını, bu yüzden evlerine gitmeleri gerektiğini, gelişmelerden onları haberdar edeceğini söyledi.

“Kalmak istiyoruz, Koç D,” dedi kaptanlardan biri. “Sizin için de sorun olmazsa tabii.”

“Tabii ki sorun olmaz, Taylor.”

“Bir şeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu diğer kaptan. Bir yetiştirmeye göre devasa omuzları olan, uzun boylu bir çocuktü. “Kahve ister misiniz? Aç olan varsa White Castle'dan hemen bir şeyler alıp gelebiliriz.”

Gülümsedim. Ne kadar da iyi çocuklardı.

Garrett hepimize aç olup olmadığımızı sordu ama yemek yi-yemeyecek kadar endişeliydik.

Sonrasında bekleme odasına bir sessizlik çöktü. Fakat gece ona doğru, Stacey içeri adım attığında odanın havası değişti.

Connor'la aralarındaki gerginlikten herkes haberdardı. Kadı-nın fazlasıyla endişeli ve panik olduğu belliydi ama bu haliyle bile düşündüğümden daha güzeldi. Bunun beni niye şaşırttığını bilmiyordum gerçi.

Oğlanlar ona çok benziyordu. Şimdiye dek üçünde de Connor'ı görmüştüm ama annelerine olan benzerlikleri inkâr edilemezdi.

Kadının oniks gözleri odayı tarayıp Connor'ı buldu ve Aaron'ın kazasından o sorumluymuş gibi dik dik baktı.

Yanına yaklaşırken ellerini yumruk yapmıştı.

“Nerede?”

“Ameliyatta.”

“Onu görmek istiyorum. Derhal.”

“Göremezsin.”

“Yine aynı şeyleri zırvalama!” Sesini yükseltip parmağını ona doğrulttu. “Aylardır onları benim aleyhime dolduruyorsun zaten.”

“Ben mi senin aleyhine dolduruyorum?” Ayağa kalkarken Connor'm ağzı bükülmüştü. “Bunun için benim yardımına ihtiyacın yok. Sen kendi kendine yapıyorsun.”

“Siktir git!”

Connor topuklarının üzerinde dönüp kayar kapılardan çıkınca Stacey de ayaklarını vura vura peşinden gitti.

Onları izleyen Spencer'in yüzündeki ifade bana gecenin bir yarısı yatağında, battaniyenin altında saklanıp kulaklarımı tıka-dığım anları hatırlattı. Annemle babamın oturma odasında bir-birlerine son ses bağırdıklarını duymak çok korkutucuydu.

“Sorun yok, üzgün oldukları için böyleler.” Bir kolumu Spencer’in, diğer kolumu Brayden’in omzuna attım. “Konuştuktan sonra sakinleşirler.”

“Hayır, onlar her zaman böyleler,” dedi Brayden.

Bunu, ebeveynlerinin berbat olduğunu düşünen hırçın bir er-
gen gibi söylememişti.

Sadece üzgündü.

“Her şey yoluna girecek,” diye söz verdim.

Sözümde ciddiydim. Hastaneden çıktıktan sonra Connor’la, hatta gerekirse Stacey’yle konuşacak ve bu konuda çocuklar için bir şeyler yapmanın yolunu bulacaktım.

Pencereden Connor ile Stacey’nin tartışmasını izledim. Seslerini duymuyordum ama duymama gerek yoktu. Yaralanmış çocukların ebeveynlerini acil serviste sayısız kez bu durumda görmüştüm. Öfkeyi, suçlama hissini, korkuyu ve yıkıcı çaresizliği biliyordum.

Stacey’nin sırtı bana dönüktü ama Aaron’ın iyi olup olmayacağı sorduğu anı anladım. Çünkü Connor’ın üzerindeki hiddet ve güceniklik birden kaybolmuş, omuzları çökmüş, dudakları dillendirmeyi hiç istemediği kelimelerle büzülmüştü.

“Bilmiyorum, Stacey. Gerçekten bilmiyorum.”

İçeri geri döndüklerinde sersemlemiş, şoktan duyguları donmuş haldeydiler.

Stacey üşüyormuş ya da kendini tutmaya çalışıyormuş gibi kollarını karnına sarmıştı. Connor, Brayden’in yanına oturunca Stacey de geldi ve yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

“Merhaba, çocuklar. İyi misiniz?”

“Merhaba anne.”

“İyiyiz.”

“Gelip benimle ve anneannenizle oturmak ister misiniz?”

Brayden bakışlarını yerden kaldırmadı. “Ben burada iyiyim.”
Spencer cevap vermeden önce biraz düşündü.

“Aaron ameliyattayken yer değiştirmem kötü şans getirebilir.
O çıkana kadar burada kalacağım.”

Bu tatlı masumiyeti karşısında gülümsemeden edemedim.
Kafamı kaldırıp Stacey’ye baktığımda o da oğluna gülümsüyordu.
Sonra gözleri beni buldu ve gülümsemesi kayboldu.

“Pardon, siz kimsiniz?”

“Stacey, bu benim kız arkadaşım Violet,” dedi Connor. “Violet,
bu eski karım Stacey.”

Bakışları onaylamaz şekilde beni baştan ayağa süzdü.

Ama ben kahrolası bir hemşireydim. Bana küfürler yağdıran,
bir şeyler fırlatan bir sürü hastam olmuştu. Bir keresinde kadının
biri bana kalem batırmaya çalışmıştı ama yine de tedavisi için
elimden geleni yapmıştım.

Pis bakışlar bana işlemezdi.

Ayrıca çocuğu ameliyat masasında olan perişan haldeki bir
kadın için hissedebileceğim tek şey acımaydı. Bu yüzden ona
zeytin dalı uzattım.

“Selam Stacey. Bu koşullar altında tanıştığımız için üzgünüm.”

Beni görmezden geldi. Eh, zeytin dalı işe yaramamıştı.

Connor’a bakıp başını iki yana sallayarak, “Sana inanamıy-
orum,” dedi.

“Sakın,” diye uyardı Connor. “Şu anda olmaz.”

Stacey tekrar oğullarına bakıp kendini gülümsemeye zorladı.
“Bana ihtiyacımız olursa şurada olacağım,” dedi ve gitti.

Bana döndüğünde Connor’ın gözlerinde ihtiyacım olmayan
bir özür vardı. Oğlanların sandalyelerinin arkasından elimi çıkar-
ıp ona uzattığımda parmaklarını benimkilere geçirip sıkıttı.

Sonra beklemeye devam ettik.

Hastane bekleme odalarında zaman farklı ilerlerdi. Her dakika işkence gibi yavaş geçerdi ve neler olacak, buradan çıkınca hayat ne şekilde devam edecek gibisinden düşüncelerle dolu saniyeler insanı yavaş yavaş tüketirdi.

Connor bir heykel gibi oturuyordu; tamamen hareketsiz ve sertti. Ona getirdiğim kahve el değmemiş halde yanında duruyordu.

Brayden'm telefonunun şarjı azalınca arka taraftaki hemşirelerin birinden şarj aleti ödünç aldım, o da priz in yanına, zemine yerleşti. Bir ara Spencer bana yaslanarak uyuyakaldı; küçük solukları, Callie'den telefon geldiğinde üstüme geçirdiğim kapüşonlu bej *sweatshirt*'e çarpıyordu.

Saat sabaha karşı üçe gelirken cerrah Makayla Davis bekleme odasına girdi. Connor ile Stacey, Aaron'ın durumunu öğrenmek için hemen kadına koştular, ben de Spencer'ı nazıkçe uyandırıp kalkarak yanlarına gittim.

"Ameliyatı herhangi bir komplikasyon oluşmadan bitirdik. Aaron'ın durumu stabil ama kritik."

Sonra Aaron'ın yaralanmalarından bahsetti. İç kanaması vardı, kaburgaları kırılmıştı, akciğerlerinden biri delinmişti, dalağı yırtılmıştı ve sağ alt bacağında, onarılması için ilave ameliyatlara gerekecek çok sayıda kırık oluşmuştu. Ama iyi haberler de vardı; omuriliği hasar almamıştı, beyinde kanama tespit edilmemişti ve hayati değerleri iyiydi. Bunların hepsi pozitif işaretlerdi.

"Sen ve Stacey yoğun bakıma gelebilirsiniz." Makayla hâlâ bekleme odasında olan kalabalığa baktı. "Aile üyeleri ve arkadaşlarının ziyareti için bir yirmi dört saat beklememiz iyi olur."

Connor başını sallayıp güclükle yutkundu. Kötü bir şey olursa bu yirmi dört saat içinde gerçekleşeceğini biliyordu. Normalde sadece birinci dereceden yakınların yoğun bakıma girmesine

izin verilirdi ama hastaya yardımcı olacağına inanılırsa bazen istisnalar yapılırdı.

Dönüp elini koluma koydu. “Sen çocukları eve götürüp onlarla kalabilir misin?”

Kafamla onayladım. “Tabii ki.”

Garrett bilgileri ailesiyle öğrencilerine iletti ve herkes ayaklanıp birbirlerine sarıldıktan sonra bekleme odasını boşalttı. Spencer sandalyesinden fırlayarak annesinin kollarına koştu. Kadın parmaklarını onun saçlarından geçirip başının tepesini öptü. Connor da Brayden’a sarılıp onu sevdiğini söyledi.

“Annenle ben, burada Aaron’la kalacağız. Siz Vi’yle birlikte gidin ve uslu olun, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Bray.

Ardından Connor tekrar bana dönüp hızlıca öptü ve çatlamış sesiyle, “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

Dudaklarım kulağının hemen yanındaydı. Ona, onu sevdiğimi söylemek istedim. Kelimeler dilimin ucuna kadar geldi.

Ama kendimi tuttum. Çünkü şu anda tamamen kendinde sayılmazdı. Zihni ve kalbi milyonlarca farklı yöne dağılmıştı. Bu sözcükleri ona ilk söylediğim anın mutlu bir hatıra olmasını istiyordum. Böylesine korkunç bir olayla bağlantılı kalmamalıydı.

Bu yüzden çenesine bir öpücük kondurmakla yetindim.

Ve yanından ayrılıp Brayden ile Spencer’ı alarak eve döndüm.

Kapıdan içeri girdiğimizde Rosie telaşla havlayıp kendi etrafında daireler çizmeye başladı; çünkü köpekler bir şeylerin yolunda gitmediğini hep sezerdi. Hemen arkadaki kayar kapıyı açıp bahçeye çıkmasına izin verdim.

“Yarın okula gitmemiz gerekiyor mu?” diye sordu Spencer.

“Gerekmiyor. Yarın... ve bugün kendimize fazla yüklenmeyelim bence. Sabah ağabeyinizin durumunu öğrendikten sonra hastaneye gidip onu ve anne babanızı ziyaret edebiliriz.” Bir ona bir Brayden’a baktım. “Bu gece yine oturma odasında kamp yapmaya ne dersiniz?”

Travma sinsi bir düşman gibiydi. Her şeyin kontrolünüzde olduğunu, iyi hissettiğinizi düşünebilirdiniz ama birdenbire dünya başımıza yıkılabilir, nefesinizi kesip dizlerinizin bağını çözebilirdi. Bu nedenle şu anda yalnız kalmalarını istemiyordum. Bana ihtiyaçları olursa diye yanlarında olmalıydım.

Kafa sallayıp pijamalarını giymek için üst kata çıktılar.

Dikkatimi mutfığa verip Connor’m benim için hazırladığı yemeği gördüğümde kalbim ağırlaştı. Tezgâhta fazla beklemiş biftekleri çöpe atıp kullanılmamış sofrta malzemelerini dolaba, kullanılmış şeyleri bulaşık makinesine yerleştirirken yüzümde hüznü bir gülümseme vardı.

Sonra arkamı döndüm ve keskin bir nefesle elimi göğsüme götürdüm. Brayden hemen arkamda duruyordu.

“Aaron ölecek mi?”

Bakışları ciddi ve kasvetliydi. On üç yaşından daha büyük görünüyordu. Bu sabah olduğundan daha büyük görünüyordu. Ve yüzünde Stacey’ye dair birkaç şey görsem de benim gözümde hâlâ Connor’m mini versiyonuydu.

“Doktorlar ona yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlar.”

“Birinin öleceğini söylemek istemeyenler tam olarak böyle konuşur.” Altdudağı titrerken sesi acı dolu ve tizdi. “Bana gerçeği söyle, Violet. Bilmem gerek. Böylece kendimi hazırlayabilirim.”

İçimdeki hemşire ona güvence ya da garanti vermemem gerektiğini söylüyordu. Aaron’ın yaraları enfeksiyon kapabilir, bey-

ninde gözden kaçmış bir kanama ortaya çıkabilir, cerrah bir şeyleri fark etmemiş olabilirdi. Yanlış gidebilecek bir sürü şey vardı.

Fakat içimdeki kadın, bu tatlı çocuğa çok değer veren yanımda, onu bu korkunç olasılıklardan korumamı, korkusunu ve acısını hafifletmek için mümkün olan her şeyi yapmamı istiyordu.

“Aaron ölmeyecek, Brayden. Bence çok iyi olacak.” Kolumu omuzlarına sarıp başına bir öpücük kondurdum. Rahatlamaya çok ihtiyacı olduğu için hemen bana yaslandı. “Onu ilk gördüğünde uyuyor olacak çünkü iyileşmesi gerek. Ama birkaç gün sonra tekrar ziyarete gittiğinde gözlerini açık göreceksin, seninle gayet normal bir şekilde konuşacak. Birkaç hafta içinde de eve dönüp bacağındaki alçıya imza atmana izin verecek. Her şey yoluna girecek.”

Brayden titrek bir iç geçirip kafasını sallayarak gözlerini sildi. “Tamam.”

Keşke Connor burada olsaydı. Zira yaptığım şeyin doğru olup olmadığından emin değildim.

Oğlanlar battaniyeleriyle yastıklarını oturma odasına yerleştirirken gözlerimi yumup dua ettim. Dindar biri olarak büyümemiştim ama Tanrı’ya inancım vardı. Bizi seven, kabul eden, bizim için en iyisini isteyen bir Tanrı olduğuna inanıyordum. Evren öyle ihtişamlıydı, insan vücudu öyle mükemmel bir şekilde iç içe geçmişti ki biri tarafından planlanmamış olması mümkün değildi.

Bu yüzden Tanrı’ya dua ettim. Beni yalancı çıkarmaması için ona yalvardım.

Cannor

Lakeside Memorial'da elli adet yoğun bakım yatağı bulunuyordu ve enfeksiyon yayılmasını önlemek için hepsi de küçük, özel odalara yerleştirilmişti. Tüm hastaların hayati değerleri, yoğun bakım doktorları ve hemşireleri tarafından 7/24 incelenen merkezi bir monitöre yansıtılıyordu.

Aaron'ın yoğun bakımdaki ilk on saatinde Stacey de ben de yatağının yanı başında bekledik.

Ve birbirimize tek kelime etmedik.

Sadece oğlumuzu izledik. Gözlerimiz kalp monitöründe, zihinlerimiz kendi düşüncelerimizdeydi. Tabii düzenli olarak kontrole gelip ilaçlarını ayarlayan doktorlar ve hemşirelerle konuşmayı ihmal etmedik.

Aaron entübe edilmemişti, kendi kendine nefes alabiliyordu ama bilinci yerine gelmemişti. Gerçi bu olağandışı bir şey değildi. Ameliyattan on beş saat sonra ateşinin yükselmesi aritmiyi

tetikledi, kalp atışları düzensizleşti. Bu korku verici bir şeydi ancak vücudunun yaşadığı travmanın ardından şaşırtıcı sayılmazdı. İlaç vererek ateşi düşürüldükten sonra kalbinin durumu takip edildi ama ateş yüzünden başka ziyaretçiye izin verilmedi.

Stacey kolunu sandalyenin kolçağına, başını da eline dayayarak birkaç saat uyudu. Ben de yoğun bakım ünitesinden bir süreliğine çıkarak, onu ve çocukları kontrol etmek için Violet'i aradım. Aaron'ın yanına ziyaretçi kabul edilmediğine dair ebeveynlerimle kardeşlerimi bilgilendireceğini söylediğinde omzumdan bir yükü aldığı için ona bir kez daha minnettar oldum.

Bana uyumayı denememi, bayılırsam kimseye faydam olmayacağını söylerken sesinde tatlı bir ısrar vardı.

Ona uyuyacağıma dair söz verdim... ama doğruyu söylemiyordum.

Beynim aşırı aktif olduğundan şu anda istesem de gözlerimi kapatamazdım. Bir şeyler yapmış olmak için alt kattaki dinlenme odasına gidip oradaki kötü kahveden Stacey'yle kendime birer bardak doldurdum. Çalışma arkadaşlarım Aaron'ı sordular ama beni oyalamadılar; hemen yukarı çıkmak istediğimi biliyorlardı.

Odaya geri döndüğümde Stacey uyanmış, saçlarını topuz yapıp gözlerinin altını siliyordu.

“Sağ ol,” dedi ona kahveyi uzattığımda. Sesi uykudan kalınlaşmıştı ama dinlendiği pek söylenemezdi.

Aaron'ın hastaneye getirilmesinden kırk saat sonra odada hâlâ yalnızca ikimiz vardık. Kıyafetlerimizi bile değiştirmeye fırsat bulamamış olsak da kalbinin artık düzenli attığını gösteren monitörün biplemelerinin verdiği rahatlıkla oğlumuzu izliyorduk.

Sonra Stacey konuştu.

“Doğduğu geceyi hatırlıyor musun?”

“Evet.” Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne eğildim. “On yılın en büyük kar fırtınası çıkmıştı.”

“Bir çukura takılacağımızdan ve onu yol kenarında doğurmak zorunda kalacağımızdan emindim.”

“Ben de.” Dudaklarımdan bir gülümseme geçti. “Göbek bağı-nı kesmek için araçta keskin bir aletim var mı diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

Stacey de hafifçe gülümseyerek bana baktı. “Bunu bana hiç söylememiştin.”

Omuz silktim. “Bahsetmeye gerek olmadığını düşündüm.”

“Saçlarımıza aklar düşürenin o olacağını tahmin etmeliydik.”

Kafa salladım. “Kesinlikle.”

Bunun ardından yine sessizleştik.

Fakat paylaştığımız anların hatırası bizi birbirimize bağlamış ve yıllardır olmadığımız kadar yakınlaştırmıştı.

“Artık seninle kavga etmek istemiyorum, Stacey.” Sesim nazik ama kararlıydı. Çünkü birimizin bu konuşmayı yapması gerekiyordu. “Çocuklar için de... bizim için de kötü oluyor.”

“Biliyorum.” Gözünü oğlumuzdan ayırmadan gergince kafa salladı.

“Kazadan sonra onu buraya getirdiklerinde Aaron’la konuştum. Senden nefret etmediğini söylememi istedi.” Konuşmasını hatırladığımda gözlerim yandı. “Hem de hiç.”

Stacey’nin göğsünden bir hıçkırık yükseldi ve dudakları büzüldü. Avucunda sıkıdığı mendili gözlerine götürdü.

“Benim berbat bir baba olduğumu, sana doğru düzgün kocalık etmediğimi düşünüyorsun, biliyorum. Buna inanmana neden olacak ne yaptıysam özür dilerim. Ama artık bunları aşmalı, bir şekilde... barış imzalamalıyız. Bunu yapmanın bir yolunu bulmak zorundayız. Oğullarımızı iyi birer erkek olarak yetiştirmek istiyorum ve bunu birlikte yapmamız gerektiğini düşünüyorum. Birlikte yapmamıza ihtiyaçları var.”

“Berbat bir baba olduğunu düşünmüyorum, Connor,” dedi Stacey, çatallanmış sesiyle. “Ve asla kötü bir koca değildin.”

Sessiz birkaç saniyenin ardından dişlerini altdudağma bastırdı ve bir itirafta bulunur gibi fısıltıyla devam etti.

“Hiç düşündün mü? Belki de yanlış sebeplerden dolayı evlenmişizdir. Üniversite boyunca birlikteydik, sonra mezun olduk ve sanki bizden beklenen sonraki adım evlilikti.”

“Evet, düşündüm.” Benim sesim de alçaktı. “Ama hiç pişmanlık duymadım. Bu evlilik sayesinde çocuklarımız var.”

“Ben de pişman değilim.” Bana bakarken yüzü korunmasız ve nazikti.

Zamanda geriye bakıyormuş gibi hissettim. Tanıdığım... ve eskiden sevdiğim kız nihayet karşımdaydı.

“Her şey çok hızlı gitti,” dedi. “Hiçbir şey için zaman yok gibiydi. Bir sabah uyandım ve kendimi otuz *sekiz* yaşmda buldum. Ve... nefes alamadım. Çünkü hayatım akıp geçiyordu ve hiç de beklediğim gibi değildi. İstedğim gibi değildi.”

Derin bir nefes alıp avuçlarını kotuna sildi.

“Çocukların olunca bunu itiraf etmek zor. Korkutucu. Ben de bu yüzden seni suçladım. Çünkü böyle yapmca gidişatı değiştirmek, oğlanların hayatını alabora edip ailemizi dağıtmak daha kolay oldu.”

Bunu çok uzun zamandır merak ediyordum. Sorunlarımız olduğunu, evliliğimizin hiçbir zaman mükemmel olmadığını biliyordum ancak Stacey’nin boşanmaktaki ısrarı beni çok şaşırtmıştı.

“Sonra geçen sene...” diye devam etti. “... yalnızca kendim için endişelenmeye kafayı taktım. Oğlanların seninle olduğunu, mutlu ve güvende hissettiğini, senin onlara iyi bakacağını biliyordum. Ben de sadece kendimi düşünebilecektim. Bunu yapmayalı *o kadar* uzun zaman olmuştu ki Connor. Özgürlük beni sarhoş etti. Yeniden yirmi beş yaşındaydım sanki.”

Bana doğru baktı.

“Sen bunu muhtemelen anlayamazsın.”

Evlendikten sonra hayatımızdaki tüm detayları, tüm küçük şeyleri Stacey halletmişti.

Her birini.

Randevuları, okul evrak işlerini, çocukların ödevlerini, günlük programları, oyun buluşmalarını, çamaşırı, market alışverişini, ev işlerini... Tatile çıkacağımız zaman bile otel ve uçak rezervasyonlarını o yapar, aracımızı kiralar, çocukların valizlerini hazırlardı.

Benim tek sorumluluğum kendi valizimi hazırlamaktı. Ne de olsa diğer her şeyle ilgilenen biri vardı.

Hem ben çalışıyordum. Aklım sürekli hastalarımıdaydı, tek düşündüğüm doktor olmaktı. Eve geldiğimdeyse çocuklarla ve onunla vakit geçirmek istiyordum. Buna ihtiyaç duyuyordum.

“O zaman anlayabilir miydim bilmiyorum ama şimdi anlıyorum,” dedim. “Ve esasında, mutsuz olduğunu biliyordum. Fakat denemekten, mücadele etmekten çok yorulduğum için umursamayı bıraktım. Böylece her şeyi batırdım.”

“Bir şey yapsaydın bile, hastalarını kurtardığın gibi bizi kurtaramazdın. Bizi düzeltemezdin, Connor.”

“Biliyorum. Ama yine de yaptığım yanlıştı. Sen benim eşimdin, çocuklarımin annesiydin. Bu yüzden umursamam gerekirdi.” Gözlerine bakarken sesim kısık, sözlerim samimiydi. “Özür dilerim.”

Yavaşça, hüznle kafa salladı.

“Ben de özür dilerim. Pek çok şey için.”

Ardından bakışlarını Aaron’a çevirdi. “Burada otururken çocuklarla, Aaron’la bağlantı kurmaya çalışmadığım onca zamanı düşündüm. Ve çok dua ettim. Tanrı’ya, onun yerine beni alması için yalvardım.”

Gözyaşları yanaklarından süzülürken başını sağa sola salladı. “Onunla bir saat daha istiyorum,” derken sesi daha yüksek ve tizdi. “Bir gün daha. Sesini duymak istiyorum, Connor. Saçlarını koklamak istiyorum. Onu bu şekilde... bu şekilde kaybedemeyiz!”

Önünde diz çöküp onu kollarıma aldım ve yüzünü omzuma bastırdım. “Biliyorum, Stace. Biliyorum.”

Tiştörtümün önünü tutup sıktı.

“O kadar çok vakit kaybettim ki şimdi pişmanlıktan ölüyorum!”

“Şşş, böyle yapma.” Sakinleştirici bir sesle konuşurken saçlarını okşadım. “Kendini kaybetmemelisin. Zor olduğunu biliyorum ama burası yoğun bakım ünitesi. Buna devam edersen seni dışarı atarlar, o zaman benim de elimden bir şey gelmez.”

Omzuma doğru kafa sallayıp titrek bir nefes aldı.

“Bundan böyle her şey farklı olacak Connor, söz veriyorum.”

“Sana inanıyorum.”

“Aramızdaki her şey farklı olacak.”

O ağlarken ben de kollarımın arasındaki bedenini yavaşça salladım.

“Öyle olacağını biliyorum. Her şey yoluna girecek, biz iyi olacağız, Stacey. Sen, ben, çocuklar... Hepimiz iyi olacağız.”

Violet

“Bundan böyle her şey farklı olacak Connor, söz veriyorum.”

Kahretsin.

“Aramızdaki her şey farklı olacak.”

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

“Biz iyi olacağız, Stacey.”

Kusacaktım. Midem çalkalanıyordu ve hepsi benim suçumdu.

Garrett ile Callie, çocukları görmek için uğrayınca ben de Connor ile Stacey’ye kahve getirmek için hastaneye gelmiştim. Dinlenme odasındaki ya da otomattaki iğrenç kahve yerine kaliteli bir şeyler içmek onlara iyi gelir diye düşünmüştüm.

Konuşmalarını duyunca Aaron’ın odasının dışında durmuştum.

Onları bölmek istememiştim.

Niyetim dinlemek değildi... sadece bekleyecektim. Ama ne yapabilirdim ki, sesleri kulağıma ulaşıyordu.

“Sen, ben, çocuklar... Hepimiz iyi olacağız.”

Merak kediye öldürmekle kalmıyordu, lanet olası kalbini bin parçaya ayırıyordu. Kafamı köşeden kapıya doğru uzatıp da Connor’ın Stacey’ye sarıldığını, saçlarını okşadığını gördüğümde bana olan da buydu.

Bunu görünce hemen oradan ayrılıp acil servise inerek çalışma arkadaşlarımla biraz sohbet ettim. Yirmi dakika sonra yoğun bakım ünitesine döndüğümde Stacey’nin gözleri şişti ve Connor da hüzünlüydü ama kendi sandalyelerindeydiler. Hastaneye yeni gelmiş gibi yapıp onlara kahvelerini uzattım.

Midem hâlâ kötü durumda olsa da hiçbir şey belli etmedim.

Belki de Connor, eski karısını sadece teselli ediyordu. Bunu anlayabilirdim. Davranışının altında başka bir anlam olmayabilirdi.

Ama bu sadece olasılıktı.

Sözleri tekrar tekrar kulaklarımda yankılanıyor, kurtçuklar gibi beynimi sarıyor, kötücül bir uzaylı parazit gibi ruhumu emiyordu.

Onları kıskanmamıştım; ben böyle biri değildim. Connor’a güvenim tamdı. O iyi, dürüst bir adamdı ve beni çok önemsiyordu. Birlikte olduğumuz her an bunu hissedebiliyordum.

Ancak annemle babam gözümün önünden gıtmıyordu. Annem, ilişkilerinin “gerçekten bittiğini” defalarca söylemişti. Ama sonra Darren kaykay yaparken kolunu kırardı ve annem birine ihtiyaç duyduğu için babamı arardı. O da hemen gelirdi.

Durum böyle olunca hiçbir şey “gerçekten bitmiş” sayılmazdı.

Acil durumlar bazı şeyleri netleştirirdi. İnsanlara neyin önemli neyin önemsiz olduğunu gösterir, incir çekirdeğini doldurmayacak şeyleri düşünmemeleri gerektiğini fark ettirirdi. Bunu görmüştüm, biliyordum, yaşamıştım. Hasta bir çocuk, bir çifti birbirinden koparabildiği gibi bir araya da getirebilirdi.

Duygular böyle işlerdi. İhtiyaçlar ve bağlar böyle ortaya çıkardı. Aileler bazen böyle ilerlerdi.

Ve Connor’ın ailesi onun her şeyiydi.

Fakat şu anda bunu düşünemez, Connor’a hiçbir şey soramazdım. Oğlu yoğun bakımdaydı ve durumu hâlâ kritikti. Büyük çerçeveye bakılınca benim düşündüklerim gerçekten basit kalıyordu.

Şu anda önemli olan Aaron’dı.

Bu nedenle Connor ile Stacey’nin konuşmasını geride bıraktım. Ve yapılması gerekeni yaparak kendimi ilerlemeye zorladım.

Düşünmeyecektim. Üzülmeyecektim.

Duyduklarımı unutmak için elimden geleni yapacaktım.

“Uyandı.”

Connor ertesi gün beni aradığında sesi bitkinlik doluydu ama kazadan bu yana geçen üç günde olmadığı kadar hafifti.

“Uyandı, Violet. Hâlâ zayıf ve ateşi var, ayrıca ağrı kesiciler yüzünden sersem durumda ama neler olduğunun farkında.”

Bu iyiydi, harika bir haberdi. İçim büyük bir rahatlama hissiyle doldu. Connor ve Aaron için... hepimiz için mutluydum.

Ateşi yüksek olduğu için Aaron'ın odasına hâlâ ziyaretçi kabul edilmiyordu, bu yüzden Brayden ve Spencer'la kalmaya devam edecektim. Akşama doğru onlara yemek hazırlamaya giriştim. Annemin tavuk pirzola tarifini yapmayı düşünüyordum; bu her derde deva olan, rahatlatıcı bir yemektir. Ama tam yağı ısıtmak üzereyken telefonum Connor'dan bir mesajla çınladı.

Stacey çocukları yemeğe çıkarmak istiyor. Sana uyar mı?

Ocağı söndürdüm. Ve kendime bunun da iyi bir şey olduğunu hatırlattım. Stacey ile Connor'm arasında ne yaşanırsa yaşansın, ne gibi sorunları olursa olsun o hâlâ oğlanların annesiydi.

Ben, kardeşlerimi ve beni istemeyen bir ebeveynle büyümüştüm. Connor'm çocuklarının bu duyguyu tatmasını asla istemezdim.

Bu yüzden hemen cevap yazdım.

Tabii. Bence çok iyi olur.

On beş dakika sonra kapı tıklatıldı.

Stacey soğuk ve gergindi. "Merhaba."

"Selam." Ona gülümsedim çünkü bunu yapmamak için bir nedenim yoktu. Connor'la çok güzel ve sağlam bir ilişkimiz vardı; bu kadın bizim için bir tehdit oluşturmuyordu. Connor benim erkek arkadaşım, benim burada olmama ihtiyacı olduğu için onun evindeydim ve çocuklarına bakıyordum. "Lütfen içeri gel."

Stacey'yi hatırlayan Rosie antreye koşup kuyruğunu hevesle sallamaya başladı.

"Merhaba Rosie'ciğim. Seni özledim!" Kadın dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü yalayan köpeğin kulaklarını kaşıdı.

Evcil dostlarının aksine çocuklar, annelerinin geliş konusunda pek de hevesli görünmüyorlardı. Onlara haberi verdiğimde Spencer ilk başta sevinmişti ama Brayden'in tepkisini görünce

fikrini değiştirmişti. şimdi de ayaklarını sürüyerek antreye gelirken ikisinin de suratında esir alınmak üzerelemiş gibi bir ifade vardı.

Stacey onları kocaman bir gülümsemeyle karşıladı ancak ince bir buz tabakasının üzerinde olduğunu farkındaydı. Oğullarının gönlünü alması gerektiğini ve bunun da ilk adım olduğunu biliyordu.

“Merhaba çocuklar!” dedi. “Sevdiğiniz şu hamburgerci Diesel & Duke’a gidebiliriz diye düşündüm. Daniel, istersen ekstra şekerli duble koladan da içebilirsiniz.”

Connor her zaman Brayden’in kolay bir çocuk olduğunu söylediler ancak konu annesi olunca pek de öyle değil gibiydi.

“Benim adım *Brayden*. Bana bir tek sen Daniel diyorsun.”

“Biliyorum. Daniel ismini seviyorum.” Stacey ona uzandı ama çocuk geri çekilince elini indirmek zorunda kaldı. “Çok sevdiğim için sana bu ismi verdik.”

Brayden kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ben aç değilim. Uğradığın için teşekkürler ama yemeğe gitmek istemiyorum.”

Dönüp merdivenden çıktı.

Spencer arada kalmış gibi görünüyordu. Açık kahverengi gözleriyle ağabeyini takip etti, sonra annesine döndü. Sonunda içini çekti. “Kusura bakma anne.”

O da merdivene fırladı.

Stacey’yle bir süre tuhaf bir sessizlik içinde dikildiler. Sonra parmağını kaldırdım. “Bana bir dakika ver.”

Kapısını tıkladıp odasına girdiğim anda Brayden hemen, “Bizi onunla gitmeye zorlama,” dedi.

Ellerimi kaldırdım.

“Sizi hiçbir şeye zorlamayacağım. Bu benim tarzım değil.” Çalışma masasındaki sandalyeye oturup kendi etrafımda döndüm. “Sadece size bir hikâye anlatmak istiyorum.”

Bana kuşkucu gözlerle baktı. “Ne hikâyesi?”

“Babamın hikâyesi... Benim babam yıllarca çok fazla hata yaptı. Tıpkı sizin anneniz gibi. Anneniz şu anda bu yüzden burada; sizinle yeteri kadar görüşmeyerek hata yaptığını fark etti ve bunu telafi etmek istiyor. Benim babam da böyleydi... ama hatasının farkına hiç varmadı. Onu son görmemin üzerinden on yıldan uzun süre geçti. Hâlâ hatalı olduğunun farkında değil. Muhtemelen asla anlamayacak”

Brayden kaşlarını çatı. “Bu çok kötü.”

“Evet, öyle.”

“Ama Aaron kaza geçirmeseydi annem burada olmayacaktı.”

Yavaşça başımı salladım. “Bazen bizim için önemli olan şeyleri ve kişileri fark etmemiz için kötü şeylerin yaşanması gerekir.”

“O kadar zaman sonra baban buraya gelip seninle görüşmek isteseydi bunu yapar mıydın?” diye sordu Brayden.

Gerçeği hiç süslemeden yanıt verdim. “Yapardım. Çünkü o benim babam. Başka babam olmayacak.” Ellerime baktım. “Belki de bu beni enayi yapıyor. Ya da aptal.”

“Sen aptal değilsin,” diye araya girdi Spencer, benim adıma hakarete uğramış gibi.

“Anneniz her zaman anneniz olacak. Bu akşam da sizi çok sevdiği için burada. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?”

“Bizi sen seviyorsun,” diye ısrar etti Spencer, tatlı küçük sesiyle.

Kalbim bir yumruk tarafından sıkılıyormuş gibi hissederken sandalyeden kalkıp önlerinde diz çöktüm.

“Evet. Sizi seviyorum. Sizi, Aaron’ı, babanızı çok seviyorum. Ama şu dünyadaki otuz yılımda ne öğrendim, biliyor musunuz?”

“Ne?”

Gözündeki saçları geri ittim.

“Ne kadar çok kişi tarafından sevilirseniz o kadar iyidir.”

Çocuklar yemeğe gitmeyi kabul ettiler ve temiz tişörtleriyle ayakkabılarını giyip annelerinin arabasına geçtiler.

Stacey kapıdan çıkmadan hemen önce dönüp bana baktı. “Sağ ol, Violet. Gerçekten.”

Sesi pürüzsüz ve melodikti, gözleri minnettarlıkla parlıyordu. Ona bakarken ilk defa, Connor’la on beş yıl boyunca nasıl güzel bir çift olmuş olabileceklerini gözümde canlandırabildim.

Kafamın içindeki sinsi ses ne kadar ahmak olduğumu, kendi bindiğim dalı kestiğimi fısıldadı. Hiçbir şey yapmamak, Stacey ile çocukları oldukları yerde bırakmak ne kadar da kolay olurdu. Zira çocuklarla yakınlaştıkça Connor’a da yaklaşacaktı ve bu, Connor’ın benden uzaklaşmasına sebep olabilirdi.

Ama aksini asla yapamazdım. Ne çocuklara ne de Connor’a.

Yine de kendimi enayi olarak görmüyordum. Bu çocukları seviyordum. “Sana bir şans veriyorlar, Stacey,” dedim. “Eğer onları tekrar incitirsen başka şansın olmayab ilir. İşleri batırma.”

Kadın yere bakarak kafasını salladı.

“Batırmam.”

Violet

Bir hafta sonra her şey hem çok daha iyi... hem de çok daha kötüydü.

Aaron'ın sağlığı iyiye gidiyordu. Ateşi düşünce kısa süreliğine de olsa onu ziyaret etmemize izin verildi. Yoğun bakım odasına adım attığımız anda Spencer kollarını kocaman açıp ağabeyinin karnına yattı. Sarılışı tuhaf olsa da içtendi.

“Ölmeyeceğin için çok mutluyum Aaron!”

Brayden da yatağın yanına gidip duygulardan dolayı boğuklaşmış sesiyle, “İyi olacağın için ben de çok sevindim,” dedi.

Aaron'ın yüzü solgun, sesi zayıftı ama gülümsemeyi başarmıştı. “Ben de çocuklar, ben de.”

Ziyaretimiz esnasında, Stacey ile Connor'ın arasının gözle görülür şekilde düzeldiğini fark ettim. Kaza gecesi neredeyse somut olan gerginlik ve düşmanlık tamamen yok olmuştu.

Çıkmadan önce Aaron'ın alnına bir öpücük kondurup saçlarını geriye ittim ve güzelce dinlenmesini, yakında eve döneceğinden emin olduğumu söyledim.

Connor bir süredir nöbetçi doktor odasında uyuyor, soyunma odasında duş alıyordu. Ben de Brayden ve Spencer'la kalma-ya devam ediyordum ve onu arada bir, çok kısa süreliğine görüyorduk.

Ama sorun değildi. İlişkiler böyle yürürdü. Partneriniz size ne şekilde ihtiyaç duyuyorsa o şekilde yanında olurdunuz.

En azından... ben böyle düşünüyordum.

Ta ki bir gün Connor hastaneden beni arayıp beynimden vurulmuşa dönmeme neden olana dek.

“Vi, ciddiym. Zaten yeterince şey yaptın. Annemler birkaç günlüğüne oğlanlarla kalabilirler. Evine gidip biraz kafanı dinlemeni istiyorum.”

“Brayden ve Spencer beni rahatlatıyorlar,” dedim mutfağında dikilirken.

“Bunu duymak beni çok mutlu ediyor, gerçekten. Ama her şeyi sana yüklemek istemiyorum. Bir süreliğine evinde kalıp enerji topla. Ya da istersen işe dön.”

İş mi? O hemen üst katımdayken ve Aaron hâlâ yoğun bakımdayken işe odaklanabileceğimi mi düşünüyordu? Aklını mı kaçırmıştı?

“Birkaç gün sonra tekrar onlarla olabilirsin. Belki de ben eve dönmüş bile olabilirim.”

Midem ve kalbim ani düşüşe geçmişti. Binlerce kilometre yükseklikten, paraşütsüz şekilde, güvenlik ağının olmadığı zemine doğru son sürat ilerliyorlardı.

“Connor...”

“Kapatmam lazım. Ortopedi uzmanı Aaron'ın bacağıyla ilgili konuşmaya geldi. Daha sonra müsait olunca seni ararım.”

“Tamam, ben...”

Hat çoktan kesilmişti.

Onu özlediğimi söyleme fırsatı bile bulamadım. Aaron'ın iyi olup olmadığını sormadım ya da ona benim için sarılmasını söyleyemedim.

Eve dönerken götürmek için Connor'ın odasında çantamı hazırladığım sırada Brayden ile Spencer yanıma geldiler.

“Dedem ve babaannemle kalmak istemiyorum!” diye yakındı Spencer, dramatik bir tavırla kendini yatağa atıp çarmıha gerilmiş gibi kafasını aşağı sarkıtarak.

“Dedem çok horluyor ve kumandayı asla paylaşmıyor. *Sürekli* haber seyrediyor!”

Spencer'in dünyasma girebilmek için ben de kafamı çevirdim. “Biliyorum tatlım. Ama babanız onlarla kalmanızı istiyor. Sadece birkaç günlüğüne. Sonra benim evime gelip orada kalabilirsiniz isterseniz.”

“Niye şimdi seninle kalamıyoruz ki? Her şey yolundaydı,” dedi Brayden.

Buna bir cevabım yoktu çünkü ben de nedenini anlamıyordum. Connor açıklayacak vakit bulamamıştı. Bu yüzden kendi düşündüğüm cevabı verdim.

“Belki dedeniz ve babaanneniz size ihtiyaç duyduğu için babanız onlarla kalmanızı istiyordur, olamaz mı? Yani, Aaron artık iyi ama belki de torunlarından birinin kaza geçirmesi onları sarsmıştır. Sizinle biraz vakit geçirmek onlara iyi gelecektir.”

Brayden, mantıklı olsa da kabul etmek istemiyormuş gibi omuz silkti.

Spencer biraz düşündü ve hâlâ ters duran kafasını salladı.

Connor'ın annesiyle babası bir saat sonra geldiler. Rosie'ye ve oğlanlara veda ettikten sonra aracıma binip evime yollandım.

Tek başıma.

Günün geri kalanı boyunca üstümde sinir bozucu bir huzursuzluk vardı.

Hakkında şiir yazamadım. Denemedim bile.

Bunun yerine şiir kutuma boş bir sayfa bıraktım. Kapağı kapattım... sonra tekrar açtım. Boş kâğıdı alıp yırttım. Çünkü paylaştığımız onca şeyden sonra Connor'ı kaybetme fikri böyle hissettiriyordu.

Parçalara ayrılmış gibi.

O gece daha geç saatlerde yatağıma uzandım ve karanlıkta kendi kendime konuşup nihayet korkularımı açığa vurdum. Korkunç sözcüklerin tadını dilimde hissetmek, tınısını duymak istemiştım.

“Onu kaybediyor olabilirim.”

Boğazım sıkıştı, nefes alamadım.

“Delice olan şu ki eğer onun istediği buysa, eğer başkasıyla mutlu olacaksa bunu kabullenebilirim. Onu *bu kadar* çok seviyorum işte. Benimle olmasa da mutlu olmasını istiyorum.” Ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Yüzümü ellerimle kapatıp yan döndüm ve dizlerimi göğsüme çektim. “Yine de canım çok yanıyor.”

Bazen güzelce ağlamak insana arınmış, tazelenmiş, güçlenmiş hissettirirdi. Ama ben öyle hissetmiyordum. Gözyaşlarım tükenip gözlerim şiştiğinde öncesinden daha da kırılgandım.

Her an tuzla buz olabiliyordum gibi. Hatta çoktan kırılmışım gibi.

Yataktan çıkıp mutfığa giderek kendime bir içki doldurdum. Sorunları içkiyle unutmanın, kalp ağrısını alkolün ardına saklamanın doğru olduğuna inanmıyordum ama bir kadeh votka tonikten kimseye zarar gelmezdi.

Hayır, iki kadeh votka tonikten kimseye zarar gelmezdi.

Kadehi buzdolabımın kapağındaki buzluğa tutup ağzına kadar doldurdum ve pürüzsüz oval parçaların ışığın altında parlamasını izledim.

Sekiz ya da dokuz yaşlarımdayken, annemiz hâlâ işte olduğu için okuldan sonra mahallemizden bir kadın, Bayan Dobfrey, kardeşlerimle bana göz kulak olurdu. Onun son model çelik buzdolabı da aynı böyle oval buz yapardı. Darren ile ben bunlara “güzel buzlar” derdik.

Bir gün onunki gibi güzel buz yapan bir buzdolabım olursa istediğim her şeye sahip olacağımı düşünürdüm.

Hayat o zamanlar çok daha kolaydı.

Connor

Kazadan iki hafta sonra Aaron yoğun bakımdan çıkarılıp servise yatırıldı. Bu çok önemli bir şeydi, bir dönüm noktasıydı.

Ertesi gün Garrett ile Dean habersizce çıkagelip beni hastane odasından kovdular.

“Cidden, dostum. Git bir... ya da birkaç kadeh içki iç,” diye önerdi Dean, her zamanki kayıtsız, kaygısız tavrıyla sırtarak.

Tabii kaygısız olurdu. Kendi kızı hâlâ bir bebektir. Gecelerini sıcacık ve güvenli yatağında, gündüzlerini onun ve Lainey’nin gözetiminde geçiriyordu. Dean henüz evladını dış dünyayla tanıştırmamanın dehşetini tatmamıştı. Çocuklar küçükken ebeveynliğin en zor yanının bitmeyen geceler, dış çıkarmalar, öfke krizleri olduğunu düşünürdünüz.

Ama öyle değildi.

En zoru, gitmelerine izin vermektir.

“Bir de tıraş ol,” diye ekledi Garrett.

Bir süredir tıraş olmadığım için çenemde biriken sert, gür sakalları ovuşturdum.

Bence gayet havalı görünüyordum.

Ama genç oğlum havamı anında söndürdü.

“Aynen. *Yeni Hayat* filminde adada mahsur kalan Tom Hanks’in altıncı aydaki hali gibi görünüyorsun.”

Garrett onunla yumruk tokuşturdu. “Müthiş referans.”

Bana sonsuz gibi gelen uzun bir zamanın ardından dudaklarımdan gerçek bir kahkaha fırladı. Sesim bana bile yabancı geldi. Kaslarım gülmeyi unutmuştu.

Ama gülüşüm kısa sürdü.

Garrett, Aaron’ın yatağının sol tarafındaki sandalyeye yerleşip ayaklarını şiltenin köşesine uzattı; Dean de sağ tarafta yerini alırken göğsüm keskin bir panikle doldu.

“B-ben gidemem,” diye kekeledim.

Agorafobisi olduğu için evinden çıkamayan biri gibi konuştuğumun farkındaydım ama umurumda değildi. Stacey de günün büyük kısmında burada oluyor, sadece Brayden ve Spencer’la vakit geçirmek için çıkıyordu ama ben henüz hastaneden hiç ayrılmamıştım.

Aaron artık çok daha iyiydi ama her an korkunç şeyler gerçekleşebilirdi. Tekrar ateşi çıkabilir, vücudunda enfeksiyon oluşabilirdi. Yataktan çıkmaya çalışıp kafatasını çatlatabilir ya da ilaçlarından birine alerjik reaksiyon gösterebilirdi. Henüz katı beslenmeye bile başlamamıştı çünkü yarın öğleden sonra bacağından ameliyat olacaktı.

Oğlum gözlerimin içine baktı ve nazik ama net bir sesle konuştu. “Baba, ben iyiyim. Cidden.”

Kaygı yüzünden midem düğüm düğümdü.

“Aynen, durumu gayet iyi,” dedi Dean. “Ayrıca pardon ama senin karşında hem öğretmen hem futbol antrenörü olan iki adam duruyor. İlk yardım ve kalp masajı sertifikamız var. Garrett da ben de acil bir durumda ilk müdahaleyi yapabilecek seviyedeyiz.”

“Üstelik... Zaten ortada olan gerçeklerden bahsetmeyi sevmem ama...” Garrett etrafımızı işaret etti. “... şu anda bir hastanedeyiz. Çocuğu baloncuklu ambalaja sarsan bile burada olduğu kadar güvende tutamazsın.”

Haklıydılar. Mantık çerçevesinden bakınca bunu görebiliyordum. Ama beynimin mantıklı kısmı son zamanlarda tatildeydi; sadece temel içgüdülerimle ve adrenalinle hareket ediyordum.

“Diğer iki velet nerede?” dedi Dean. “Eminim seni görmek isteyeceklerdir.”

“Bu gece Stacey’nin evinde kalacaklar.”

“Güzel.” Aaron kafa salladı. “O zaman neden gidip Violet’le görüşmüyorsun?”

Violet.

Tanrım, sadece adını aklımdan geçirmek bile çölde bir vahayla, yakıcı bir günde serin bir çeşmeyle karşılaşmak gibiydi. Göğsüm gevşedi ve midemdeki düğümler çözülüp yerini heyecan verici bir arzuya bıraktı.

Kahretsin, onu çok ama çok özlemiştim.

Arada bir mesajlaşıyor, birbirimizi kısa süreler için görüyorduk ama yeterli değildi. Hiç değildi.

Kazadan beri tek odağım Aaron’dı. İlk önce, günlerimi onu kaybedebileceğim korkusuyla felç halde geçirmiş, iyileşme sürecine girdiğindeyse ihtiyaçlarını karşılamak için sadece onunla ilgilenmişim.

Fakat şimdi Violet’i görme, onunla konuşma, ona dokunma, sesini ve gülüşünü duyma, sadece onunla olma fikri kalbimi

mümkün olduğunu neredeyse unuttuğum kutsal bir coşkuyla doldurmuştu.

“Ciddiyim baba, git kız arkadaşınla görüş,” dedi bilge çocuğum. “Son zamanlarda muhtemelen düzgün bir sevgili olamamışsındır; kendini affettirmen gerekebilir.”

Güldüm. “Yok ya, Violet öyle biri değil.”

Violet son derece anlayışlı, olağanüstü biriydi; böyle küçük şeylere hiç takılmazdı. Bu yüzden benim de bencillik etmemem, ona düzgün davranmam gerekiyordu.

“Biz bütün gece burada olacağız.” Garrett yanında getirdiği spor çantasından bir paket patlamış mısır çıkardı. “Ve Patriots’m yıkımını izleyeceğiz.”

Dean tepsideki kumandayı alıp arkamdaki duvara monte edilmiş televizyonu açtı. “Ve Belichick’in Brady’siz defansıyla dalga geçeceğiz çünkü o kadar adiyiz.”

Aaron patlamış mısıra uzandı ama kardeşim onun eline vurdu.

“Of!” Oğlum gülererek elini çekti. “Yaralıyız burada herhalde!”

Garrett parmağını ona doğrulttu. “Sana mısır yok. Ama...” Mary Poppins’in erkek versiyonuymuş gibi tekrar çantasına uzandı. “... Callie Yengen senin için Whole Foods’tan koca bir paket patlamış mısır aromalı jöle aldı.” Bana döndü. “Buraya gelmeden önce Aaron’ın hemşiresiyle görüştüm, jöle yiyebilirmiş.”

Aaron gözlerini devirdi.

“Süper.”

“Koruyucu katkı maddesi ya da yapay tatlandırıcı yok,” dedi Dean. “Leziz.”

“Bunun tadı bok gibiye diye limon aromalisından da getirdim,” dedi Garrett, Aaron’a.

Hepsi kahkaha attılar.

O anda kafamda bir şeyler yerine oturdu. Aaron'ın bensiz de iyi olacağını anladım ve teslim olup başımı salladım.

“Peki, peki, gidiyorum.” Oğlumun kafasının tepesini öptüm. “Seni seviyorum, dostum.”

Gülümsedi. “Ben de seni seviyorum baba.”

Boğazımda bir yumru oluşurken gözlerim yandı. Son günlerde berbat durumdaydım.

Buna rağmen kapıdan çıkmayı ve otoparktaki aracıma ulaşmayı başardım.

İki haftadır ilk defa olmam gereken bir yer yoktu. Hastanede, Stacey'nin ya da Brayden ile Spencer'in yanında veya Aaron'ın doktorlarından biriyle görüşmede olmama gerek yoktu.

Ama *ihtiyaç*... ihtiyaç bambaşka bir canavardı. Ve şu anda görmeye ihtiyaç duyduğum tek bir kişi vardı.

Otoparktan çıktım ve doğruca Violet'in evine sürdüm.

Cannar

Yirmi dakika sonra Vi'nin garaj yoluna, küçük mavi Volkswagen'inin arkasına park ettim.

Gelirken onu aramamıştım ancak oturma odasının kapalı perdelerinin ardında altın rengi ışıklar yanıyordu. Motoru susturup sevimli evine bakarken sırf burada olduğum için dudaklarımın köşeleri yukarı kalktı.

Garaj yolunda ilerleyip kapıyı tıklattım.

Violet saçları topuz yapılmış, bedeni pofuduk beyaz bir bor-noza sarınmış halde karşımda belirdiğinde ruhum rahat bir iç geçirdi sanki. Tüm gerginliğim üzerimden akıp gitti. Bir süre orada dikilip görüntüsünü içime çektim ve eve dönme hissinin göğsümü kaplamasına izin verdim.

Violet kafasını yana eğip sıvı kadifeye benzeyen gözleriyle beni izledi. "Yorgun görünüyorsun."

Elim dağ adamı sakalıma gitti. "Bu, 'Bok gibi görünüyorsun' demenin kibar yolu mu?"

“Hayır. Bu mümkün değil. Sadece yorgun görünüyorsun.”

Hastanedeyken kendime stres, endişe ve uykusuzluk hissetme izni vermiyordum; ancak şimdi, tüm bu hisler üzerime hücum etmişti.

“İçeri gelmek ister misin?”

“Tanrım, evet. Lütfen.”

Geri çekilip kapıyı benim için iyice açtı.

“Aaron bu akşam nasıl?”

“Daha iyi hissediyor. Daha iyi görünüyor. Yani... ayak bileğinde vidalar, bacağımda metal bir kafes var ve hâlâ kalp monitörüne bağlı ama genel olarak iyi.”

Violet gözlerini yumup derin bir nefes verdi. “Çok sevindim.”

“Garrett ile Dean yanındalar. Yarın öğleden sonra ameliyatı olduğu için sabah hastaneye dönmem lazım ama... bu gece seni görmek istedim.”

Bana bir tebessüm gönderdi ama tuhaf bir şeyler vardı. Biraz... hüznü gibiydi. Gözleri parlamıyordu.

Aylar önce bana kızgın olduğu zamanlarda bile bakışlarında kör edici, parlak kıvılcımlar görürdüm. Şimdi bu ışık... solmuştu. Kısılmıştı. Acaba o da benim kadar bitkin miydi?

Oturma odasına geçtiğimizde mutfığa yöneldi.

“Yiyecek bir şeyler ister misin?”

“Hayır.”

“Bir şey içmek ister misin?” Buzdolabını açtı. “Sevdiğin bira-dan var.”

Elini tutup onu kendime çevirdim.

“Hiçbir şey istemem, Violet. Sadece... burada seninle olmak ve konuşmak istiyorum.”

Yüzünden anlamadığım bir şey geçti. Bakışları göğsümdeydi.

“Buraya benimle bir şey konuşmaya mı geldin?”

“Eh... evet.”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

“Anlıyorum.”

Aaron’ın, düzgün bir erkek arkadaş olmadığım ile ilgili söylediklerini hatırladım. Haklıydı, kendimi onun sağlık durumuna kaptırmıştım. Violet’in bunu anladığını biliyordum ama... kaçırdığım bir şey olup olmadığını düşünmeden edemiyordum.

Çünkü Violet’te kesin bir şeyler vardı.

Avucumu yanağına götürdüm.

“Sen iyi misin?”

“Evet.” Kafa salladı. “İyiyim.”

“Darren iyi mi? Ya kız kardeşlerin?”

“Herkes iyi?”

Sonra kollarımın arasına girip bana sarılarak yüzünü boyun boşluğuma gömdü. Ona nasıl hissettirdiğimi unutmuş ve çaresizce hatırlamak istermiş gibiydi.

Geri çekildiğinde, “Ben de duş almak üzereydim,” dedi.

Onunla sıcacık duşa girmek şu anda kulağa cennet gibi geliyordu.

“Sana katılabilir miyim?”

Daha önce pek çok kez birlikte duşa girdiğimiz için bu normal bir istektir ancak bir anlığına gerildiğini fark ettim.

“Tamam.”

“Emin misin?” dedim çünkü pek de emin görünmüyordu. “İstersen ben oturma odasında...”

“Sorun değil, Connor. Gerçekten.”

Elimi tutup nazikçe parmak boğumlarımı öptü, ardından beni banyoya çekip musluğu açarak içerisini buharla doldurdu.

Kıyafetlerimizi sessizce çıkardık. Bornozunu kapıdaki askıya asarken güzel sırtı beni çağırıyordu.

Bu cinsel bir şey değildi. Yani, tabii ki anında sertleşmişim ama şu an hissettiğim şey çok daha fazlasıydı. Daha derindi. Daha büyük bir ihtiyaçtı.

Teninin verdiği histe boğulmak, etrafına yaydığı kokuya ve çıkardığı seslere sarınmak, vücudunu sıkıca benimkine bastırıldığını hissetmek istiyordum.

İçinde olmaya bile ihtiyaç duymuyordum. Yakınında olmak şu anda benim için yeterliydi.

Fakat Violet'in omuzları gergindi ve onda hissettiğim kaygı, tereddüt etmeme neden oluyordu. Bir sorun vardı.

Bizimle ilgili bir sorun.

Topuzunu açıp duş kabinine girdiğinde dalgalı kahverengi saçları siyaha dönüştü. Peşinden ben de içeri adım atıp sıcak suyun omuzlarıma ve sırtıma vurmasına izin verdim. Violet bana arkasını dönerek şampuana uzandı. Bir şeyler saklıyor gibi, gözlerime bakmaktan kaçınıyordu.

Sesimi alçaltıp yumuşattım.

“Hey, Vi?”

“Efendim?”

“Ortada bir sorun olduğunu fark ediyorum. Büyük bir sorun. Ama anlamıyorum. Ne olduğunu bana söyleyebilir misin lütfen?”

Üstdudağındaki su damlacıklarını yalayıp yavaşça konuştu. Sanki kelimeleri güçlkle çıkarıyordu.

“Bu konuyu açmak istemiyordum. Uğraştığın bir sürü şey olduğunu farkındayım ve...”

“Bana her şeyi söyleyebilirsin. Her şeyi.”

Şimdi ağlayacakmış gibi görünüyordu ve böyle hissetmesine neden olan şey her neyse yok etmek, ona daha iyi hissettirmek istiyordum.

Derin bir nefes aldı.

“Pekâlâ, sana bir şey soracağım. Cevabın ne olursa olsun... bana karşı dürüst olmanı istiyorum, tamam mı?”

“Elbette.”

“Sen... sen Stacey’ye karşı yeniden bir şeyler mi hissetmeye başladın?”

Sorusu beni öyle bir şoke etti ki neredeyse kıcımın üzerine düşecektim.

“Ne?”

“Sizi, Aaron’ın hastane odasında konuşurken duydum. Stacey bundan böyle her şeyin daha farklı olacağına söz verdi. Daha sonrasında sen benden evime dönmemi istedin ve annenleri çocuklarla kalmaya gönderdin. Acaba...”

Koyu renkli gözleri benimkileri bulurken kalbimin çatırdadığını hissettim. Bunun gerçekten de mümkün olduğunu düşünüyor gibiydi.

“... ikiniz tekrar bir araya mı geliyorsunuz?”

“Hayır. Tanrım, hayır. Mesele şu ki Stacey sonunda çocuklar konusunda aklını başına topladı ve bunun için çok mutluyum. Anneleriyle iyi bir ilişkileri olması çok önemli. Ayrıca artık birbirimize yüklenmemeye söz verdik. Konuşup anlaştık. Hepsi bu kadar, Violet, yemin ederim. Uzun zamandan beri Stacey’ye karşı bir şey hissetmiyordum zaten. Şimdi de bir şey değişmedi.”

“Ah.” Yavaşça başını sallarken yüzü gevşedi. “Peki.”

Sonra duvara doğru döndü. Bir saniye sonra omuzları sarsılmaya başladı çünkü hıçkırıyordu. Eliyle ağzını kapatıp başını sağa sola salladı.

“Sen bir araya geleceğimizi mi düşünüyordun?” diye sordum.

“Evet,” diyerek hıçkırdı.

Kim bilir bunca zamandır neler yaşamıştı. Onun elimden kaydığını düşünseydim ben neler hissederdim diye hayal ettiğimde görünmez bir el kalbimi sıkıp toza dönüştürdü sanki. Göğsüm bomboş kaldı.

“Ne zamandır?”

“Bir süredir.” Bana döndüğünde gözleri kızarmış, dudakları şişmişti. “Bu akşam benden ayrılmaya geldiğini sandım.”

“Yüce İsa.”

Onu kollarıma çektim.

Gözyaşları akmaya devam ederken kendini kolayca bana bıraktı.

Sanırım bu, Stacey ve benimle ilgili endişelerden daha fazlasıydı. Uzun zamandır benim için, oğlanlar için güçlü durmaya, her şeyi bir arada tutmaya, duygularını kontrol etmeye çalışmıştı.

Şimdiyse hepsi tek tek dökülüyordu.

Islak saçını okşarken, “Çok özür dilerim, Violet,” dedim. “Kıymetini bilemedim. Her şeyi sana yükledim. Evine geri dönmeni istememin tek sebebi...”

“Hayır.” Kafasını iki yana salladı. “Sen bir şey yapmadın. Ben sadece... böyle olayların bazen nasıl sonuçlanabileceğini biliyorum. Gerçek hayatta trajediler insanları bir araya...”

“Benim gerçek hayatım *sensin*. Seni seviyorum, Violet. Sana o kadar âşığım ki önümü bile göremiyorum.”

Yüzünü kavrayıp gözlerinin içine baktım.

“Beni çok mutlu ediyorsun. Hiç olmadığım, hatta olacağımı hayal bile etmediğim kadar. Bunun karşılığında, hayatımızın geri kalanı boyunca yapmak istediğim tek şey seni mutlu etmek.”

Gözyaşları arasından gülümsedi. Bu gerçek gülümsemesiydi; yüzünü aydınlattığı gibi dünyamı da aydınlatmıştı.

“Ben de seni seviyorum, Connor. Seni çok uzun zamandır seviyorum ve hayatımızın geri kalanı boyunca yapmak istediğim tek şey seni sevmek.”

Bedenini kendime çekip ona tapınırcasına tatlı sözler fısıldadım. Ve birbirimize sarılarak, su soğuyuncaya dek duşta öylece dikildik.

Sonrasında birbirimize olabildiğince sokularak yatağında çınlı çıplak uzandık. Violet başını omzuma, büktüğü dizini karnıma yasladı, ben de parmaklarımı uzun, nemli saçlarından geçirdim. Dışarıda yağmur başlamıştı ve çatıya vuran damlaların ritmiyle gözlerden uzak, sıcacık bir yerdeymişiz gibiydi.

“Bizim eve taşınıp benimle ve oğlanlarla yaşamayı istiyorum,” dedim.

Bir an bile tereddüt etmeden başını salladı. “Olur.”

“Evini kiraya verebilir ya da satışa çıkarabilirsin, nasıl istersen.”

“Satışa çıkaracağım.”

“Emin misin?”

Başını kavrayıp onu altıma geçirdiğimde bacaklarını aralayarak bana yer açtı. Parmağımı burun çizgisinde kaydırdım. “Aslında satmasan da olur. Burayı aşk yuvamız yaparız.”

Güldü. Bu sesi sevmekten asla vazgeçmeyecektim.

“Eminim. Zaten tek kişilik, küçücük bir ev. Ayrıca seninle bu ilişkiye balıklama dalmaya hazırım.”

Ona hissettiklerim öyle yoğundu ki yutkunmakta güçlük çekiyordum.

“Tanrım, seni seviyorum.”

Kollarını başının üzerine kaldırıp sırtını gererek kalçalarını utanmazca bana sürttü. Kahretsin, bu öyle güzel bir histi ki...

“Göster o zaman.”

Dediğini ikiletmedim ve onu ne kadar sevdiğimi gösterdim.

Kasım ayının ilk haftası Aaron hastaneden taburcu olup eve geldi. Bir süre, onun için oturma odasına yerleştirdiğimiz hastane yatağında yatacak, uzun bir fizik tedavi sürecinden geçecekti ama sonunda tamamen iyileşmesi bekleniyordu.

Ertesi hafta işe döndüm. Violet benden önce çalışmaya başlamıştı ama artık bizimle yaşadığı için programlarımızı birbirimize göre ayarlıyor, Aaron'ın yanında her zaman birimizin olduğundan emin oluyorduk. En azından o tekrar ayağa kalkana kadar böyle devam edecektik.

Ben çalışırken Vi'nin evde olduğunu, sakinliği ve yeteneğiyle her şeyle başa çıkabileceğini bilmek hastalarımı odaklanabilme mi sağlıyordu. Tekrar doktor olabiliyordum. O olmasaydı bunu yapabilir miydim emin değildim.

Stacey artık her hafta sonu çocuklarla görüşüyordu. Bunu bir rutine oturtmuştu ve ne planları iptal ediyor ne de onları aldığı anda ayak işlerine koşturuyordu. Onlarlayken *onlarla* vakit geçiriyordu.

Anneleriyle görüşecek olmanın heyecanını oğlanların yüzünde görmek muhteşemdi.

Brayden ile Spencer bazı hafta sonlarını onun evinde geçiriyorlardı, bazen de Stacey bizde kalıyordu çünkü şu anda Aaron için en uygunu buydu. Geçen cumartesi oturma odasında toplanıp *Ayin*'i izlemiştik çünkü oğlanlar, filmin gece olduğu kadar gündüz de korkutucu olup olmayacağını görmek istemişlerdi.

Hepimiz birlikteydik. Oğlanlar, Stacey, ben, Violet... Film aşırı rahatsız edici olduğu için Violet çoğu sahnede yüzünü koluma gömmüştü.

Eski karım ve yeni sevgilimle birlikte vakit geçirmek biraz tuhaf olsa da güzeldi. Gerçekten güzeldi. Hem oğlanlar hem de bizim için.

Bazen son birkaç hafta yaşadıklarımın neler çıkardığımı, aldığım dersleri oğullarıma nasıl aktarabileceğimi düşünüyordum. Her seferinde de basit ama önemli bir gerçekle yüzleşiyordum. Kıssadan hisse şuydu:

Hayat bazen tam bir pislik olabilir... Fakat sonra, her şey güzelleşir.

Ve karşılaşacağımız şeyler bazen hayal ettiğimizden bile mükemmel olabilir.

Bir cumartesi öğleden sonra Vi de ben de evdeyken Aaron'ın futbol takımından arkadaşları ziyarete geldi. Mutfaktayken onların diğer odadaki konuşmalarını duyabiliyordum.

"Senden de ancak bu beklenirdi, Daniels. Bacağını kırmakla yetinmedin, resmen un ufak ettin. Abartıcı puşt."

“Bu Tanrı vergisi bir yetenek,” dedi Aaron kuru bir sesle. Omzunu silktiğini ve her zamanki ukala tavrıyla gülümsediğini gözümde canlandırabiliyordum.

Odadaki herkes gülmeye başladı. Aaron’ın kahkahasını aralarından seçebiliyordum. Bir an orada dikilip gözlerimi yumdum ve çocuğumun gülüşünü dinledim.

“Dünyadaki en güzel ses, değil mi?” dedi Violet yanıma gelerek. Çünkü her zamanki gibi beni anlıyordu. İkimiz de birbirimizi çok iyi tanıyorduk.

“Evet.” Alnına bir öpücük kondurdum. “Gerçi bunun kadar güzel birkaç ses daha var.”

Elimi kotunun arkasına kaydırıp kıcını avuçladığımda şaşkınlıkla keskin, seksi bir nefes aldı.

Ona gözümü kırptım. “Biri bu.”

Yılbaşından sonra hastane yatağını evden temelli olarak attık ve Aaron koltuk değnekleriyle son sınıfın bahar dönemine başladı.

Daha önce hiç okula döndüğü için bu kadar sevinen bir çocuk görmemiştim.

Eğer her şey plana göre giderse yazın sonuna doğru, ilk senesi için Maryland Üniversitesi’ne gitmeden hemen önce koltuk değneklerini de atacaktı. Söylediğine göre spor tıbbı okuyup fizyoterapist ya da spor masörü olmak istiyordu.

Kardeşim Garrett bunu duyunca havalara uçmuştu. Ben de ne kadar gururlandığımı kelimelerle tarif edemezdim.

Nisan ayının başlarında New Jersey’ye, haziranı aratmayan bir sıcak hava dalgası çarptı.

Vi ve benim öğleden sonra izinli olduğumuz, çocukların da okula gittiği bir gün ona eski evinin arkasındaki patikada koşmayı teklif ettim. Bu kasabayı her zaman çok sevmiştim –çocukları burada yetiştirmeye bu kadar kararlı olmamın sebebi buydu– ama özellikle bu orman benim için artık çok anlamlıydı.

Çünkü Violet’le ilişkimiz burada başlamıştı.

Rahat bir sessizlik içinde bir süre koştuktan sonra, geçen sene Vi’nin ayakkabısını bağlamak için durduğu kayanın yanında su molası verdim. O gün, onu tam burada neredeyse öpecektim. Daha sonra evine gittiğimizde öpmüştüm de.

Ama şu anda öpmeyecektim. En azından şimdilik. Tabii daha sonrası için planımda bu vardı.

O sırada Violet, “Doğum günün yaklaşıyor,” diyerek planımı hiç farkında olmadan yürürlüğe soktu. Bu kadar da muhteşem bir kadındı işte.

“Evet.” Başımı salladım. “Büyük 43’e sayılı gün kaldı.”

“Doğum günün için ne istediğine dair küçük bir ipucu bile vermeyecek misin gerçekten? Senin için hediye seçmek çok zor.”

“Öyle mi?”

“Aynen öyle. Yani, motosiklet alayım desem, ihtimal dahilinde olmadığını biliyorum.”

“Evet.” Güldüm.

Bana yaklaşıp elini göğsümde aşağı yukarı gezdirdi.

“Edepsiz iç çamaşırlarıyla seni zaten her gün şımartıyorum.”

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken sııttım. “Bu konuda çok şanslıyım.”

Vi güzel yüzüyle bana gülümsedi. Uzun atkuyruğu, ağaç dallarının arasından süzülen güneş ışınlarının etkisiyle parlıyordu.

“Ee, her şeyi olan bir adama ne hediye edilir?”

Güzel gözlerine bakarken sesim yumuşadı. “Küçük bir kız çocuğu süper olurdu. Bende henüz onlardan yok.”

Violet’in nefesi kesildi.

“Erkek çocuk da olur tabii,” diye devam ettim. “Onlar da çok eğlenceli.”

“Connor...” Vi’nin sesi cılız, bakışları hassastı. “Bir bebeğimiz olmasını istediğini mi ima ediyorsun?”

“Evet, bunu ima ediyorum.” Dudaklarına bir öpücük kondu-rup geçenlerde bana söylediklerini tekrarladım. “Bir tane mükemmel olurdu, iki taneyse çok daha iyi.”

“Aman Tanrım!” Yüzü heyecanla ısıldarken kollarını boynuma sardı.

Ama benim konuşmam henüz bitmemişti.

Tek dizimin üzerine çöküp geçen hafta Zinke Kuyumculuk’tan aldığım küçük, kadife kutuyu cebimden çıkardım.

“İlk çocuğumuz doğduğunda evlenmiş oluruz diye umuyorum ama... karar senin.”

Kutuyu açıp platin bir halkanın üzerindeki yuvarlak kesim iki karat pırlantayı ortaya çıkardım.

Basit ama kusursuz bir yüzüktü. Tıpkı sahibi gibi.

Yüzüğe bakarken Vi’nin gözleri yaşlarla doldu. Onu böyle görmek benim de göğsümün sıkışmasına, boğazımın düğüm-lenmesine yol açtı.

“Seni seviyorum, Violet. Hayat bizim için neler saklıyor bil-miyorum ama her günümü seninle geçirmek istiyorum. Benimle evlenir misin?”

Dudakları kocaman bir tebessümle genişledi.

“Bu da soru mu? Evet! Evet, evlenirim!”

Ve âşık bir defans oyuncusu gibi üstüme atlayıp beni kendiyile birlikte yere devirdi.

Patikanın toprakları etrafımızda havalanıp altın rengi peri tozu gibi üzerimize yağdı.

Güzel bir manzara oluşmuştu. Ya da delicesine mutlu olduğum için bana öyle geliyordu.

Çünkü Violet beni öpüyordu... ve bana evet demişti.

O, gözlerindeki yaşları silerken elini tutup yüzüğü parmağına geçirdim. Eline bakarken göğsü duygularla titredi.

“Çok mutluyum, Connor. Hayatın bir insanı *bu denli* mutlu edebileceğini hiç tahmin etmezdim.”

Onu kendime çekip tekrar öptüm ve her şeyimle söz verdim. “Bundan sonrası çok daha iyi olacak.”

SONSÖZ / 1

Violet

Bir yıl sonra

Bayan Connor Daniels. Bayan Dr. Connor Daniels.
Violet Daniels. Tanrım, adıma bayılıyordum.

Connor da ben de fazla beklemek istemediğimiz için düğünü iki ay içinde planlayıp gerçekleştirmeyi başarmış ve haziran ayında, Allaire Eyalet Parkı'ndaki tarihi beyaz şapelde dünya evine girmiştik.

Herkes oradaydı. Arkadaşlarımız, ailemiz... YK dostlarım New York'tan kalkıp gelmiş, Darren mihraba yürürken bana eşlik etmek için hafta sonu izin almıştı. Kız kardeşlerim lavanta rengi, straplez elbiseleriyle nedimelerim olarak yanımdaydılar. Aaron, Brayden ve Spencer da bir örnek smokinleriyle çok şık ve şirin olmuşlardı.

Resepsiyonu, Ridgewood Şehir Kulübü'nün cam duvarlı kısmında düzenlemiştik. Yemekler muhteşemdi, müzik çok eğlenceliydi. Connor, DJ'den özellikle MC Hammer çalmasını is-

temişti. Pastamızı kesmiş, şakalaşarak birbirimize yedirmiştik. Çiçeğimi kapan Chrissy, jartiyerimi kapansa Timmy olmuştu. Ardından Connor’la karı ve koca olarak ilk dansımızı bizim şarkımız “Chances Are” ile yapmıştik.

Düğünden sonra Bora Bora’ya bir haftalık unutulmaz bir balayına gitmiştik. Connor’la geçirdiğim her an hayallerimdeki-den bile daha güzeldi.

Yaşadıklarına hâlâ inanamıyordum.

Öte yandan hamileliğim... inanılmayacak gibi değildi. Karnım o kadar büyümüştü ki şüphe götürmüyordu.

En başından beri normalden daha şişkindi ve düğünden üç hafta sonra, sekizinci hafta ultrasonumda nedenini öğrenmiştik.

Doktorum Natasha Ferrini, ultrason probunu kaygan göbeğimde gezdirirken Connor’ın elimi nasıl tuttuğunu, ekranda kıpırdaşan şekillere nasıl gözlerini kısıarak baktığını hâlâ hatırlıyordum.

şekiller, evet.

Birden fazla şekil vardı.

“Yoksa...” diye başlamıştı Connor.

“İki kalp atışı var,” demişti Natasha. “Aynen öyle. Fetüsler bazen birbirlerinin üzerine yatarlar, bu nedenle de Doppler cihazında birden fazla kalp atışını duymak mümkün olmayabilir. Fakat size kesinlikle bir alana bir bedava gelmiş. İkizleriniz olacak. Tebrikler.”

Connor’ın aylar önce bana tabiatında erkeksi bir çekicilik olduğunu söylerken şaka yapmadığı o an netleşmişti.

şimdi, dört ay sonra, koca bir balona dönüşmüş durumdaydım. Hamilelikte bunun normal olduğunun farkındaydım ama çok absürt geliyordu.

Geçen gün açık yeşil bir şort ve saks mavisi bir tişört giydi-

ğimde Spencer dünya küresine benzediğimi söylemişti.

Eh, çocuktan al haberi.

“Devasa oldum resmen.”

Connor yatak başlığımıza dayanmış halde yanımda oturmuş, iPad’inde bir tıp dergisi okuyordu.

“Devasa değilsin, hamilesin.”

“Aşırı hamileyim.” Kıpırdanarak, mide asidimi boğazıma göndermeyecek bir pozisyon bulmaya çalıştım. “Devanasıyım.”

İkizlere hamile olsam da karnımın normalden daha geniş olduğunu bildiğini biliyordum. Fakat bunu asla itiraf etmezdi.

“Vücudun muhtemelen su tutuyordur.”

“Benimki okyanus tutuyor.”

Yana dönüp eziliyormuş gibi hissettiren omurgama masaj yapmaya çalıştım.

Connor kaşlarını çatarak beni izledi. “Belki de artık doğum iznine çıkmalısın.”

“Daha altı aylık hamileyim. Doğum izni için çok erken. Diğer hemşireler bunu bana asla unutturmazlar.”

Hemşireler zorlu, dirençli bir ırktı.

“Altı ay hiç de erken değil,” diye karşı çıktı Connor. “İçinde iki insan büyütüyorsun.”

iPad’ini kenara bırakıp yatakta dizüstü oturdu ve battaniyeyi üstümden atıp güçlü elleriyle ayağımı kavrayarak şişmiş bileğime masaj yapmaya başladı.

Kısık, uzun bir inleme koyuverdim. Son günlerde ayaklarımla ilgilenmesi, bacaklarımın arasıyla ilgilenmesi kadar keyif vericiydi.

“Bir düşünsene,” diye fısıldadı kışkırtıcı bir iblis gibi. “Evde kalabilir, canın her istediğinde ayaklarını uzatıp yatabilirsin. Günün ortasında abur cubur yiyip şekerleme yapabilirsin.”

“Çok kötü bir insansın,” diye inledim. “Manipülatifsin. Ama

devam et lütfen.”

Göğsünden bir kıkırtı yükseldi.

“Sadece seninle ilgilenmek istiyorum, bebeğim. Bu yüzden buradayım. Seninle ilgilenmeme izin ver, Violet.”

Aklıma bir şey gelince dirseklerime dayanarak doğruldum ve dev bedenimin ötesindeki kocamın karanlık gözlerine baktım.

“Stacey’nin altı aylık hamile halinden daha mı iriyim?”

Stacey’nin hiç ikiz bebek taşımadığını biliyordum ama hamilelikte mantıklı düşünmek çoğunlukla bir seçenek olmuyordu.

Connor’ın parmakları bir anlığına duraksadı.

“Bu soruya asla cevap vermem.”

“Neden?”

“Çünkü salak değilim.”

Keskin bir nefes aldım. Dudaklarım şokla O şeklini aldı.

Connor ağızıma baktı. Muhtemelen içine bir şey sokmayı hayal ediyordu; çünkü o kadar edepsiz, arsız, muhteşem bir adamdı.

“Cevabın evet o zaman! Yani Stacey’den daha iriyim! Öyle olmasaydım söylerdin!”

Ve evet, gözlerim yaşarmaya başladı. Lanet olası, aptal hormonlar.

“Hayır, söylemezdim,” dedi Connor kısaca. “Çünkü o zaman da eski karımın on yıldan uzun bir süre önce nasıl görüldüğünü neden hatırladığımı sorardın.”

O diğer ayağıma geçerken dudaklarımı büzdüm.

“Vezüv Dağı’nın insan versiyonuyum. Karaya vurmuş balina gibiyim. Her yerim bingildiyor ve kocaman...”

“Pekâlâ, bu kadarı yeterli.” Connor ayağımı yatağa bırakıp üzerime eğildi; mükemmel kaslı kollarıyla beni seksi bir kafenin içine alıp parıldayan gözlerle yüzüme bakarak kalp atışlarımı

hızlandırdı. “Bence hamileyken çok seksisin. Benim çocuklarımı taşıyorsun ve bu öyle tahrik edici ki bilemezsin. Mümkün olsa seni sabahtan akşama kadar becerirdim.”

Ona inanmayarak alaycı bir nefes verdim.

“Benden şüphe mi ediyorsun? Hastalarımı rahatsız etmeyecek olsa tüm gün senin içinde kalır, hastanede bile öyle gezerdim.”

Bir kahkaha attım.

İtiraf etmeliydim ki sözleri iyi gelmişti. Arzulandığımı hissettirmişti.

Ve tahrik etmişti.

Bu hormonlar beni rahatsız etmiyordu işte. Connor’ı da etmiyordu.

“Kanıt mı istiyorsun? Gel buraya.” Yatağa oturup pembe pamuklu hamile geceliğimi çekiştirdi ve çıplak kalçamı kavrayarak beni kucağıma çekti.

O kadar da güçlüydü.

Dizlerimi kalçasının iki yanında yatağa bastırdığımda sert aletin bacaklarımın arasına değdiğini hissettim ve bir haz dalgası içimi kaplarken üzerinde ileri geri hareket etmeye başladım.

“Gördün mü?” Eğilip burnunu boynuma sürttü ve köprücük-kemiğimden göğüslerime doğru ıslak öpücüklerden bir yol çizdi. “Tüy kadar hafif, ipek kadar yumuşak.”

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim.

“Bence kazık kadar sert daha uygun olur.”

Dudaklarıma doğru hırladı. “Kazık kadar sert gösterdiğim sana.”

Gülmeye başladım ama kalçasını bana doğru itip onun için çoktan hazır olan kıvrımlarıma daldığında gülüşüm keskin bir nefese dönüştü.

Beni doldururken iki elimle çenesini kavradım. “Aletine ba-

yılıyorum.”

Connor sırtıttı. “O da sana bayılıyor.”

Sonra benimle sevişti. Bana tapındı. Çok nazik ve yavaştı. Güzel, zarif, esnek olduğumu ve daima ona ait olacağımı hissetmemi sağladı.

Connor

Üç ay sonra

“Bence morfin almalısın, Vi.”

Bir şekilde çekici göstermeyi başardığı çiçekli hastane önlüğünün üzerinden karnını tutmuş halde hastane odasında volta atmakta olan karım, güzel yüzünde şokla bana döndü.

Kocaman açtığı gözleri, hem arkadaşı hem de doğum hemşirelerimizden biri olan Effie’yle benim aramda gidip geliyordu.

Hastanedeydik çünkü vakti gelmişti. Bebekler yoldaydı.

Nihayet.

“Siz kafayı mı yediniz? Dokuz aydır lanet bir ağrı kesici bile kullanmadım, şimdi sanki hiç büyütülecek bir şey değilmiş gibi morfin almamı mı istiyorsunuz?”

Son birkaç aydır çektiklerini görmek benim için çok zor olmuştu. Yürümesi, yemek yemesi, uyuması ve... nefes alması bile eziyetti. Doğanın tüm bu yükü kadınlara yüklemesi hiç adil değildi. Erkekler için –benim için– en güç kısım, karşısında durup partnerinin acı ve işkence çekmesini izlemektir.

Bu yüzden karımın işini kolaylaştıracak her şeye evet demeye hazırdım.

“Bebekler için tamamen güvenli,” diye açıkladım. “Tek kaygımız, doğduklarında hâlâ sistemlerinde olursa ağlamalarının birazcık gecikecek olması olabilir.”

“Ama öyle bir şey olmayacak, tatlım,” diye ekledi Effie. “Sadece iki santimlik açıklığın var. Bebişler yarına kadar gelmeyecektir.”

Violet’in suyu üç saat önce, akşam yedide duştan çıktığında gelmişti. O zamandan beri kasılmaları oluyordu ama tek tük ve düzensizdi. Aslında doğumun gerçekleşeceğini düşündüğümüz güne iki hafta vardı ama ikizlerin biraz erken doğması normal olduğu için endişe duymuyordum. Akciğerleri tamamen gelişmişti, ultrason ölçümleri olması gerektiği gibiydi ve kalp atışları güçlü, düzenliydi.

“İkınma vakti gelene kadar dinlenmelisin,” diye devam etti Effie.

Violet cevap veremeden bir kasılma daha gerçekleşti. O karınını tutarak iki büklüm olurken ve hızlı hızlı nefes alıp verirken hemen yanına gidip kolunu tuttum.

Kasılma geçince kafasını kaldırıp bize baktı. “Peki, tamam, beni ikna ettiniz. İlacı getirin.”

Effie ilacı verdikten sonra ışıkları söndürüp kapıya yöneldi. “Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin.”

Monitör kablolarına ve serum hortumuna dikkat ederek Violet’in yanına uzandım. İlaç etkisini gösterirken yüz hatları gevşedi ve bedeni rahatladı. Artık daha kolay nefes alıyordu.

“Çok daha iyi hissediyorum,” dedi ışıldayan güzel gözleriyle bana bakarak.

“Sevindim.”

“Yani, kasılmaları hissedebiliyorum. Hatta şu anda gerçekleşiyor ama umurumda mı bir sor, Connor. Hadi, sor!”

Saçlarını okşayarak geriye ittim ve parmağımı yanağmda gezdirdim. Bu kadını çok seviyordum.

“Kasılmalar umurunda mı Vi?”

“Hayır, değil! Hissedebiliyorum ama beni hiç rahatsız etmiyor! Ne kadar muhteşem, değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Morfin süper bir şey,” dedi içini çekip gözlerini yavaşça kırpıştırarak.

“Aynen öyle.”

Avucumu şişkin, sert karnına yerleştirdim.

Sessiz bir andan sonra Violet elini benimkinin üstüne koydu. “Ne düşünüyorsun?”

“Evde iki minik kızın koşturmasının ne kadar güzel olacağını düşünüyorum.”

Violet bebeklerin cinsiyetini öğrenmek istemişti çünkü aylar önce ormandaki konuşmamızda söylediği gibi pratik biriydi. Bence de duble porsiyon yoldayken her şeyi bilip önceden hazırlanmak en mantıklısıydı.

“Başka ne düşünüyorum biliyor musun?” diye devam ettim alçak sesle. “Onlarla tanışmak, nasıl göründüklerini ve huylarının nasıl olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

Vi yanağını okşadı. “Umarım senin gülümsemeni alırlar.”

“Umarım senin gözlerini alırlar,” dedim ona. “Ama boynuzları ve kuyrukları bile olsa... bizim bebeklerimiz oldukları için mükemmel olacaklar.”

“Evet.” Violet’ın ağzı uzun bir esnemeyle açıldı. “Bizim bebeklerimiz,” dedi iç geçirerek.

Alnına bir öpücük kondurdum. “Hadi birazcık uyu, bebeğim.”

Bana iyice sokulurken gözleri çoktan kapanmıştı. “Yanımda olacaksın, değil mi?”

“Hep yanında olacağım. Dünyada olmak istediğim başka bir yer yok.”

On dört saat sonra bebekler de yanımızda olmak istediler. Görünüşe bakılırsa dar yaşam alanlarından artık bıkmışlardı ve dünyaya merhaba demeyi iple çekiyorlardı.

Violet epidural doğum istemişti. Açıklığı yedi santime ulaşınca ilacı verdiler ve neyse ki sonrası zahmetsiz ve hızlı geçti. Her zamanki gibi birbirimizi çok iyi anladığımızdan ihtiyaçlarını o daha dillendirmeden fark ediyor, elini tutup kasılmalarını sayıyor ve doğum sırasında tüketmesi için hazırlanan minik buz küplerini ağzma veriyordum. Onunla mükemmel bir takımdık.

En başından beri.

Yeni bir kasılma daha oluşup geçerken Vi kendini soluk soluğa yatağa bıraktı. “Bu kadar zor olması çok saçma!” Kucağına baktı. “Çok uzun bir yolları da yok ki! En fazla birkaç santim ilerleyecekler.”

Alnını serin, nemli bir bezle sildim.

“Çok iyi gidiyorsun, Violet. Gelmek üzereler.”

“Pekâlâ, Violet,” dedi Natasha, bacaklarının arasından. “Bir sonraki kasılmada güçlü bir şekilde iteceksin, anlaştık mı? Başlıyoruz.”

Vi başını sallayıp doğruldu ve elimi tüm gücüyle sıktı.

Ben diğer elimle bacağını havada tutarken yüzünü buruşturarak çocuklarımızı dünyaya getirmek için sahip olduğu tüm kuvvetle ıkındı.

“İşte böyle, Violet,” diye yüreklendirdim. “Aynen böyle.”

Bir saniye sonra tiz bir ağlama sesi odayı doldurdu.

Bu sesi kaç kez duyduğunuz hiç önemli değildi; her seferinde inanılmaz ve mucizevi geliyordu.

Eğilip buruşuk, ıslak güzelliğe baktım.

Kızımız doğmuştu.

“Geldi, Violet!” Görüşüm bulanıklaşırken gülerek saçlarını öptüm. “Kızımız geldi ve öyle güzel ki!”

Natasha bebeğimizi Violet’in karnına koyunca ikimiz de onu tutmak için hemen uzandık. Karım bir süreliğine sırtını yastığa dayayarak bitkin gözlerle gülümsedi. Aynı anda hem ağlıyor hem gülüyordu.

Sonra bir kasılma daha başladı. Hemşireler bebeği alırken ben Violet’in gözyaşlarını silerek tekrar oturmasına yardımcı oldum. İki ıknımadan sonra ikinci kızımız da dünyaya gözlerini açtı.

O da ilki kadar nefes kesici güzellikteydi.

Herkes muayene edilip temizlendikten sonra Violet, iki yanındaki yastıklara dayadığı kollarında bebeklerimizi tutarak yatağa oturdu. Ben de yanına yerleşip kolumu omzuna attım ve birbirinin tıpatıp aynısı olan mükemmel dudaklara, burunlara ve minicik parmaklara baktım.

Vi bakışlarını yüzüme kaldırdı. “Ne yaptığımızı görüyor musun Connor?”

“Evet,” dedim huşuyla. “Görüyorum.”

Çocuğunuz dünyaya geldiğinde kalbinizin anında genişlemesiyle, yoğun ve ezici bir sevginin sizi yutmasıyla tuhaf bir şaşkınlık yaşıyordunuz.

“Ee, ne düşünüyorsun?” diye sordum Violet’e.

Çoktan iki isim belirlemiştik ama hangi ismin hangi bebeğe uyacağına karar vermek için doğumu beklemiştik.

Violet sağ kolunu hafifçe kaldırdı.

“Bence bu Peyton olmalı.”

“Önce doğduğu için mi?”

“Evet.” Vi şahane bir gülümsemeyle kafa salladı. “‘Tetikte olun, ben geliyorum,’ der gibiydi.”

Sonra dikkatini diğerkolundaki kızımıza verdi.

“Bu küçük hanım ise Hailey olsun.”

“Çünkü işleri yavaştan alıp rahmin keyfini biraz daha sürmek istedi,” dedim.

“Aynen öyle.”

Kızlarımızın göbek adlarını, Violet’in annesinin anısına çiçek isimlerinden seçmiştik.

Karım, bebeklerin burunlarına öpücükler kondurup fısıldadı. “Dünyaya hoş geldiniz, Peyton Rose ve Hailey Iris’.”

Göğsümün sıkıştığını, kalbimin kaburgalarım açarptığını hissettim; çünkü bu kadın gücüyle, güzelliğiyle, hayatıma getirdiği coşkuyla aklımı başımdan alıyordu.

“Seni seviyorum, Violet,” dedim boğuk, duygulu bir sesle.

Onu sevmekten, varlığı için minnettarlık duymaktan asla vazgeçmeyecektim.

Gülümseyerek bana döndü.

“Ben de seni seviyorum, Connor. Tam seni daha fazla sevmeyeceğimi düşünürken kalkıp bir şey yapıyorsun ve aşkımın daha da büyümesine neden oluyorsun.”

Dudaklarına uzun, yavaş bir öpücük kondurdum. Sonra parmağımın ucunu kızlarımızın pudra kadar yumuşak yanaklarında gezdirdim.

“Tatlı kızlarım benim,” diye fısıldadım.

Çoktan kalbime kement atmışlardı... tıpkı anneleri gibi.

Ve bundan son derece memnundum; aksini asla istemezdim.

• (İng.) *Rose, iris, gül, süsen.* (ç.n.)

SONSÖZ / 2

Connor

Altı ay sonra

Sıcak bir sonbahar cumartesi akşamı, Garrett ile Callie akşam yemeği için bizi evlerine davet ettiler.

Kardeşim, Lakeside Lions'ın önceki akşam aldığı galibiyet nedeniyle hâlâ mutluluktan havalardaydı ve Dean de eşi Lainey ve kızı Ava'yla birlikte Jersey kıyılarında çıktığı yazlık turnenin ardından memlekete dönüp rahatlamamanın keyfini çıkarıyordu.

Bu davet, Violet ve beni de çok heyecanlandırmıştı. Oğlanların ders dışı aktiviteleri tam gaz devam ederken ve evde iki yeni bebek varken pek fazla dışarı çıkamıyorduk.

“Peyyyyton,” diye sızlandı Spencer, sabırlı bir bitkinlikle.

Garrett ile Callie'nin göle bakan arka verandasındaydık ve küçük kızım rengârenk oyuncak anahtarlarını milyonuncu kez aktivite masasının dışına fırlatmıştı. Spencer yeni ağabeylik sorumluluklarını son derece ciddiye alıyordu... ancak herkesin bir kırılma noktası olurdu.

Yine de en küçük oğlum anahtarları yerden alıp kardeşinin oyun masasına koydu.

Ve Peyton oyuncacı aldığı gibi yere fırlattı.

Tekrar.

Ardından içten gelen, tiz bebek kahkahalarından birini attı ve bunu duyan herkes onunla birlikte gülmeye başladı.

Böyle bir sese tepki vermemeye çalışmak kesinlikle beyhudeydi.

Violet, kızlarımızın huylarını tahmin ederek onlara isimlerini verirken hedefi on ikiden vurmuştu. Peyton da Hailey de koyu renkli saçları ve annelerinin iri, kahverengi, kalp yakan gözleriyle muhteşemlerdi. Vi ikisinin de benim gülümsememi aldığını söylüyordu... ama kişilikleri birbirinden tamamen farklıydı.

Peyton talepleri bitmeyen, erken gelişen bir afacandı. Enerjisinin sonu yoktu.

Hailey ise bana Brayden'in bebekliğini hatırlatıyordu. Sakin, düşünceli, halinden memnun bir bebektir ve pek ilgi beklemezdi. Şimdi bile birkaç metre ötedeki çimlerin üzerine serdiğimiz bir yaygıda yatıyor, ayak başparmağını mutlulukla emerken gökyüzünü seyrediyordu.

"Bunu daha ne kadar yapar?" diye sordu anahtar toplama hizmetkârı Spencer, oyuncacı yerden bir kez daha aldıktan sonra.

"Sonsuza kadar," dedi Violet. Sonra güldü. "Sorun yok, Spence. Sen istersen gidebilirsin, görevi ben devralırım."

Violet nasıl bir insansa öyle bir anneydi. Fedakâr, sıcak, güçlü, anlayışlı, nazik ve sevgi doluydu.

"Sağ ol, Violet," dedi Spence iç geçirip ona bir beşlik çakarak. "Sana borçlandım."

Sonra Lainey'nin hafta sonu için üniversiteden eve gelen oğlu Jason, Aaron ve Brayden'in sosis kızartıp üniversiteden ve arabalardan konuştuğu ateşin başına koştu.

Verandanın diğerk ucunda Lainey, Garrett ile Callie'nin oğlu Will'le top oynayan Dean'i izliyordu. Onun yanında da küçük Charlotte ile Ava, bir oyuncak bebek arabasını birlikte öne arkaya iterek uydurma bir ninni söylüyorlardı.

Bebek arabasında, Dean'in ninesinin siyah kedisi Lucy vardı.

Dean'in dediğine göre Lucy onu her gördüğünde sakat bırakmaya uğraşıyordu ama vahşi kedinin, Ava'yla bir sorunu yok gibiydi. Zira şu anda bir bebek bonesi içinde gayet rahat görünüyordu.

Garrett ile Callie, ızgaranın başında el ele tutuşmuş, bir yandan biftikleri çevirirken bir yandan şaraplarını yudumluyor, ara sırada birbirlerine öpücükler veriyorlardı. Her daim mutlu olan *golden retriever* köpekleri Woody de ayaklarının dibinde uzanıyordu.

Bakışlarımı suya ve sonbahar renklerine bürünmeye başlayan ağaçlara çevirdim.

Violet günün bu vaktine baylıyordu. Güneş alçalıyor; tüm gölü parlak turuncular, pembeler, altın renkleri ve açık morlara boyuyordu.

Güzel bir akşamdı.

Güzel bir hayattı.

Muhteşem bir kasabada, muhteşem insanlarla çevrili, *muhteşem* bir hayatımız vardı.

"Sevdiklerin neredeyse yuvan orasıdır" sözü kesinlikle doğruydı.

Fakat bazen, eğer şanslıysanız, bu söz tam tersi şekilde işlerdi... ve en sevdiklerinizi, başından beri yuvarınız olan yerde bulurdunuz.

SON